PARANORMAL • PARAPSIHOLOGIE

JACQUES MANDORLA

ENERGIILE SECRETE

TELEPATIE • CLARVIZIUNE
DEDUBLARE • HIPNOZA
MAGNETISM • RADIESTEZIE

159.9
M22

il 302322

editura VREMEA

Scanned with CamScanner

159.9
M22

Jacques Mandorla

I 235

PARAPSIHOLOGIE

ENERGIILE SECRETE

TELEPATIE • DEDUBLARE
CLARVIZIUNE • HIPNOZĂ
MAGNETISM • RADIESTEZIE

Traducere de Barbu Cioculescu

210227
B.C.U. - IASI

Editura Vremea MC Imex
BUCUREȘTI 1995

Scanned with CamScanner

CE VREA SĂ ZICĂ NOȚIUNEA DE ENERGIE?

Trăim fără a fi obligați să știm că aceasta pretinde o inimă, viscere, un întreg labirint de conducte și de fire, un întreg material viu de retorte și de filtre, grație căruia se produce în noi un schimb perpetuu între toate ordinele de mărimi ale materiei și toate formele energiei, de la atom și până la celulă și de la celulă până la masele vizibile și tangibile ale corpului nostru.

Paul Valéry

Conceptul meu despre enervii

Cuvântul energie – apărut în limba franceză către anul 1500 și venind din grecescul energeia, care înseamnă „forță în acțiune" – îmbracă în zilele noastre un concept bogat în sensuri.

Pentru numeroase persoane totuși, acest concept răspândește o miasmă de sulf, deoarece evocă magia, ocultismul, ba chiar vrăjitoria. Aceasta este urmarea faptului că mulți oameni au tendința de a considera că numai anumiți inși excepționali (numiți, după civilizația în care trăiesc, vrăjitori, guru, magi, șamani...) posedă puteri, daruri sau un al șaselea simț de care nu dispun muritorii de rând. Plecând de la acest postulat, ei se închid într-o schemă mentală simplă: de o parte există acești aleși (la care se duc cu ochii închiși, spre a încerca să-și soluționeze problemele), iar de cealaltă, indivizii obișnuiți.

Dacă așa credeți, vă înșelați! Căci în realitate posedați – însă

Scanned with CamScanner

n-o știți – mai multe forme de energie, pe care eu le numesc „enervii", fiindcă sunt energii ale vieții universale, energii vitale.

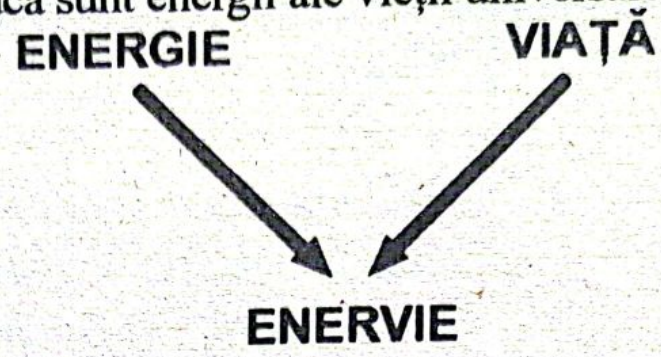

Vă înșelați – mai întâi – fiindcă mental sunteți convins că este imposibil să aveți acest dar. Creierul dumneavoastră n-a integrat deci niciodată această posibilitate. Apoi, fiindcă socotiți că acei care posedă aceste capacități sunt ființe excepționale, și că dumneavoastră n-aveți nici o șansă să le semănați.

Spre a vă convinge de eroarea pe care o comiteți, este poate util să luați cunoștință de sondajul realizat în Franța în zilele de 7 și 8 ianuarie 1991 pe un eșantion de 999 persoane, începând de la vârsta de cincisprezece ani. Rezultatele acestui sondaj au apărut în hebdomadarul „*l'Express*" din 21 martie 1991.

Ce gândesc francezii despre fenomenele parapsihologice legate de energie?

Să notăm în treacăt că, din cele șase energii pe care le evocăm în această carte, doar patru fac obiectul respectivului sondaj. Să analizăm, totuși, rezultatele obținute la sondajul amintit.

La întrebarea: „Puteți spune dacă, după dumneavoastră, este vorba de fenomene reale sau se folosesc de trucuri spre a-l realiza?", francezii au răspuns:

Este un fenomen real:

– radiestezie: 65%
– hipnoză: 73%
– clarviziune: 40%
– telepatie: 62%

Scanned with CamScanner

Se folosesc de *trucuri* spre a le realiza?
– radiestezie: 26%
– hipnoză: 22%
– clarviziune: 52%
– telepatie: 31%

Procentajele lipsă indică, bineînțeles, proporția celor fără „opțiune".

La vederea acestor rezultate, se observă că pentru marele public nu inspiră încredere mai cu seamă clarviziunea (să fie o reminiscență a vechilor numere de music-hall, precum acela, intrat în legendă, al lui Mir și Miroșca?). Dimpotrivă, radiestezia și hipnoza sunt astăzi, fără îndoială, considerate ca fenomene reale. Și cred că, dacă în sondaj ar fi figurat și problema magnetismului, acesta, de asemenea, ar fi fost socotit ca un fenomen real. Următorul capitol, consacrat exclusiv acestei energii, va aduce, de altminteri, dovezile necesare.

În această carte vă propun să studiem în amănunțime șase energii vitale (sau enervii) la ființa umană:

– *magnetismul*: energia care permite să vindeci cu mâinile;

– *radiestezia*: energia revelată de baghetă (nuielușă) și de pendul;

– *hipnoza*: energia care modifică starea de conștiință a creierului;

– *clarviziunea*: energia care permite să cunoști trecutul, prezentul și viitorul;

– *telepatia*: energia care acționează la distanță;

– *dedublarea*: energia care permite călătoria în afara corpului propriu.

Veți descoperi, astfel, formidabilele capacități care zac în dumneavoastră. Desigur, pentru moment, ele se ascund în străfundurile dumneavoastră, dar nu trebuie mult ca să le scoateți la lumină spre a izbuti să realizați experiențe extraordinare!

Tocmai acest lucru afirmă celebrul parapsiholog englez Colin Wilson în cartea sa Ocultul, devenită un best-seller mondial:

Scanned with CamScanner

„Cred că spiritul uman a atins un punct al evoluției lui în care se pregătește să dezvolte noi puteri, puteri care altădată ar fi fost considerate magice. Căci aceste puteri existau: însă țineau de instinct, de moștenirea animală. Timp de o mie de ani, omenirea a acționat în sensul dezvoltării unui alt soi de putere, în raport cu inteligența, iar rezultatul a fost civilizația occidentală. Cât despre facultățile inconștiente, nu se poate spune cu adevărat că s-au atrofiat: ele au intrat în clandestinitate.

În secolul XX, cuvântul ***putere*** *a devenit suspect, pentru că este identificat cu puterea asupra altora.*

Puterea nu este decât accidental o putere asupra lucrurilor sau asupra oamenilor. Ea este în mod esențial o putere asupra ta însuți, un contact cu o sursă de cunoaștere situată în subconștient."

Dacă astăzi nimeni nu mai contestă că spiritul uman este capabil să libereze energii puternice, trebuie, totuși, spre a realiza testele propuse în această carte, să depuneți efortul de a respecta riguros următoarele trei condiții:

1. trebuie mai întâi să aveți voința de a izbuti·

2. este, apoi, indicat să învățați a stăpâni tehnicile pe care vi le voi revela;

3. este, în sfârșit, necesar, spre a le pune în practică este, în sfârșit, necesar să fiți destins și totodată concentrat, spre a le pune în practică.

Descoperirile cercetătorilor

Înainte de a preciza conceptul de *enervii*, este, poate, interesant să reamintesc principalele nume cu care au botezat cercetătorii din diferite epoci și diferite țări, aceste energii vitale ale omului:

– „funcția psi (Ψ)" la Rémy Chauvin;
– „forță odică", la baronul Karl von Reichenbach;
– „orgon", la Wilhelm Reich;

Scanned with CamScanner

B.C.U. „M. Eminescu" IAȘI

– „forță cosmică", la Joseph Murphy;
– „facultatea X", la Colin Wilson;
– „ka", la egiptenii din epoca faraonilor;
– „reiki", la japonezi;
– „chi", la chinezi;
– „prana", la hinduși;
– „siddhi", la înțelepții Indiei;
– „bioplasmă", la oamenii de știință sovietici;
– „bioenergie", la oamenii de știință occidentali.

Profesorul Rémy Chauvin, biolog de reputație mondială, specialist în comportamentul animal și în parapsihologie, dă următoarele definiții ale funcției psi: *„În realitate, funcția psi există pretutindeni, ca și electricitatea: ea este o a șasea sau o a șaptea forță acționând în natură, în plus față de acelea pe care le și cunosc fizicienii. La fel ca electricitatea care, la începuturile ei, nu era decât un flecușteț și când, spre a o pune în evidență, se freca o bucată de chihlimbar, care atrăgea pene. Cine ar fi ghicit atunci locul pe care avea să-l ocupe mai târziu? În parapsihologie, am depășit doar cu puțin stadiul bucății de chihlimbar.*

Ca să mergem mai departe, trebuie numai puțină îndrăzneală și bun simț... Psihokinezie, telepatie, precunoaștere stau alături de fenomene cu mult mai șocante, precum levitația, ba și mai și, cu bilocația (faptul de a vedea pe un schimnic la mii de kilometri depărtare, când el nici n-a ieșit din chilia sa). Halucinații? Desigur, însă când acestea se repetă timp de ani de zile, și în fața a sute de persoane, ca în cazul levitațiilor sfântului Iosif din Copertino, de pildă, ipoteza se susține cu greu[*].

Pentru Karl von Reichenbach, chimist și fizician de renume în secolul al XIX-lea, ființele umane posedă o energie pe care el o numise „forță odică" sau „odilă". În cartea sa, publicată în 1845, *Cercetări fizico-fiziologice asupra dinamicilor*

[*] Rémy Chauvin: Funcția psi (Robert Laffont).

Scanned with CamScanner

magnetismului în legătură cu forța vitală, el afirmă că această forță se manifestă printr-un soi de lumină ce strălucește la extremitatea degetelor. În mod curios, se găsește în lucrare și descrierea aurei, fotografiată pentru întâia oară în 1939, aproape cu un secol mai târziu, de către soții Kirlian! Aceasta este studiată în amănunțime chiar aici, în capitolul consacrat magnetismului.

În concepția lui Wilhelm Reich, psiholog eminent și discipol al lui Freud, există o nouă formă de energie: energia vitală, care regenerează ființele vii. Reich a numit-o „orgon", energie vizibilă, măsurabilă, aplicabilă, de natură cosmică. Reich era convins că grație ei se putea tămădui cancerul (își pusese pacienții să se așeze pe ceea ce el numea „cutia cu orgon"), ceea ce i-a pricinuit o condamnare la închisoare, în 1956. A murit în celula sa, în a opta lună de încarcerare.

Doctorul Joseph Murphy înfățișează astfel această energie: „Forța cosmică este o forță inepuizabilă și infinită, dăinuind în fiecare din noi și permițând realizarea tuturor dorințelor, deoarece este forța cea mai puternică din univers. Dumneavoastră ar trebui, de asemenea, să folosiți această forță, pentru uz propriu, acolo unde sunteți și de pe acum! Mulțumită acestei forțe vă veți putea scoate la lumină talentele ascunse, vă veți putea vindeca de boli și veți putea fi călăuzit în ceea ce veți alege. Veți progresa în toate domeniile, ca în visele cele mai frumoase. Am învățat mii de oameni de pe acest pământ să se servească de forța cosmică universală. Nu mai priviți în afară. Priviți în voi înșivă și instaurați o relație magică cu forțele care zac în voi"*.

Enervia (sau energia vitală) poate fi, de altfel, influențată de către culori, așa cum o dovedește o ciudată experiență. efectuată la Geneva, la începutul anilor '50. Mormoloci de broască au fost introduși în patru borcane umplute cu apă: un borcan colorat în galben, un altul în roșu, al treilea în albastru și al patrulea lăsat transparent. Câteva zile mai târziu, s-a constatat o transformare uluitoare: în borcanul galben și în

---

* Colin Wilson: *Ocultul* (Éditions Philippe Lebaud).

Scanned with CamScanner

borcanul incolor, mormolocii erau identici. În borcanul roşu, mormolocii erau mai mici şi mai vioi. În fine în borcanul albastru, mormolocii erau de două ori mai mari şi se mişcau mai cu încetineală.

Tot atât de uimitoare sunt descoperirile savanţilor sovietici, privind corpurile bioplasmice. În emisiunea de televiziune „Cântecele invizibilului", difuzată în noiembrie 1990, pe programul doi, a putut fi văzută Iulia Vorobiova „citind" bolile din interiorul trupurilor pacienţilor ei (a dobândit această aptitudine la ieşirea dintr-o comă prelungită, după ce se electrocutase accidental în macaraua pe care o conducea pe un şantier). De asemenea, Vladimir Safonov poate preciza apariţia bolilor, şi aceasta pornind pur şi simplu de la fotografii – a făcut acest lucru în faţa unui anumit număr de gazetari, pentru fostul preşedinte al Statelor Unite, Reagan. Pentru a explica acest fenomen, Safonov afirmă că percepe la orice persoană informaţii privind starea viitoare a sănătăţii ei şi că-i e de-ajuns, ca să detecteze o maladie în curs de apariţie, să se branşeze la acest „câmp informaţional" prin mijlocirea unei fotografii, a unui desen, a unui mulaj, a unui craniu... Straniu câmp energetic – veţi gândi poate şi, totuşi, cele pe care le veţi descoperi în această carte nu sunt mai puţin ciudate! De exemplu, undele de formă.

Energii şi unde de formă

Datorită cercetărilor fizicienilor, ştim că trăim într-o lume saturată de unde: unde electromagnetice (herţiene, raze infraroşii, radiaţii vizibile, raze ultraviolete, raze X şi raze gamma), unde luminoase ale lunii, unde seismice (măsurate la producerea de cutremure pe pământ), unde solare.

După dicţionarul *Le petit Robert*, o undă este „o deformare, o zguduire sau o vibraţie a cărei elongaţie este o funcţie periodică a variabilelor timpului şi spaţiului". Pentru sprijinitorii teoriei undelor, orice formă geometrică (fie ea liniară, plană sau de volum) sau orice formă umană este influenţată de magnetismul terestru, ceea ce-i îngăduie să

Scanned with CamScanner

capteze energie, energie care este apoi reflectată către exterior, de către forma însăși. Această reflectare se numește undă de formă (expresia a fost creată de către André de Bélizal, părintele faimoasei raze verzi negative din radiestezie, pe care o califica drept „forță invizibilă").

Printre formele geometrice putem nota:

– obiecte egiptene, precum crucea cu toartă – un T având deasupra o toartă, de unde și numele ei – numită, de asemenea, crucea lui Ankh sau cheia Nilului; sfinxul, simbol al puterii și al protecției; piramida cu virtuți de ascuțire (o lamă de ras uzată își reface tăișul dacă este pusă în locul în care se găsește camera regelui, în piramida lui Keops, adică la o treime din înălțime, plecând de la bază) sau de mumificare (o bucată de carne sau un fruct pus în același loc se întăresc, fără a putrezi);

– obiecte din insula Paștelui, precum faimoasele statui numite *moai*, sculptate în tuf sau în bazalt;

– steaua lui David cu 6 colțuri.

În ceea ce privește ființele omenești, undele de formă sunt toate cele ce se fotografiază cu aparatele cu efect Kirlian (numeroși cercetători le numesc „aura"). Despre ele voi vorbi mai amănunțit în capitolele consacrate magnetismului și radiesteziei.

Un al șaselea simț, dincolo de cele cinci simțuri obișnuite?

După anumiți cercetători s-ar părea că fiecare din simțurile noastre (vedere, auz, miros și gust) poate fi exaltat individual: în acest caz, ar da la iveală un potențial permițând să fie folosite celelalte simțuri într-un fel de sinergie pe care specialiștii o numesc „sinestezie", definită ca o asociere de senzații simultane și de naturi diferite.

Scanned with CamScanner

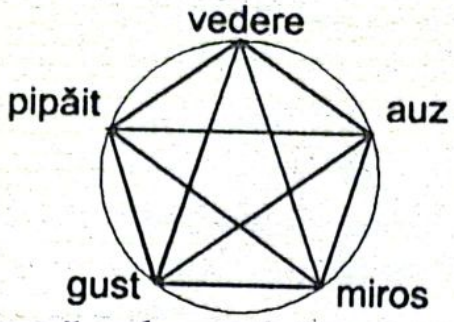

Dacă intenționăm să schematizăm acest concept, îl putem reprezenta sub forma unui pentagon, indicând în ce fel fiecare simț este punctul de plecare a patru ecouri, către celelalte patru. Astfel, celor cinci simțuri le corespund douăzeci de sinestezii. Aceste fenomene apar cu claritate atunci când te afli în prezența unei persoane care a pierdut unul din simțuri. De exemplu, spre a-și „înlocui" vederea pierdută, un orb își va dezvolta considerabil un alt simț, obișnuit auzul sau pipăitul.

Energiile și „legea serialității" lui Kammerer

Fizicianul german Kammerer, prietenul psihologului C.C. Jung, a creat un sistem pe care l-a numit „legea serialității". Timp de câțiva ani, Kammerer a făcut un tabel precis al persoanelor care au trecut în fiecare zi, la aceeași oră, printr-un loc anume. Ținând seama de toate cazurile naturale (climat, loc, profesiune, vârstă etc.), Kammerer credea că există un element non-cauzal care dirija anumite frecvențe în producerea evenimentelor. După el, acest fenomen se regăsea în zicători populare precum: „niciodată doi fără trei" sau „o nenorocire nu vine niciodată singură" etc. El afirma, astfel, că toate fenomenele de coincidență erau manifestarea concretă a două energii contrarii, care se luptă în permanență: energia care tinde către unitate și energia care tinde către diviziune.

Energii și unde cerebrale

Pentru unii dintre cercetători, fenomenele paranormale s-ar datora modificării undelor emise de către creier. Într-adevăr,

Scanned with CamScanner

viaţa noastră cotidiană este ritmată de diverse stări: de veghe, de somn, de transă, şi de relaxare. Să vedem ce deosebire există între fiecare dintre aceste stări:

– starea de veghe: creierul foloseşte atunci „unde beta" (mersul, conversaţia, apelurile telefonice, lectura unei cărţi sunt ocupaţii care solicită o activitate cerebrală de tip beta);

– starea de somn: creierul foloseşte atunci „undele delta" (acestea servesc, de asemenea, ca mecanism de apărare când trupul este ameninţat de o rană sau de o maladie);

– starea de transă: creierul foloseşte atunci „undele theta" (percepţiile la mistici, yoghini, la fachiri în plină şedinţă de transă de-a lungul căreia li se poate, de pildă, înfige ace în corp fără ca ei să reacţioneze la durere);

– starea de relaxare: creierul foloseşte atunci „unde alfa" (apar la şedinţele de hipnoză, de meditaţie, când se ascultă muzică şi chiar când se priveşte la televizor).

Toate aceste unde, ce permit identificarea acestor stări cerebrale care favorizează producerea de energii psihice, sunt măsurabile, mulţumită aparatului inventat în 1940 de Hans Berger, care permite să se obţină o înregistrare a activităţii electrice a creierului uman: electroencefalograma (prescurtată curent E.E.G.). Această energie electrică s-ar transforma, după el, în energia psihică numită telepatie.

Din punctul de vedere al cercetătorilor, starea alfa se obţine după o relaxare profundă şi trebuie să permită să pătrundă în inconştient, să ne multiplice facultăţile creatoare şi să ne activeze memoria. Spune Francisco del Campo, fondatorul *Atelierului alfa*: „Neuronii funcţionează de o manieră electrică: cu cât descărcarea este mai puternică, cu atât se eliberează mai multă energie. Punându-ne în frecvenţa alfa, generăm o intensitate mai mare. Atunci devine posibil să ne programăm inconştientul, spre a-i trimite mesaje pozitive."

Lucrurile cele mai interesante asupra undelor alfa sunt cele ale americancei Schmeidler. Testând bolnavi spitalizaţi fie după o comoţie cerebrală, fie după afecţiuni patologice, ea a constatat că primii obţineau totdeauna scoruri mai bune în

Scanned with CamScanner

probele de clarviziune. Conform ei, motivele acestui fenomen sunt trei:

– relaxarea lor era puternică;

– receptivitatea lor la procedeele testului era mai mare;

– voința lor de a reacționa pozitiv la solicitările lumii exterioare era mai marcată.

Energiile și legile fizicii

Se știe că sarcina parapsihologilor nu este simplă: ei trebuie să dovedească în același timp și că energiile există și cum funcționează ele. Ori mediile științifice – cu câteva rare excepții – sunt refractare teoriilor de parapsihologie, căci toate fenomenele de enervie (magnetism, radiestezie, hipnoză, clarviziune, telepatie sau dedublare) par a contrazice legile fizice elementare care ne guvernează existența de zi cu zi.

Astfel, spiritele raționale se întreabă cum pot circula niște informații de la o persoană la alta fără să treacă prin canalele senzoriale tradiționale. Să ne amintim că fizica ne învață că nici o undă nu poate depăși teoretic viteza luminii (anumiți teoreticieni vorbesc, totuși, de particule numite „tachyoni", care ar putea-o face) și că orice energie slăbește în funcție de pătratul distanței (ceea ce, iarăși teoretic, ne interzice să considerăm fenomenele de telepatie posibile din punctul de vedere al fizicii). Anumiți parapsihologi furnizează atunci explicații la aceste enervii. Se pot lua, după ei, în considerație trei ipoteze:

– fie că acestea ar fi unde invizibile de tip electromagnetic;

– fie că ar fi situate într-o altă dimensiune ce ar interfera cu cele patru dimensiuni pe care le cunoaștem actualmente: spațiul cu trei dimensiuni + timpul;

– fie că ele ar fi explicabile prin teoria mecanicii cuantice (ce dezvoltă ideea potrivit căreia materia are tendința de a exista, exprimată ca o probabilitate matematică).

Vom afla, poate, într-o zi, răspunsul la aceste întrebări.

Scanned with CamScanner

Energiile și stările de conștiință modificate

În domeniul științific, această expresie are semnificația că, în anumite stări, cum ar fi hipnoza, subiectul își abandonează spiritul critic în timpul transei: el se află atunci în ceea ce se numește o stare de conștiință modificată.

Pentru cercetătorul Gardner Murphy, aceasta ar fi trecerea de la o stare de conștiință la alta, care ar favoriza manifestarea energiilor paranormale (sau enervii): *„Nici starea de motivație, nici starea de relaxare, nici starea de disociere nu sunt în ele însele inductoare în același timp ale unei intense creativități și ale unor scopuri paranormale ridicate; însă trecerea rapidă de la o stare de non-motivație la o stare de motivație, sau de la o stare de relaxare la o stare de hiperactivitate, precum și de la o stare de integrare pronunțată la o stare de disociere pare să incite, ea însăși, la fenomene psi și la creație. Se poate ca noi să fi exploatat forme de energie ce rezultă dintr-o tranziție, din trecerea de la un mod funcțional la altul".*

Un mare număr de alți cercetători au constat la rândul lor existența următorilor factori:

– în stare de conștiință modificată, atenția subiectului se interiorizează, uitând de realitate. Astfel, s-a notat că, spre a dezvolta și studia enerviile, trebuie redusă „rumoarea" din jur, căci aceasta are tendința de a stânjeni concentrarea și relaxarea;

– enerviile se dezvoltă în corelație cu reprezentarea imaginii: analiza psihologică a visului, a stării de visare și a halucinației arată că figurarea mentală este principalul vector ce permite informației inconștiente să ajungă la nivelul conștientului;

– activitatea părții din creier numită cortex poate favoriza manifestările enerviilor: bunăoară, în toate testele, extrovertiții realizează scoruri net superioare celor ale introvertiților;

– reducția sistemului simpatic – traducându-se prin destinderea neuro-musculară – mișcările globilor oculari în

Scanned with CamScanner

timpul somnului sau anumite tipuri de meditații permit să se obțină rezultate mai bune în timpul experiențelor cu enervii;

– rezultatele sunt, de asemenea, mai bune când subiectul și experimentatorul au încredere în reușita testelor pe care urmează să le practice.

Energiile și cercetările din viitor

Dacă dorim ca oamenii de știință să se intereseze într-un mod mai aprofundat de fenomenele privind energiile paranormale, este important să definim principii metodologice și să le aplicăm. Americanii Tart și Krippner au elaborat în acest scop o adevărată cartă pentru parapsihologi.

Tart s-a străduit să definească cinci criterii:

1. lucrările trebuie date publicității;
2. definițiile trebuie să fie precise;
3. procedeul folosit pentru adunarea datelor trebuie să fie cât se poate de imparțial;
4. fenomenele descoperite trebuie să poată fi oricând repetate;
5. demersul trebuie să fie cumulativ și metodic.

Krippner crede că parapsihologia va fi admisă în rândurile științelor dacă parapsihologii respectă următoarele zece reguli:

1. trebuie să renunțe a se înfățișa ca niște revoluționari în domeniul lor;
2. nu trebuie să se pronunțe cu certitudine asupra problemei vieții după moarte;
3. nu trebuie să pună prea mare bază pe pretinsele dovezi ale unor cazuri spontane, nici pe informațiile culese din afara unui mediu experimental;
4. nu trebuie să se încăpățâneze să creadă că pot explica niște fenomene prin mijlocirea actualei lor terminologii;
5. trebuie să evite a pretinde că incoerențele constatate în

Scanned with CamScanner

descoperirile lor fac parte integrantă din fenomenele psi;

6. trebuie să examineze cu atenție argumentele adversarilor lor;
7. trebuie să renunțe la practicile oculte care dau precădere noțiunilor supranaturale;
8. trebuie să furnizeze informații complete atunci când publică o experiență;
9. trebuie să consacre mai multe eforturi întru reproducerea lucrărilor unora și altora;
10. trebuie să se consacre unor lucrări cu bătaie mai lungă și să încurajeze mai mult comunicarea între laboratoare.

Scanned with CamScanner

MAGNETISMUL: ENERGIA CARE PERMITE SĂ VINDECAȚI CU MÂINILE

Sunt convins că peste cincizeci de ani, medicii acelei epoci viitoare își vor râde de medicii de astăzi, așa cum aceștia din urmă își râd de aceia care trăiau pe vremea lui Molière. Or, adevărul este un lucru care se mișcă și nu trebuie să negăm anumite fenomene – cum ar fi magnetismul – pentru că nu le putem da o explicație definitivă.

Maurice Mességué
(Prefață la *ABC-ul magnetismului de* Jacques Mandorla)

Magnetismul de-a lungul istoriei

Cuvântul *magnetism* a apărut în limba franceză în anul 1661. Zămislit din radicalul „magnetic", acesta însuși derivat din cuvântul latin *magnes* – magnet – cuvântul *magnetism* comportă două sensuri:

1. este o parte a fizicii, având ca obiect studiul proprietăților magneților naturali sau artificiali și al diverselor fenomene ce rezultă din aceștia (magnetismul terestru, magnetismul dezvoltat de un curent electric, magnetismul nuclear);
2. este, de asemenea, un fluid de care dispun anumiți indivizi.

În lucrarea de față ne interesează acest al doilea sens. Vom studia, într-adevăr, ce este acela „fluid" (prefer să vorbesc mai

Scanned with CamScanner

departe de energie vitală sau enervie) și vom încerca să aflăm dacă dispun de el anumiți indivizi sau dacă nu cumva fiecare dintre noi îl posedă. Mai întâi, să ne întoarcem în timp și să încercăm să stabilim diferitele etape ale istoriei magnetismului.

Prima aluzie clară la magnetism a apărut în Egiptul de Sus, acum trei mii cinci sute de ani. Egiptologul Ebers a fost cel care a descoperit în 1873, în ruinele faimoasei Teba (orașul cu o sută de porți în care locuia Tutankamon), un papirus datând din timpul domniei faraonului Amenofis I, papirus în care o frază, aparent anodină, definea în mod perfect și magnetismul lui Mesmer și autosugestia doctorului Coué: „Pune mâna ta pe durere și rostește cu glas puternic să se ducă durerea".

Este foarte probabil că ulterior evreii au adus această tehnică din Egipt, ceea ce ar explica faptul că Iisus Hristos a practicat-o în mod curent. Într-adevăr, Iisus a fost, fără putință de tăgadă, pentru mulți oameni – credincioși sau nu – cel mai mare tămăduitor pe care l-a cunoscut lumea, prin nenumăratele miracole pe care le-a înfăptuit în cursul vieții sale.

Dacă nu este posibil să studiem aici vindecările înfăptuite de Iisus, căci ele au fost foarte numeroase, este interesant, totuși, să citim un pasaj din Evanghelie, din ziua Înălțării, pasaj în care Iisus spune discipolilor săi: „Cel ce va crede va fi mântuit, dar cel ce nu crede se va osândi... Iată minunile ce-i vor întovărăși pe cei ce vor fi crezut: vor izgoni demonii, în numele Meu; în limbi noi vor grăi; șerpi vor lua în mână și chiar otravă dătătoare de moarte de vor bea, nu-i va vătăma; peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși."

Prin această formulă, Iisus Hristos își definește deci puterile și îi încredințează pe cei care au credință că vor putea beneficia de aceleași puteri; între altele, aceea de a vindeca prin magnetism, atingerea cu mâna. Acest citat din Evanghelie are o semnificație încă și mai mare, dacă ne gândim că majoritatea magnetizatorilor afirmă că magnetismul este un dar al Domnului.

Mai aproape de noi, în Evul Mediu, o tradiție străveche

Scanned with CamScanner

atribuia regilor Franței o putere pe care doar ei singuri o puteau deține: aceea de a vindeca scrofulele (adică cicatricile provocate de inflamarea și de supurarea ganglionilor limfatici, cicatrici de origine tuberculoasă). Datina cerea ca fiecare rege al Franței să atingă, chiar în ziua încoronării sale, abcesele a sute de bolnavi ce-i erau înfățișați. Se credea că Regele a primit, ca un adevărat dar de la Dumnezeu, puterea de a-i vindeca pe acești nefericiți, prin simpla atingere cu degetul sub maxilar, cu condiția de a spune în același timp: „Regele te atinge, Dumnezeu să te vindece!" Astfel, în ziua încoronării sale, Ludovic al XVI-lea a atins două mii patru sute de bolnavi! Acest obicei, datând de la Filip I (1060 – 1108), s-a perpetuat până în 1825, sub Carol al X-lea. Unii dintre regi, precum sfântul Ludovic, adăugau chiar atingerii scrofulelor semnul crucii, spre a arăta limpede că miracolul vindecării venea, de asemenea, din puterea lui Hristos.

Însă omul care a dat un nou impuls practicii magnetismului a fost Franz-Anton Mesmer (1734 – 1815). Acest medic german a practicat mai întâi la Viena, apoi s-a instalat la Paris, unde a însuflețit numeroase ședințe, întru demonstrarea temeiniciei teoriei sale: „mesmerismul". În cursul acestor ședințe în saloanele palatului Bouillon (unde se înghesuia înalta societate a epocii; vor fi văzuți acolo, printre alții, contele d'Artois și Maria Antoaneta), Mesmer pretindea că vindecă orice maladie, cu ajutorul fluidului pe care îl producea într-un hârdău special. Acest hârdău conținea un amestec abracadabrant: sticle, sticlă pisată, pilitură de fier magnetizată și nisip. Totul acoperit cu apă. Din acest hârdău ieșeau afară niște baghete din fier (slujind de conductori), pe care pacienții le aplicau pe părțile bolnave.

Mesmer credea în existența unui fluid universal, circulând între om și univers, de aceeași natură cu acela care leagă magneții între ei. Mesmer numea acest fluid: „magnetism animal", ceea ce a fost, după părerea mea, o greșeală, deoarece acest fenomen nu are nimic de-a face cu magnetismul magneților (această eroare subzistă și după trecerea a două secole, chiar dacă unii cercetători vorbesc de „magnetismul

Scanned with CamScanner

uman", termen cu mult mai valorizant pentru specia noastră). Curând însă facultatea de medicină i-a interzis lui Mesmer să-și țină ședințele, ceea ce l-a obligat să părăsească Franța.

Istoria va reține mai cu seamă că Mesmer a fost primul om care a emis o doctrină privind magnetismul. Într-adevăr, în 1779 el a publicat al său *Memoriu despre descoperirea magnetismului animal*, în care se cuprind douăzeci și șapte de propoziții, operă ce va fi o veritabilă Biblie pentru mai multe generații de magnetizatori.

Foarte impresionat de lucrările lui Mesmer, Honoré de Balzac și-a dat pe față adeziunea, în *Vărul Pons*: „Astăzi, atât de multe fapte verificate, autentice, s-au zămislit din științele oculte, încât într-o zi, aceste științe vor fi profesate așa cum se profesează chimia și astronomia... Una din cele mai mari științe ale antichității, magnetismul animal, s-a tras din științele oculte, așa cum chimia se trage din furnalele alchimiștilor".

Un secol mai târziu, numele unui alt om va fi pe toate buzele, însă din alte motive. Rasputin (1872 – 1916), pe numele lui adevărat Grigori Novykh, a fost, într-adevăr, tămăduitorul cel mai reputat al Rusiei, dobândindu-și faima în 1905, când l-a vindecat pe țareviciul Alexei (fiul țarului Nicolae al II-lea), de o dureroasă criză de hemofilie.

Poseda cu adevărat Rasputin, mujicul siberian, darul de a vindeca? Probabil că da. În realitate însă, Rasputin a depășit rolul strict de magnetizator vindecă prin atingerea cu mâinile, spre a practica foarte curând atingeri fizice și sexuale asupra bolnavilor lui. De unde și porecla de Rasputin, care înseamnă „desfrânatul".

Totuși, dacă facem abstracție de latura sa de destrăbălat, este foarte probabil că Rasputin a posedat reale calități pe care le-a folosit mai cu seamă spre a-și satisface propriile plăceri, sub pretextul de a-și îngriji pacienții (care erau în mare majoritate... paciente!).

De-a lungul secolului al XX-lea, doi alți magnetizatori și-au pus pecetea pe contemporaneitate: unul – Serge

Scanned with CamScanner

Alalouf – în Occident, celălalt – Djuna – în țările din Est.

Serge Alalouf, mort în chip tragic la Toulouse în 1982 (a fost călcat de o mașină), este considerat drept cel mai mare magnetizator francez al tuturor timpurilor. Se consideră că în cei patruzeci de ani de activitate a tratat peste patru milioane de bolnavi, ceea ce face o medie de... trei sute pe zi. Explicația acestui ritm infernal e simplă: Alalouf trata cu ajutorul unei terapii de grup (zece, douăzeci, treizeci de persoane erau primite simultan în cabinetul său... însă, de asemenea, în autocare ce-i staționau în fața casei). În acest din urmă caz, Serge Alalouf se suia în vehicul, impoza mâinile pe fiecare dintre pacienții așezați pe scaune și cobora repede, spre a reveni în cabinetul său, în fața căruia se înșiruia o lungă coadă, în așteptare! Serge Alalouf, supranumit „omul radioactiv", a recunoscut a fi vindecat aproape patru sute de mii de bolnavi, din cei patru milioane care au fost expuși magnetismului mâinilor lui. Aceasta reprezintă un procentaj de reușite de ordinul a zece la sută. Printre pacienții lui: Édouard Herriot, Alfons al XIII-lea, Gandhi, Jean Anouilh...

Despre partea ei, Djuna Davitașvili, originară din Tbilisi, în Gruzia, trăiește și astăzi și practică în calitate de fostă vindecătoare oficială în U.R.S.S. Despre Djuna, tulburătoarea și seducătoarea femeie în jur de cincizeci de ani, se spune că i-a îngrijit pe cei mai mari demnitari ai statului sovietic. Se spune, astfel, că a prelungit cu mai mulți ani viața lui Leonid Brejnev, cât era acesta de bolnav. În orice caz, sigur este faptul că Djuna a participat la numeroase experiențe de laborator, cu parapsihologi sovietici – teste de magnetism la distanță, câteodată la mii de kilometri; lungi ședințe de înregistrări de electroencefalograme și de electrocardiograme, spre a se măsura modificările resimțite când se practică magnetismul etc. În semn de recunoștință pentru serviciile aduse grație facultăților ei parapsihice, ea figurează, de altminteri, printre membrii *Nomenklaturii,* castă de privilegiați care domneau în U.R.S.S. Astăzi, Djuna, numită doctor *honoris causa* de către Academia de Științe, a devenit

Scanned with CamScanner

milionară şi pretinde mai mult de o mie de franci pentru o şedinţă de magnetism... într-o ţară în care medicina oficială este gratuită!

Lumea magnetizatorilor

Ei, da! Aşa cum Monsieur Jourdain făcea proză fără să o ştie, noi cu toţii posedăm magnetism. Însă mulţi ignoră faptul acesta, şi chiar dacă sunt conştienţi de el, nu ştiu cum să se slujească de această „energie" transmisibilă prin mâini!

Dumneavoastră, care citiţi în acest moment chiar rândurile acestea, ştiţi că sunteţi, poate, fără să ştiţi, un bun magnetizator? Însă cum să fiţi sigur de asta? veţi întreba. Studiind cele două mari tehnici care există astăzi (cea occidentală şi cea orientală) şi realizând câteva teste simple, la îndemâna tuturor. Înainte, este însă util să precizăm trei principii fundamentale:

Informaţii asupra riscurilor meseriei

Dacă vă stăpâneşte dorinţa de a exercita profesional funcţia de magnetizator, de a îngriji pacienţii şi de pe urma acestei activităţi să încasaţi onorarii, riscaţi să fiţi urmărit în justiţie pentru exercitarea ilegală a medicinii, conform articolului L 3 din Codul sănătăţii* . Deci, dacă nu sunteţi titular al unei diplome de doctor în medicină eliberată de stat (sau... preot, căci legislatorul consideră că „intervenţiile ecleziaştilor constituie în principiu acte de credinţă şi că alte intervenţii ale slujitorilor cultului pot fi luate în consideraţie"), riscaţi o amendă putând creşte de la 3.600 de franci până la 30.000, iar în caz de recidivă, de la 18.000 până la 60.000 de franci, amendă însoţită după caz, de o pedeapsă privativă de libertate de la şase zile la şase luni.

Analizarea celor mai recente procese intentate unor magnetizatori m-a condus la următoarele reflecţii, confirmate de mai mulţi tămăduitori profesionişti: dacă sunteţi

---

* Autorul descrie situaţia existentă în Franţa (n. ed.).

Scanned with CamScanner

magnetizator, nu puneți nici un diagnostic (nici pendul, nici „clarviziune"), nu prescrieți nici un medicament, mai cu seamă în scris (aceasta s-ar asimila unei rețete), nu vă atingeți pacientul (pasele magnetice pot fi făcute la câțiva centimetri de corpul bolnavului), nu acceptați decât persoane care au consultat mai întâi medicul lor curant, nu dispuneți întreruperea nici unui tratament medical în curs și... din precauție, culegeți maximum de mărturii de vindecări sau alinări provenite de la clienții dumneavoastră (adăugați la acestea, dacă dispuneți de ele, câteva scrisori de la medici, prin care vi se recomandă bolnavi: aceasta va prinde întotdeauna bine în dosarul dumneavoastră, când dați față cu judecătorul).

Să nu ignorați că anumite boli urmează cicluri

Prin urmare, ele afectează ființa umană într-un moment propice. Astfel, toți tămăduitorii recunosc că actualmente primesc cu mult mai mulți bolnavi decât acum câțiva ani: este o consecință a creșterii șomajului, a dispariției aproape totale a confesorilor în societatea noastră industrială (preoții și medicii familiei nu mai îndeplinesc acest rol și au fost înlocuiți de ghicitori, de medium-i, de numerologi și de astrologi!), și a greutăților pe care le întâmpină cuplurile de a trăi în bună înțelegere (în Franța sunt mai multe divorțuri decât căsătorii).

De altminteri, maladia care face cele mai multe ravagii printre concetățenii noștri nu este cancerul, ci... stressul, această boală modernă pe care dicționarul Le petit Robert o definește drept „răspunsul organismului la factorii de agresiune fiziologică și psihologică, ca și la emoțiile agreabile sau dezagreabile care necesită o adaptare." Există două perioade în decursul cărora ființa omenească este deosebit de sensibilă la boli, aceea a trecerii de la iarnă la primăvară (martie) și de la vară la toamnă (septembrie). Se constată, într-adevăr, că la sfârșitul iernii numărul de depresiuni nervoase sporește puternic, pe când la sfârșitul verii devine mai frecventă zona zoster.

Scanned with CamScanner

Aflați că există trei categorii de magnetizatori profesioniști

Ei se diferențiază nu numai după tehnica pe care o folosesc, dar și în funcție de decizia de a trata fie corpul, fie spiritul pacienților, și mai cu seamă în funcție de principiile lor deontologice. .

– prima categorie îi cuprinde pe toți magnetizatorii „tradiționali", care alină printr-o apropiere clasică (pasă, impoziție* a mâinilor), preocupându-se în mod esențial și direct de corpul bolnav. Ei diagnostichează câteodată cu ajutorul unui pendul, apoi se străduiesc să ușureze relele fizice de care suferă bolnavii. Costul unei ședințe în cabinetul lor se situează între 100 și 300 de franci. În această categorie se află cei mai mulți dintre terapeuții serioși, exercitând singuri sau aparținând unei grupări.

Aceasta nu împiedică anumite derapaje față de bolnavii prea creduli, așa cum o arată următorul fapt divers, datând din decembrie '85, și care și-a găsit ecoul în întreaga presă franceză. Personajul în cauză a fost un hotelier-proprietar de restaurant, René S., din Villeneuve-d'Aveyron, care exercita, când îi venea cheful, funcția de vindecător. Specialitatea sa: magnetismul. Își practica de mai bine de zece ani „arta" într-o sală din spatele restaurantului său, aparent fără probleme. Până în ziua în care a sosit din Lot o femeie de 38 de ani, atinsă de cancer la sân. René S. îi spune atunci că se înșeală și că suferă mai degrabă de un fibrom la uter. Pentru care nu vede decât un singur tratament posibil: fibromul trebuie tratat cu spermatozoizi magnetizați (sic!). De preferință, cu ai săi. Contra a 80 de franci ședința, pacienta a primit deci săptămânal o „injecție" de spermatozoizi vindecători. Însă ea începu curând să cadă pradă neliniștii, fiindcă ședințele continuau, iar ea nu simțea nici o ameliorare. Tratamentul trebuia prelungit, o asigura tămăduitorul (care juca rolul cel plăcut!). A fost totuși brutal întrerupt de către neașteptata intrare a soției sale, care a surprins cuplul în plină...

---

* Vezi explicația cuvântului în lexicul de la sfârșitul volumului.

Scanned with CamScanner

consultație. Pacienta n-a pretins înapoierea banilor... însă a depus plângere pentru viol (repetat!) împotriva proprietarului de restaurant.

– a doua categorie îi grupează pe tămăduitorii ce îngrijesc (sau pretind că îngrijesc) de la distanță corpul bolnavilor, prin mijlocirea unui „suport", precum o fotografie, o buclă de păr sau unghii tăiate. Acești vindecători vorbesc atunci de magnetism la distanță sau telepatie.

În cursul unei lungi anchete pe care am întreprins-o împreună cu Françoise Simpère asupra principalilor tămăduitori din Franța, am întâlnit și un magnetizator care afirma că, după greaua sa zi de lucru, „magnetiza" în fiecare seară mii de fotografii aranjate și clasate într-un dulap din biroul său. Întrucât mă asigura că se concentra mental și individual asupra fiecărui pacient, am ajuns la concluzia că un calcul simplu ar dovedi că îi era, material și matematic, imposibil s-o facă. Să presupunem, într-adevăr, că are de tratat o mie de pacienți (în cazul citat erau cu mult mai mulți). Cum îi trebuie să se concentreze un minimum de treizeci de secunde pentru fiecare dintre ei (și încă această durată este derizorie), magnetizatorul nostru și-ar petrece toată noaptea „magnetizând la distanță", sarcina sa reprezentând opt ore și douăzeci de minute de lucru! Era, prin urmare, asigurat de o noapte albă, în momentul când primul client al zilei i-ar fi sunat la ușă!

Costul unei ședințe prin corespondență a unei magnetizări din cea de a doua categorie este deja mai ridicat, între 200 și 400 de franci! Însă anumiți magnetizatori fără scrupule cer cu mult mai mult. Acesta a fost cazul unuia dintre ei: după o apariție la televiziune, într-o emisiune animată de Patrick Sabatier, la T.F. 1, emisiune în cursul căreia afirmase că poate vindeca maladii incurabile, precum SIDA sau scleroza în plăci, a primit peste o sută de mii de scrisori de la pacienți, cei mai mulți, cu un picior în groapă. I se dădea o fotografie și un cec valorând între 5.000 și 70.000 de franci (după gravitatea bolii); el spunea că-i poate îngriji pe pacienți, magnetizându-i de la distanță, pe fotografie. De la distanță, ce e drept, fiindcă

Scanned with CamScanner

tămăduitorul s-a refugiat în Canada, fără să-i mai pese de bolnavii lui. A fost arestat în California, de către F.B.I., în noiembrie 1992.

– cea de a treia categorie de magnetizatori îi cuprinde pe toți cei ce pretind că tratează psihismul, fără să se intereseze de corpul care suferă. Ei ajung să-și convingă bolnavii că durerile pe care le resimt, tulburările care îi copleșesc, sentimentul de „a trăi rău" ce intră în zestrea lor cotidiană, n-au decât o singură cauză: ei au fost deocheați de către un individ aparținând mediului lor profesional, familial sau sentimental! La această categorie, ședința nu mai are un tarif fix: 300, 400 de franci... și până la 5.000 (iar câteodată și mai mult!).

Cercetările oamenilor de știință

Descoperirile profesorului Rocard

Omul care a realizat cele mai multe lucrări privind magnetismul a fost, incontestabil, profesorul Yves Rocard, săvârșit din viață în aprilie 1992. Am avut norocul și privilegiul de a lucra cu el în cursul ultimilor săi șase ani de viață, punându-l în legătură cu magnetizatorul Jean-Louis Crozier (vezi capitolul următor) cu care a efectuat teste științifice cu rezultate foarte instructive.

Înaintea lucrărilor profesorului Rocard se știa deja că porumbeii călători, albinele, balenele și delfinii sunt totalmente perturbați când sunt supuși unor câmpuri magnetice artificiale: se poate afirma, ca să ne folosim de o imagine legată de fenomene de magnetism și de magnetizare, că aceste animale sunt cu adevărat „debusolate". După caz, traiectoria lor, în apă sau în aer, devine atunci cu totul neregulată: porumbeii călători nu-și mai găsesc locul unde trebuie să ajungă, albinele întâmpină cele mai mari greut ți în revenirea la stup, balenele și delfinii eșuează în cete întregi pe plaje. (S-a crezut, până în prezent, că aceste mamifere ma ine se sinucid. În realitate, ele își pierd probabil simțul orientării,

Scanned with CamScanner

pentru că au traversat un câmp magnetic puternic sau o zonă poluată de reziduurile aruncate de vapoare). Or, marea descoperire pe care au făcut-o biologii americani Gould și Kirschvink, de la universitatea Princepton, este absolut excepțională: toate aceste animale posedă minuscule ace de magnetită la baza creierului lor. Supuneți această magnetită unor câmpuri magnetice puternice și veți perturba ceasornicul biologic.

Profesorul Yves Rocard a fost primul, în anii '70, care a emis ipoteza că trupul omenesc – după exemplul celui animal – conține și el magnetită (Fe^3 O^4), adică cristale de magnet natural. Descoperirea științifică a unui biolog englez, Robin Baker, de la universitatea din Manchester, merge în același sens: acest savant a localizat, într-adevăr, în 1983, cu ajutorul unui microscop electronic puternic, cristale de magnetită în arcadele sprâncenelor unor cadavre.

Descoperite de către profesorul Rocard, cu ajutorul unor perseverente măsurători, aceste cristale de magnetită se situează, după el, în șapte locuri ale corpului uman – simetric la dreapta și la stânga – pe care le-a numit „centri receptori magnetici" și care se găsesc pornind de la cap la picioare:

1. în arcada sprâncenelor: pe tendoanele mușchilor oculomotori, slujind la a întoarce privirile fără a mișca și capul;
2. în ceafă: pe tendoanele mușchilor ce permit omului să-și țină capul drept;
3. în coate: în golul coatelor, exact la legăturile bicepșilor;
4. în josul spatelui: în punctele de legătură ale mușchilor lombari;
5. în genunchi: chiar în partea dinapoi a genunchilor;
6. în călcâie: pe verticala oaselor picioarelor, la șase centimetri înainte de baza dinapoi a călcâiului și practic, la un centimetru de sol;
7. în degetul mare al piciorului: în articulația primei falange, de asemenea la un centimetru de sol.

Scanned with CamScanner

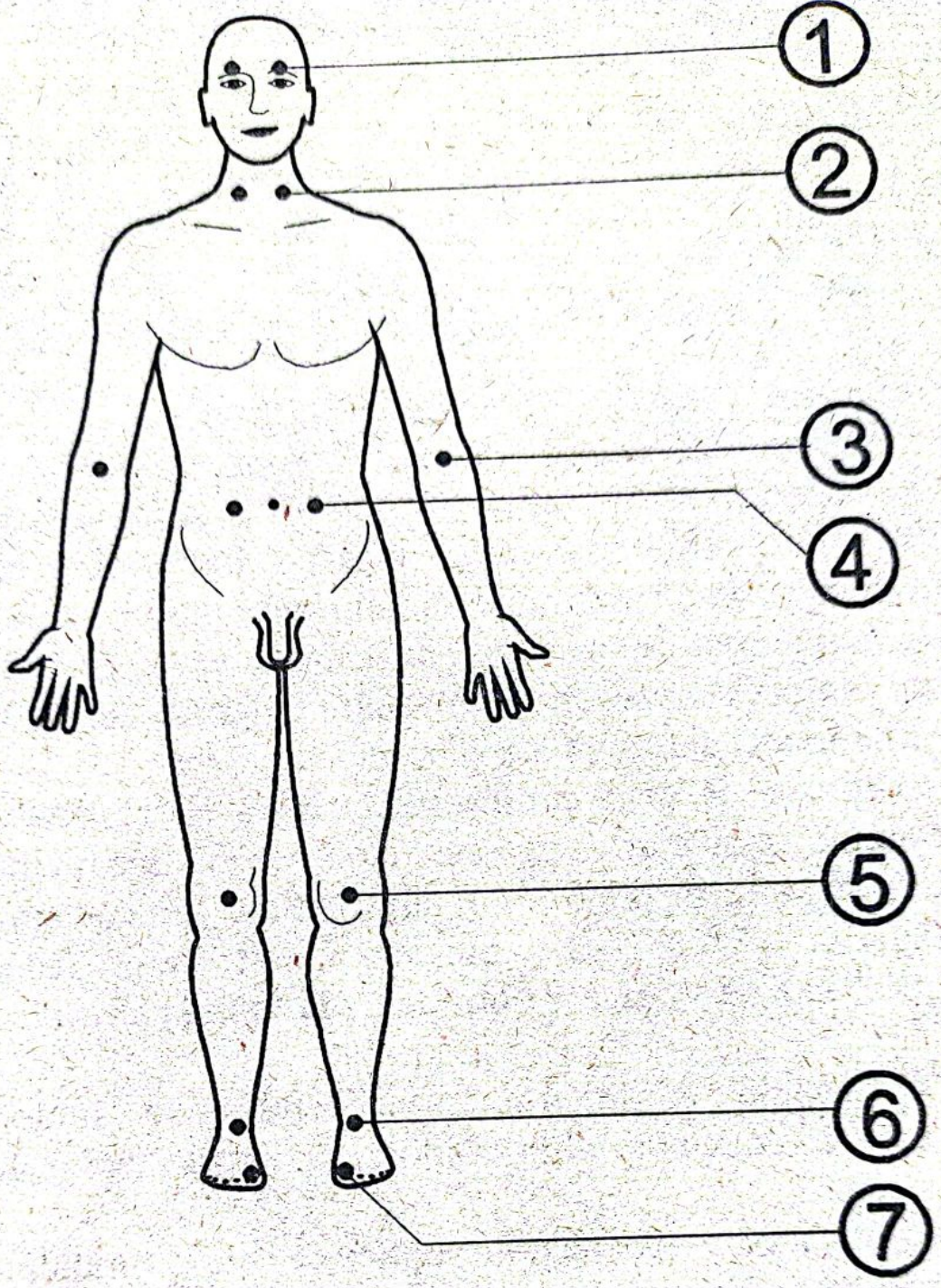

Dar la ce pot servi oare acești „centri receptori magnetici" repartizați astfel destul de regulat în corpul nostru? După profesorul Rocard, la menținerea echilibrului și ca să ne ferească să cădem, mai cu seamă când traversăm locuri cu puternic haos magnetic, care ne solicită și ne obosesc mușchii.

Dacă fiecare dintre noi are, deci, magnetită în corp, se poate ca mâinile magnetizatorilor (aceste „unelte" ce slujesc la transmiterea „fluxului" lor spre bolnavi) să conțină, de asemenea, magnetită? Profesorul Rocard n-are nici cea mai mică îndoială că cei care practică magnetismul curativ au

Scanned with CamScanner

magnetită în mâini. Spre a ilustra această ipoteză, el a făcut sistematic teste cu un pendul (vezi capitolul următor consacrat radiesteziei).

Pe baza acestor experienţe, profesorul Rocard îl defineşte ştiinţific pe magnetizator ca posedând următoarele patru caracteristici specifice:

1. acţionând asupra punctului sensibil al arcadelor sprâncenelor unui subiect, degetele sale pot provoca rotaţia unui pendul ţinut de acest subiect;
2. este capabil să realizeze mumificări de fructe sau carne, graţie magnetitei ce se găseşte în articulaţiile degetelor lui;
3. posedă o mare sensibilitate în descoperirea izvoarelor şi simte furnicături, câteodată insuportabile, în apropierea lor (deranjarea captatorilor săi magnetici devenind insuportabilă);
4. poate face să cadă pe spate o persoană, fără voia ei, întinzând braţele orizontal în direcţia acestei persoane. Atunci când mâinile lui se află la circa şaizeci de centimetri de baza gâtului subiectului, acesta îşi pierde încetul cu încetul echilibrul şi cade lent pe spate (pentru profesorul Rocard, explicaţia o oferă faptul că magnetizatorul a emis un semnal magnetic provocând o mică perturbaţie a câmpului în jurul subiectului, care trebuie să fie deosebit de sensibil, pentru ca acest fenomen să se producă). Confirm că mulţi magnetizatori pe care i-am studiat – Jacques Montagner, de exemplu – sunt efectiv capabili să realizeze această experienţă. Puteţi, de altfel, să o practicaţi şi dumneavoastră (a se vedea testul numărul 7 din acest capitol).

Lucrările profesorului Grad

Experimentele efectuate în Canada de către doctorul Grad sunt interesante, deoarece el preferă să opereze pe animale mai degrabă decât pe subiecţi umani, prea sensibili, în opinia lui, la autosugestie sau la credinţă. Rezultatele obţinute pe şoareci

Scanned with CamScanner

nu pot fi atribuite unor cauze subiective. Spre a experimenta pe șoareci magnetismul curativ, doctorul Grad a făcut apel la un magnetizator de origine maghiară: Oskar Estebany. Fost colonel în armată, Estebany a părăsit în 1957 țara natală, stabilindu-se în Canada. Acolo l-a întâlnit doctorul Grad și l-a angajat spre a-l supune unor teste în laboratorul său.

Aceste teste au fost efectuate cu o mare rigoare științifică. S-a aplicat o procedură numită dublu-oarbă (traducere a termenului englez *double blind test*). Scopul acestui procedeu este de a se evita orice efect de sugestie, atât din partea pacienților (care așteaptă, în secret, un anumit tip de alinare), cât și a cercetătorilor (care, cât îi privește, speră un anumit tip de rezultat). Iată de ce este numită această metodă „dublu-oarbă": pentru că și pacienții și cercetătorii ignoră care sunt grupele care vor fi tratate printr-o terapie specifică și care cele ce vor servi doar de martor.

Experiența doctorului Grad, realizată în 1965, încerca să compare viteza de cicatrizare a unei răni produse intenționat la patruzeci și opt de șoareci albi, de pe spinarea cărora se tăiase o bucată de piele. Acești patruzeci și opt de șoareci au fost apoi repartizați în trei cutii cu gratii, conținând fiecare câte șaisprezece șoareci: prima grupă a fost considerată drept grupul martor, respectiv la care cicatrizarea rănilor trebuia să se producă în chip natural, fără influență exterioară. A doua grupă a fost tratată impozarea mâinilor magnetizatorului de două ori pe zi, câte cincisprezece minute de fiecare dată, fără atingerea șoarecilor. În sfârșit, cea de a treia grupă a fost expusă unei surse de căldură ce degaja aceeași cantitate de calorii ca și palma mâinii omenești.

Rezultatele au fost spectaculoase. În a paisprezecea zi de experimentare s-a constatat că cicatrizarea evoluase în chip diferit, după grupe: patru șoareci din grupa martor au avut rana cicatrizată (deci 25%), față de 11 din grupa „magnetizată" de către tămăduitor (deci 68%) și 6 în grupa expusă unei surse de căldură (deci 37%).

Ce concluzie a tras doctorul Grad din toate experiențele

Scanned with CamScanner

acestea? Că magnetismul curativ există, deoarece plăgile se cicatrizează mai repede decât pe cale normală. Că o energie, care nu e numai căldură, acționează asupra reconstituirii celulelor vii. În fine, că magnetizatorul obține efecte diferite, funcție de starea sa de spirit și de condiția sa fizică din timpul experiențelor.

Cercetările soților Kirlian asupra aurei

Pe când profesorul Rocard consideră că mâinile magnetizatorilor posedă magnetită, alți cercetători afirmă că mâinile degajează o energie care poate fi măsurată și fotografiată. Un cuplu de sovietici, soții Kirlian, au stat la originea acestor cercetări. Ei au făcut, în anii '30, o descoperire foarte importantă, însă ale cărei implicații au fost subestimate la acea vreme.

Încă din antichitate s-a vorbit de un corp invizibil care ar înconjura corpul nostru fizic: aura. Această aură ar fi o emanație atât de subtilă (cum o înfățișează etimologia latină, aura însemnând „suflu de aur"), încât a străbătut veacurile păstrându-și taina. Și chiar dacă și-a sporit numărul denumirilor: corp subtil, corp eteric, halou luminos (ce se vede în icoane în jurul capetelor sfinților și al lui Iisus Hristos), explicațiile rămân tot așa de rare. Precum și dovezile. Până în acea zi a anului 1939, când un electrician rus din Krasnodar, Semion Kirlian, descoperi din întâmplare, lucrând cu aparatul de înaltă frecvență, că în jurul corpurilor vii apăreau eflorescențe luminoase. Împreună cu soția sa Valentina, Semion Kirlian va face mii de fotografii a ceea ce se va numi, după cel de-al doilea război mondial, efectul Kirlian.

Despre ce este, mai precis, vorba? De corpul astral la care s-au referit toate cărțile de ocultism? De sufletul omenesc, așa cum au afirmat unii? De un halou luminos, vizibil doar de câțiva iluminați și medium-ii? Rezultatelor lucrărilor soților Kirlian le-au trebuit mai bine de treizeci de ani, până să ajungă în Occident. Aceasta, deoarece cercetătorii detașați în exclusivitate de către Academia de Științe a U.R.S.S. să se

Scanned with CamScanner

ocupe de respectivul dosar, au ținut secrete rezultatele cercetărilor lor de-a lungul întregii perioade.

Astăzi, înțelegem mult mai bine ce este „efectul Kirlian". E vorba de un fenomen ușor de fotografiat cu ajutorul unor aparate electronice sofisticate, al căror principiu constă în a emite și fotografia un câmp electronic de înaltă tensiune (putând urca până la 50.000 de volți), distribuit în înaltă frecvență (până la 10.000 de hertzi). Să ne amintim că înalta tensiune nu este în nici un caz periculoasă atunci când amperajul este foarte slab (este cazul aparatelor cu efect Kirlian, care au un amperaj de 0,01 amperi), pe când o înaltă tensiune cu un amperaj ridicat (de ordinul a 2 amperi) este mortală (ca în cazul „scaunului electric" servind la executarea condamnaților la moarte). Această emisie electrică n-are nevoie să fie de lungă durată (câteva secunde ajung); este necesar doar să se lucreze la lumină „inactinică" (adică neavând nici o acțiune chimică asupra emulsiei filmului supus radiației aparatului).

Odată fotografia realizată, ce se vede în ea realmente? Un halou luminos, mai puternic sau mai slab, mai mult sau mai puțin colorat, în jurul corpului fizic fotografiat. Sovieticii au numit acest fenomen luminos „corp energie" sau „corp bioplasmic" și au observat trei fapte esențiale:

1. acest halou este un barometru al sănătății pacientului (dacă este bolnav, intensitatea haloului diminuează);
2. acest halou este legat de corpul fizic (astfel, atunci când au fotografiat într-o zi un subiect amputat de un picior, s-a văzut pe fotografie haloul din jurul membrului lipsă! Nu posedăm, din nefericire, nici un document care să ne permită să verificăm seriozitatea acestei afirmații).
3. Acest halou este un veritabil detector de maladii: s-a constatat, într-adevăr, că orice variație a haloului (scădere în intensitate, schimbare de culoare etc.) anunță o perturbare fizică (și chiar psihică) pe cale de a se produce.

Realizăm numaidecât toate posibilitățile oferite de aceste aparate: bilanțuri ale sănătății, prevenirea maladiilor,

Scanned with CamScanner

check-up[*] fotografic îndeplinind rolul de veritabilă carte de identitate a energiei vitale a individului. Anumiţi magnetizatori francezi s-au şi echipat, de altfel, cu acest tip de aparat, spre a stabili diagnosticele pacienţilor lor.

Acest diagnostic, intitulat „bilanţ bioenergetic" este destinat să pună în lumină deficienţele organice şi tulburările psihologice ale unui individ, prin intermediul a două fotografii distincte, după schimbarea reglajului aparatului: una pentru bilanţul patologic, alta pentru bilanţul psihologic (a se vedea *Madesign Photo* în „lexicul" de la sfârşitul lucrării).

Cum să devii magnetizator

Există două mari căi de abordare a fundamentelor magnetismului: cea occidentală, care urmează în linie dreaptă temele lui Mesmer şi Alalouf, fiind utilizată de toţi magnetizatorii contemporani. Şi modalitatea orientală (sau *reiki*), caracterizată printr-o acţiune energetică asupra reţelelor *chakra*[**].

Modalitatea occidentală

Sub acest titlu sunt întrunite toate tehnicile folosite de către magnetizatorii occidentali de numeroase decenii. Trebuie să notăm că, pe plan practic, fiecare magnetizator îşi are propria tehnică, dobândită fie în urma unei formaţiuni precise (un număr oarecare dintre ei, cei mai vechi, au frecventat faimoasa şcoală de magnetism a fraţilor Durville, care astăzi nu mai există), fie a unor căutări personale bazate pe empirism („am obţinut cutare rezultat bun în tratarea acestei afecţiuni, făcând acest tip de gest, deci am să-l practic şi data viitoare").

Diversitatea tehnicilor folosite este impresionantă! Unii îşi plasează întotdeauna pacientul cu capul orientat spre nord, apoi îşi plimbă mâinile la cinci centimetri de corpul acestuia, alţii folosesc suflarea sau practică pase clasice, dar întotdeauna

---

[*] Verificare (l. engl. în text).
[**] Vezi explicaţia cuvântului în lexicul de la sfârşitul lucrării.

Scanned with CamScanner

în multipli de șapte, dacă nu magnetizează cu mâinile pe orizontală sau cu degetele împreunate, sau și mai bine, lăsându-și mâinile să se deplaseze singure, neconduse, pe corpul pacientului.

Alții lucrează cu ajutorul unei singure mâini, acționând asupra a ceea ce ei numesc cele „trei straturi de radiere" – corpul fizic (mâinile, la câțiva centimetri), corpul emoțional (la un metru), corpul mental (doi până la trei metri) – sau parcurg cu mâinile coloana vertebrală a pacientului, sau acționează mai întâi asupra craniului, apoi își deplasează mâinile pe partea bolnavă, sau își pun mâinile deasupra capului, ori la înălțimea urechilor pacientului. Se mai găsesc, de asemenea, alții, care resimt durerile pacienților în propriul corp, în același loc, iar alții care îngrijesc punându-și instinctiv mâinile pe punctele de acupunctură.

În cele din urmă, și asta este lucrul cel mai important, se constată, oricare ar fi tehnica folosită, că magnetismul izbutește să vindece bolnavii. Cum s-a văzut, magnetizatorii au la dispoziția lor mai multe mijloace de a-și „transfera" energia către pacienți. Pentru aceasta, sunt solicitate două părți ale corpului lor: gura și mâinile.

Gura

Ea servește la ceea ce se numește „suflul magnetic", care este de două tipuri:

1. – suflul cald, identic celui care permite să aburești o oglindă (cu gura rotundă, deschisă, suflu puternic). Are o acțiune de ușurare;
2. – suflu rece, identic aceluia cu care se răcește o mâncare fierbinte (gura strânsă, aproape închisă, un firicel de aer). Are o acțiune de excitare.

Mâinile

Folosite de toți magnetizatorii (mai putem semnala că în anii '60 un magnetizator francez opera asupra pacienților lui... cu picioarele!), mâinile servesc la trei tehnici: aplicarea,

Scanned with CamScanner

impoziția și pasa. Fiecare dintre acestea își are regulile sale precise de folosire. Să le cercetăm în amănunțime.

– *Aplicarea:* are loc atunci când mâna dumneavoastră intră în contact cu corpul pacientului. Este un gest pe care, de altminteri, îl avem cu toții în reflexe, căci de îndată ce simțim o durere în corp, ducem mâna în acel loc. Tehnica aplicării servește la calmare.

– *Impoziția:* este acțiunea ce constă în a pune mâna întinsă la câțiva centimetri de corpul pacientului (termenul acesta de impoziție – punere – a mâinii este în realitate incorect, căci nu se pune mâna pe corp, atunci ar fi o aplicare). Tehnica impozării este cea mai curent folosită de către magnetizatorii francezi. Există două feluri de impoziții:

1. – impoziția palmară: mâna se prezintă deschisă, cu fața spre corp. Acesta este un tip de impoziție folosit la testul cu bucata de carne (vezi mai departe: Testați-vă magnetismul). Efectul său asupra corpului este calmant și acționează la suprafață.
2. – impoziția digitală: degetele sunt grupate și îndreptate către pacient (se numește și impoziție cu degetele strânse sau degetele înmănuncheate).

Efectul impozării digitale este excitant și acționează în profunzime. De notat că există o variantă a tehnicii impoziției digitale (numită „impoziție digitală circulară"), constând în a strânge degetele mănunchi, apoi a descrie un cerc în sensul acelor de ceasornic.

– *Pasa:* prin cuvântul acesta, apărut în limba franceză în 1835, se desemnează o figură care se caracterizează printr-o

Scanned with CamScanner

mișcare dinamică a mâinilor magnetizatorului pe întregul corp al subiectului, la câțiva centimetri de acesta, plimbând mâinile fie de la cap la picioare (se efectuează atunci „pase longitudinale"), fie dintr-o parte în alta a corpului (acestea sunt „pase transversale").

Învățați să realizați pasa logitudinală.

1. Îndreptați mâinile strânse către creștetul pacientului
2. Deschideți mâinile, menținând degetele perpendicular pe subiect.
3. Efectuați pase de-a lungul corpului, la câțiva centimetri de piele.

Este foarte important de reținut că există două tipuri de pase, care se deosebesc prin viteza cu care sunt realizate asupra individului:

– pase lente: ele trebuie să dureze pe puțin treizeci de secunde, spre a încărca energetic corpul pacientului.

– pase rapide (numite „de curenți mari"); ele parcurg același traiect în câteva secunde (trei sau patru), spre a degaja și echilibra corpul.

Modalitatea orientală (sau Reiki)

Orice magnetizator profesionist știe (o constată de mai multe ori pe zi la pacienții săi) că, efectuând pase la câțiva centimetri de anumite locuri de pe corp, se poate produce o somnolență sau ușurare a durerii.

Scanned with CamScanner

Aceste locuri sunt *chakre* (termen oriental de sorginte sanscrită și semnificând „roți", corespunzând în Occident plexului) adică veritabile rețele energetice cu mare densitate de fibre nervoase, considerate drept centre de energie vitală universală și ale conștiinței.

Reiki este deci magnetismul după metoda orientală. Cuvântul *reiki* a fost creat în 1850 de către un cleric japonez: Mikao Usui. Acesta, dorind să elucideze misterul vindecărilor realizate de Iisus Hristos, a învățat ebraica, spre a putea citi *Biblia*. A descoperit atunci că și el vindeca prin impoziția de mâini, precum Iisus Hristos. Aprofundându-și cercetările, a găsit un manuscris întocmit în limba sanscrită de către un discipol al lui Buddha, manuscris care descria metoda de vindecare cu ajutorul mâinilor, practicată de învățătorul său. Doctorul Usui s-a hotărât atunci să reia această tehnică, pe care a botezat-o *reiki,* însemnând „energie universală a vieții, cu neputință de văzut, dar ușor de simțit". Astăzi, în numeroase țări s-au înființat institute de *reiki*.

Cum să practici *reiki?* Acționând asupra *chakrelor*. Conform tradiției orientale, corpul omenesc posedă șapte *chakre*, situate pe axul vertical craniu-sex (interesant de notat în trecere că în numerologie, numărul șapte simbolizează energia mentală și spirituală). Fiecare *chakra* are o funcție precisă și se tratează, la nivelul energiei magnetice, într-un mod specific.

Cele șapte chakre

Plecând de la cap către picioare (sensul în care este recomandabil să magnetizăm), se află următoarele *chakre:*

1. *chakra* craniană (*sahasrava*); situată exact în vârful craniului (în anatomie acest loc se numește fontanela pineală).
2. *chakra* frontală (*ajna*): între cei doi ochi (este faimosul „al treilea ochi"* al lamaiștilor tibetani);

* Vezi cărțile lui Lobsang Rampa (*Éditions du Rocher*) (n. aut.).

Scanned with CamScanner

3. *chakra* gâtului (*vishudda*): plasată în fața vertebrelor cervicale, la nivelul faringelui și al tiroidei;
4. *chakra* inimii (*anahata*): chiar în dreptul inimii;
5. *chakra* ombilicului (*manipura*): chiar deasupra ombilicului (în Occident se numește „plex solar");
6. *chakra* sexului (*swadhistana*): deasupra părților genitale;
7. *chakra* rădăcină (*maladhara*): între sex și anus.

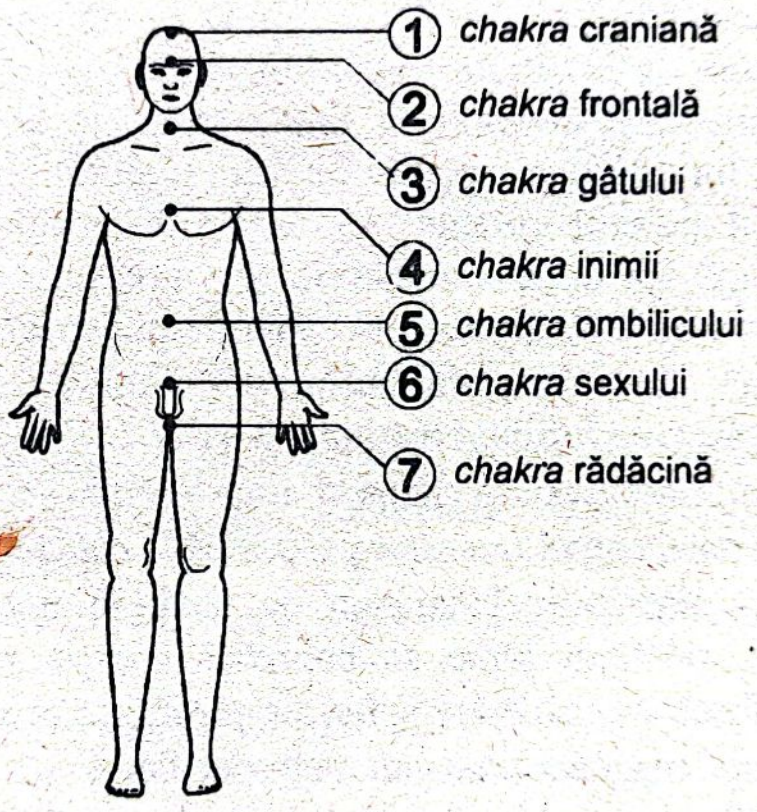

Funcția celor șapte *chakre* și cum să le magnetizezi

Se presupune că cele șapte „centrale energetice" ale corpului, cunoscute de milenii de către orientali și negate de către raționaliștii lumii occidentale, ar fi sensibile la o acțiune a magnetismului uman. Fiecare *chakra* îndeplinește o funcție precisă și se magnetizează într-un fel specific:

1. *chakra* craniană: privește activitatea spirituală (după tradiția hindusă, la moartea individului, sufletul iese prin această *chakra*). Spre a ușura durerile de cap, ea se magnetizează cu cele două mâini întinse;

Scanned with CamScanner

2. *chakra* frontală: este locaşul diferitelor viziuni (clarviziune, percepţie extrasenzorială) şi priveşte sistemul nervos reflex. Spre a trata guturaiul, sinuzita, astmul, se magnetizează cu mâna dreaptă, cu degetele înmănunchiate (aceasta este impoziţia digitală: degetul mare, arătătorul şi degetul mijlociu reunite);
3. *chakra* gâtului: priveşte tot ce este relativ la cunoaştere. Spre a trata anginele, gripa, palpitaţiile, se magnetizează cu mâna întinsă;
4. *chakra* inimii: este lăcaşul eului spiritual şi acţionează asupra sistemului vascular. Pentru a trata bronşitele, depresia se magnetizează cu mâna întinsă;
5. *chakra* ombilicală: sediul energiei vitale. Numeroase persoane adorm în cursul unei şedinţe, dacă li se impozează mâinile pe această *chakră*. Iată de ce această tehnică a magnetismului este una din cele patru folosite în hipnoză (a se vedea acest capitol). Spre a trata probleme de digestie, de ficat sau de intestine, se magnetizează cu mâna dreaptă întinsă;
6. *chakra* sexului: priveşte reproducerea. Spre a trata problemele picioarelor, crampele, menopauza, se magnetizează cu mâna stângă cu degetele împreunate (impoziţie digitală).
7. *chakra* rădăcină: exprimă rezistenţa la moarte. Spre a uşura problemele de prostată, ea se magnetizează cu mâna stângă, degetele strânse la vârf (impoziţie digitală).

Testaţi-vă magnetismul personal

Mijlocul de a şti cine posedă magnetism este cunoscut de multă vreme. Totuşi, lăsând de o parte faptul că indivizii capabili să devină magnetizatori „profesionişti" sunt rari (după profesorul Rocard, în proporţie de unu la zece mii), este interesant pentru dumneavoastră să practicaţi testele simple şi amuzante care urmează, spre a şti dacă da sau nu dispuneţi de

Scanned with CamScanner

această faimoasă energie care vă va îngădui, poate, să-i alinați pe alții.

Vă propun șapte teste, independente unele de altele. Un sfat bun: când veți practica aceste teste, fiți destins și concentrat totodată! Pe urmă, raportați-vă la capitolul „Energiile dumneavoastră și dumneavoastră" și consemnați-vă acolo rezultatele, înainte de a mi le transmite.

Și, cine știe? Poate veți face ca mai mulți cititori ai cărții mele A.B.C.-ul magnetismului, care, după ce au obținut rezultate spectaculoase la aceste teste, mi-au scris ca să afle cum să-și aprofundeze experiențele. Ulterior, ei au deschis câte un cabinet de magnetizator profesional! Am dat următoarele sfaturi: mai întâi, învățați să tratați oamenii din anturajul dumneavoastră, magnetizându-i benevol (vezi, ceva mai departe, ca informație „Magnetismul față cu șase maladii curente"), apoi luați legătura cu o grupare serioasă de profesioniști (GNOMA, de exemplu); pentru a ști mai multe, vedeți capitolul „Adrese utile".

Testul nr. 1: mumificați o bucată de carne sau un fruct

Acesta este testul de bază al oricărui magnetizator, amator sau profesionist. Principiul său este simplu: luați o felie subțire de carne de vită (mușchi, antricot etc.) sau un fruct (portocală, lămâie, banană etc.) și așezați-vă amândouă mâinile doi sau trei centimetri deasupra ei, cu degetele ușor curbe către carne (impoziție palmară). Magnetizați timp de un întreg sfert de oră (în timpul căruia este indicat să vă concentrați mental și să gândiți puternic la rezultatul pe care vreți să-l obțineți: „Îmi transmit energia asupra acestei bucăți de carne, spre a o putea mumifica, întări..."; această acțiune psihică întărind, bineînțeles, acțiunea magnetică).

Acționați în felul acesta de preferință dimineața și seara. Între fiecare ședință, lăsați carnea într-un loc răcoros și curat, însă nu în frigider. Dacă la capătul a câteva zile bucata de carne a devenit tare și uscată, înseamnă că ați reușit să o mumificați. Dar dacă constatați că se produce o putrezire, nu

Scanned with CamScanner

insistați. Dimpotrivă, dacă mumificarea survine foarte repede (la capătul uneia sau a două zile), aveți confirmarea că sunteți un subiect care posedă un puternic magnetism.

Numeroși cititori ai cărții mele A.B.C.-ul magnetismului au trecut cu succes acest test... și, adesea, cu stupefacție. Iată, printre sutele de scrisori pe care le-am primit, pe aceea a unui cititor (Domnul Christian Denis din Clermont-Ferrand), care și-a descoperit astfel capacitatea de magnetizator: „Am făcut testul cărnii pe o bucată de escalop de vițel de doi centimetri lungime, doi centimetri lățime și 1,3 centimetri grosime. În mai puțin de patruzeci și opt de ore, bucata aceasta a devenit foarte dură, foarte ușoară și deformată pe margini. S-ar fi zis că e o bomboană de culoare foarte roză! Rezultatul m-a uluit, deoarece am efectuat ședințe zilnice cu o durată de numai zece minute."

Așezați-vă ambele mâini la doi centimetri de bucata de carne:

– cincisprezece minute;

– de două ori pe zi.

Observație: profesorul Rocard a dat o interpretare științifică acestui fenomen de „mumificare". Iată care este explicația sa: orice corp viu conține apă în mari cantități, iar în această apă există carbonat de calciu (CO^3Ca). Un corp viu, supus căldurii mâinilor (37°) sau unui câmp magnetic, vede atunci evaporându-se apa pe care o posedă (carbonatul se transformă în bicarbonat), ceea ce explică întărirea (parapsihologii folosesc termenul de mumificare, dar aceasta n-are, desigur, nimic de-a face cu aceea pe care o practicau egiptenii pe cadavrele faraonilor).

Testul nr. 2: accelerați creșterea unei plante

Acest test este amuzant de realizat, pentru că permite comparația. Luați un săculeț de semințe cu creștere rapidă și semănați același număr de semințe în două ghivece distincte, așezate în condiții identice (iluminare, stropire etc.). În fiecare seară, la aceeași oră, magnetizați unul din ghivece, mereu

Scanned with CamScanner

același, timp de zece minute, ținând cele două mâini la distanță de unul sau doi centimetri de pământ.

Continuați timp de o săptămână întreagă: veți constata atunci o creștere mai rapidă a plantelor cărora le „transferați" magnetismul dumneavoastră.

Testul nr. 3: magnetizați apa

Pacienții cer adeseori vindecătorului să le magnetizeze o bucată de vată, o compresă, o batistă sau alt obiect personal. Afară de un incontestabil rol de autosugestie, obiectul magnetizat (purtat la el de către bolnav) permite, după unii, difuzarea de magnetism curativ.

Tot așa se întâmplă cu apa magnetizată, care prezintă avantajul că poate fi băută zilnic, pentru regenerare. Spre a vă magnetiza singur apa minerală, vărsați conținutul unei sticle într-o salatieră de sticlă, apoi puneți-vă degetele înmănuncheate deasupra apei (aceasta este impoziția digitală, cele cinci degete fiind în contact unul cu altul) și rotiți încet în sensul acelor de ceasornic timp de vreo zece minute.

Veți remarca atunci, ca și alte persoane, că gustul apei magnetizate se deosebește simțitor de gustul apei obișnuite.

Testul nr. 4: magnetizați conform metodei egiptene

Egiptenii numeau acest gest: gestul lui Ka. El constă în a capta energia universală, apoi a dirija această energie spre pacient. Se realizează foarte simplu: întindeți mâna stângă cu palma spre cer (se socotește că ea captează energia cosmică a universului) și puneți palma dreaptă pe ceafa pacientului (se presupune că ea transmite această energie în corpul subiectului).

Acest test este de încercat asupra persoanelor din preajma dumneavoastră, în scopul de a le „reîncărca" cu energie vitală. Nu uitați să vă notați senzațiile personale și reacțiile subiectului.

Scanned with CamScanner

Testul nr. 5: lanțul uman

Aceasta este o tehnică foarte, foarte puțin folosită. Totuși, o practică, la Grenoble, Maguy și cu Daniel Lebrun, lunar, într-o marți seara, în cursul unei ședințe colective de magnetism, în care impoziția mâinilor este asociată cu rugăciunea. Mai multe zeci de persoane, printre care și medici, se țin de mână în tăcere, formând astfel un mare lanț omenesc, de-a lungul căruia pare să circule „o energie spirituală" ce permite să se realizeze vindecări.

Evident, acest lanț se poate face și numai cu câteva persoane. Obiectivul este de a funcționa după principiul acumulatorilor în serie, spre a furniza maximă energie magnetizatorului (emițător), care o transmite apoi pacientului (primitor). Amuzați-vă testând magnetismul vostru, singur, asupra unei persoane, apoi prin mijlocirea capătului unui lanț asupra aceleiași persoane, și comparați rezultatele.

Testul nr. 6: magnetizați de la distanță, pe fotografii

Iată testul care a făcut să se vorbească mult despre el, având la fel de numeroși partizani, cât și detractori.

Acest test este foarte simplu de efectuat. Ajunge să vă procurați o fotografie a persoanei în suferință, pe care doriți s-o vindecați (fără ca ea să fie neapărat la curent cu această practică).

Luați fotografia în mâna stângă, apoi puneți mâna dreaptă deasupra (sau invers, dacă sunteți stângaci). Concentrați-vă mental asupra rezultatului pe care vreți să-l obțineți. Repetați această operațiune de mai multe ori pe zi. Partizanii acestei tehnici spun că distanța dintre operator și subiect n-are nici o însemnătate.

Personal, am fost întotdeauna sceptic în privința posibilităților reale de a vindeca pe cineva la distanță, plecând de la o simplă fotografie și magnetizând-o doar pe aceasta. Totuși, am primit sute de mărturii de la cititorii cărții *A.B.C.-ul magnetismului,* prin care afirmau că au fost vindecați prin această metodă. Însă cum nu dispuneam de

Scanned with CamScanner

dosarele lor medicale, înainte și după „magnetizarea" la distanță, n-am putut trage concluzii definitive. Până în ziua în care, în 1991, la cererea lui Jean-Louis Crozier, magnetizator-radiestezist din Aubenas, am hotărât să-l supun unui test de vindecare prin magnetism pe fotografie.

Una dintre pacientele mele, dermatolog într-un mare spital parizian, mi-a procurat patru fotografii de pacienți: doi dintre ei sufereau de eczemă, ceilalți doi de psoriazis. Însă de trei ani maladia lor nu dădea înapoi, iar doctorița nu-i mai trata, așteptând eventuala descoperire a unui medicament „miracol", de către vreun laborator farmaceutic.

S-a decis ca eu să-i trimit lui Jean-Louis Crozier cele patru fotografii ale bolnavilor, după ce doctorița va avertiza două persoane (una afectată de eczemă, cealaltă de psoriazis), că un vindecător „va acționa" de la distanță, pe fotografia lor, zece minute în fiecare dimineață, și aceasta timp de o lună de zile. Ceilalți doi bolnavi nu știau că un magnetizator lucra asupra fotografiilor lor.

Rezultatul a fost surprinzător: un pacient s-a vindecat în proporție de 80%. Era vorba de persoana care avea o eczemă și care știa că Crozier îi magnetiza fotografia. Atunci: acțiune energetică și curativă la distanță sau doar declanșarea unei autovindecări prin autosugestie mentală?

Testul nr. 7: atracția magnetică la distanță

Testul acesta, propus de Jacques Montagner, permite să se măsoare „puterea magnetică" a unei persoane. În acest scop, trebuie să cereți unui subiect să stea drept în picioare, cu mâinile de-a lungul corpului. Vă veți plasa atunci în spatele lui, la un metru sau mai departe (cu cât veți fi mai depărtat, cu atât puterea dumneavoastră magnetică va fi mai ridicată, în caz de reușită a testului).

Obiectivul constă în a trage către dumneavoastră persoana (ce trebuie să-și piardă încetul cu încetul echilibrul, cu picioarele nemișcate la sol), întinzându-vă orizontal brațele în direcția ei, la înălțimea bazei gâtului, cu palmele desfăcute și

Scanned with CamScanner

concentrându-vă mental asupra următorului mesaj telepatic „Vreau ca trupul să vă fie irezistibil atras către mine. Nu veți putea rezista. Veți luneca pe spate".

Am asistat personal la acest test, la Jacques Montagner: mă aflam în aceeași încăpere cu subiectul, iar ușa camerei care ne despărțea de celebrul magnetizator, situat la aproape zece metri de noi, era închisă. În momentul ales de Jacques Montagner, subiectul a căzut!

Magnetismul curativ: energia care vindecă

Și așa este foarte greu să dovedești că energia magnetică poate fi transmisă prin mâinile unui individ. Problema devine însă complexă când este vorba de a ști dacă magnetismul emis de o persoană poate ușura o durere sau, mai mult, trata o maladie. Magnetismul acesta care vindecă este numit „magnetism curativ". Până în prezent, nimeni n-a putut analiza acest fenomen și nici înțelege cum ajunge un magnetizator, punându-și mâinile pe o parte a corpului unui pacient, să suprime o migrenă, o zonă zoster sau o eczemă.

Puțin timp înaintea celui de-al doilea război mondial, în 1935, Paul-Clément Jagot (1889 – 1962), care și-a consacrat întreaga viață răspândirii de cunoștințe relative la magnetism și hipnotism, a publicat o carte intitulată *Cum să vindeci prin magnetism*, definindu-și în paginile ei viziunea personală asupra magnetismului curativ:

A ajuta un organism în stare de mizerie fiziologică, a-i favoriza reacțiile de apărare, saturându-l cu această formă vitală de energie care este radioactivitatea umană, aceasta este direcția fundamentală a magnetismului curativ. A modera, a calma manifestările patologice ce se traduc printr-o supraactivitate locală sau generală, a stimula manifestările atonice, a regulariza ansamblul funcțiunilor perturbate, a îndruma cu prudență crizele ce traduc efortul de

Scanned with CamScanner

reacție a organismului, acestea sunt posibilitățile particulare ale magnetismului.

Este amuzant de notat că Paul-Clément Jagot folosește termenul de „radioactivitate umană", când vorbește de magnetismul curativ. Astăzi, această expresie nu mai este folosită. Mai rău, este combătută de numeroși cercetători, căci, pentru ei, magnetismul n-are nici în clin nici în mânecă cu emisiile de tip radioactiv. În 1935, sub pana lui Jagot, lucrul poate fi totuși înțeles, deoarece în anul precedent murise Marie Curie, premiul Nobel pentru fizică, aceea care-și consacrase, împreună cu soțul ei, partea esențială a vieții studiului fenomenului radioactivității. Jagot a fost ca atare ispitit să apropie teoria magnetismului uman de cercetările cele mai inovatoare ale epocii sale.

Magnetismul față cu șase maladii curente

Magnetismul permite vindecarea a numeroase boli, mai cu seamă psihosomatice. Iată tehnicile folosite de magnetizatori pentru tratarea a șase afecțiuni frecvente: anxietatea, astmul, arsurile, dermatozele, insomnia și migrena.

Anxietatea

Anxietatea evocată aici n-are nimic comun cu reacțiile unui pacient suferind de fobii (spaime instinctive) sau de grave depresii nervoase, ci desemnează mai degrabă nervozitatea, sentimentul de proastă dispoziție, de lipsă de securitate (numit astăzi: stress), în confruntarea cu problemele cotidiene.

1. E bine să se înceapă cu o ședință de relaxare, invitând pacientul să ia loc pe un taburet; apoi se aplică pase rapide cu mâna dreaptă, de la ceafă până în josul spatelui, de-a lungul coloanei vertebrale, mereu de sus în jos (cincisprezece până la douăzeci de minute).
2. În timp ce pacientul stă întins pe spate, se continuă o lungă aplicare (zece până la cincisprezece minute) a mâinii stângi pe plexul solar.

Spre a acționa asupra psihicului pacientului, se recomandă

Scanned with CamScanner

a se face sugestii pozitive (a se vedea capitolele despre hipnoză și telepatie).

Arsurile

Aproape toți magnetizatorii susțin că obțin rezultate spectaculoase în tratarea arsurilor. Unii dintre aceștia folosesc chiar, afară de magnetism, incantații, adică cuvinte magice! Arsurile trebuie tratate în doi timpi, o dată pe zi.

1. Se impozează mâinile la câțiva centimetri de plagă (între cincisprezece și douăzeci de minute).
2. Se fac insuflații reci (de douăzeci până la treizeci de ori), la vreo zece centimetri de piele.

Astmul

Ședința se desfășoară în patru timpi.

1. Pacientul este culcat pe spate. Se saturează magnetic toracele bolnavului, aplicându-se mâinile orizontal, deasupra.
2. Pacientul se întoarce cu fața în jos. Magnetizarea se face trecând cu mîinile în poziție orizontală de la gât până la șale, de-a lungul coloanei vertebrale (pase cu impoziție palmară).
3. Pacientul se întoarce din nou în poziție culcat pe spate; se acționează asupra nervului pneumogastric (a cărui supraexcitare se pare că este cauza crizelor de astm), plasându-se mâinile timp de câteva minute la doi centimetri deasupra sternului (plexul solar).
4. Se încheie impozându-se mâinile pe ficat, la doi centimetri distanță de piele, timp de câteva minute.

Ședința trebuie repetată de trei ori pe săptămână.

Dermatozele

Abcese, furunculi, eczeme, pruritul și toate mâncărimile pielii se magnetizează lucrând:

1. mai întâi asupra locului unde se situează afecțiunea pielii (impoziție de câteva minute, la doi centimetri de piele);

Scanned with CamScanner

2. apoi se acționează asupra organelor care dirijează eliminarea și care cu siguranță că sunt blocate (de unde și aceste efecte asupra pielii), adică esențialmente rinichii și ficatul. Se impozează cele două mâini timp de cam zece minute, la câțiva centimetri de fiecare din aceste organe.

Insomnia

Trebuie să se facă două ședințe pe zi: una dimineața, cealaltă chiar înainte de culcare. Verificați, de asemenea, poziția subiectului în pat (cea mai bună fiind cu capul orientat spre nord). Se suprimă excitantele de orice fel (tutun, cafea, ceai).

1. Se fac impoziții palmare pe craniu și pe ceafă (două minute), apoi se coboară pe coloana vertebrală.
2. Se indică bolnavului să respire lent, profund, regulat, apoi i se sugerează, cu voce tare, să-și regăsească liniștea și un somn reparator.

Migrena

Ședința se repetă până când intervine o ușurare.

1. Se ia capul bolnavului între mâini: dreapta pe frunte, stânga pe ceafă (a se menține această poziție între trei și cinci minute). Degetele se țin îndreptate spre cer (tehnica aceasta se numește „tehnica antenei", semnificând că poziția respectivă permite captarea energiei universale.
2. Se plasează apoi mâinile deasupra capului și se procedează cu pase lente până la umeri (mișcări ce se repetă cinci minute).
3. În fine, se acționează asupra ficatului, printr-o impoziție digitală circulară (în sensul acelor ceasornicului), timp de zece minute, cu degetele strânse.

Scanned with CamScanner

Secretele unui magnetizator excepțional: Jacques Montagner

Jacques Montagner acordă consultații la următoarea adresă: route de l'Empereurs nr. 58, 92500 Rueil-Malmaison, tel: (1) 47.49.04.46. Costul unei ședințe: 250 de franci.

Eminentul fitoterapeut Maurice Mességué a scris despre el: „Pe Jacques Montagner, căruia i-am îndrumat primii pași, îl consider de departe cel mai bun magnetizator din Franța."

M-am dus să-i iau un interviu. Mi-a spus:

„Sunt convins că universul nostru este plin de multiple unde vibratorii, dintre care unele permit și întreține viața omenească, animală și vegetală. La nivelul uman, consider că există trei categorii esențiale de indivizi.

Prima este alcătuită din oameni care, fără să știe, captează și înmagazinează mai ușor decât ceilalți energiile pozitive și binefăcătoare ce gravitează în jurul lor. Aceștia sunt magnetizatorii.

A doua îi cuprinde pe oamenii care captează mulțumitor aceste energii, însă nu izbutesc să le înmagazineze. Aceste energii le îngăduie, totuși, să-și păstreze în bune condiții sănătatea.

A treia este reprezentată de cei care le captează și le pierd apoi numaidecât, având aproape tendința de a înmagazina energii negative, ceea ce explică faptul că aceștia sunt foarte gingași și adesea bolnavi.

În ceea ce mă privește, îmi spun adesea: *De ce să posed tocmai eu această putere?* Fiind credincios, mă gândesc că Dumnezeu a hotărât așa, că El ne îndrumă și ne călăuzește, pe fiecare, către soarta lui precisă.

După părerea mea, magnetismul este un soi de energie, un fluid vital, pe care-l posedă în sine orice ființă vie omenească, animală, vegetală și care-i este necesară ca să trăiască. Acesta este potențialul său energetic. Atunci când se produce o proastă circulație a acestui potențial energetic, organele alimentate deficitar în energie vitală nu-și mai îndeplinesc

Scanned with CamScanner

corect funcțiile. Armonia organismului se rupe, se creează o disfuncție și apar atunci tulburări zise funcționale care, dacă nu sunt tratate cu eficacitate, pot furniza un teren propice pentru o boală gravă.

Una din cauzele acestei dezordini energetice este cu siguranță viața modernă, mai cu seamă în marile orașe (stress, surmenaj, proastă alimentație, poluare atmosferică și electro-magnetică).

Dacă se consideră corpul omenesc ca o unitate deplină, în care toate organele au o misiune practică și posedă o anumită dependență între ele, se înțelege atunci că individul trebuie tratat în globalitatea lui. În acest caz are magnetismul de jucat un rol suveran, pentru că, saturând cu magnetism totalitatea corpului pacientului, i se furnizează o energie nouă, absorbită de organismul său și distribuită în funcție de nevoile lui, unuia sau mai multor organe.

Magnetismul oferă rezultate minunate mai cu seamă în aceste cazuri de tulburări funcționale, fiindcă el acționează direct asupra cauzei răului, chiar dacă magnetizatorul nu o cunoaște cu precizie. Dacă însă un organ bolnav este atins de o leziune gravă și ireversibilă, el nu poate absorbi această energie nouă ce i se dă: atunci armonia rămâne ruptă, maladia persistă și se agravează. În acest caz, magnetismul nu este, din păcate, de nici un folos.

Modul în care iau legătura cu pacientul e foarte simplu. La început îl las să vorbească, ca să-mi explice ce probleme are. Îl las să vorbească atâta cât poftește, pentru că astfel se eliberează mai bine. Apoi îl întreb dacă a consultat un medic, care este diagnosticul formulat și dacă a urmat cum trebuie tratamentul ce i-a fost prescris, tratament pe care-l sfătuiesc să-l urmeze mai departe. Îl condiționez, apoi, cât pot mai bine: dacă-l simt sceptic, îi citez reușite în cazuri asemănătoare celui al său, pentru ca el să se ocupe mai îndeaproape de sine. Profit de lucrul acesta pentru a-l pune în gardă față de reacțiile eventuale ce se pot manifesta la patruzeci și opt de ore după ședința de magnetism.

Analiza acestor eventuale reacții este adeseori semnificativă și

Scanned with CamScanner

îmi îngăduie să stabilesc mai precis cauzele afecțiunii de care suferă pacientul, ca și direcția pe care să o dau mai departe tratamentului. Această analiză mi-a permis adesea să infirm diagnosticul medical și să-l alertez pe medicul curant, spre a-i aduce la cunoștință observațiile mele, de o justețe confirmată ulterior.

Tot așa, îi precizez pacientului meu că vindecările obținute într-o singură ședință, se produc adesea, dar nu întotdeauna. În fine, când nu există un diagnostic medical, pe care-l consider necesar, îl sfătuiesc să-și consulte medicul, ca să-i stabilească unul.

Într-adevăr, am o profundă admirație și un mare respect pentru toți membrii corpului medical și regret cu sinceritate că nu se stabilește o colaborare mai strânsă între ei și noi, vindecătorii.

Mulțumită inteligenței și muncii lor, ei posedă bogate cunoștințe. Cu ajutorul acestora, împărtășesc bolnavilor toate binefacerile științei.

Noi, cât ne privește, posedăm un dar (sau o putere), naturală sau „supranaturală". Un lucru este sigur: când îl folosim asupra pacienților noștri, le alinăm durerea sau îi vindecăm. Ce însemnătate mai au atunci diferitele credințe și diversele ideologii ale fiecăruia, atunci când lucrăm cu toții cu aceeași credință și cu aceeași dragoste, în speranța de a atinge același scop: a lecui suferințele semenului.

Pentru că nu trebuie uitat faptul că dintotdeauna oamenii și-au alinat și tămăduit semenii prin simpla impoziție a mâinilor. Medicina a făcut progrese enorme și spectaculoase, spre cel mai mare bine al omenirii. În pofida acestor succese însă, rămâne încă loc pentru „empiricii" care suntem.

Aș spune chiar că este un mare noroc pentru societatea noastră că dispune de bărbați și de femei capabile să suplinească anumite slăbiciuni ale medicinii tradiționale. Iar acest noroc este cu atât mai mare cu cât activitatea vindecătorilor reprezintă o economie reală pentru securitatea socială, de care aceasta are mare nevoie.

Am deci certitudinea că medicina oficială și medicina

Scanned with CamScanner

paralelă sunt absolut complementare, una în raport cu cealaltă și că ar fi o eroare să vrei să le disociezi și să le pui în concurență. Vreau să aduc ca dovadă dialogul fructuos și excelent pe care l-am purtat noi, vindecătorii, cu eminenți oncologi și dermatologi, în cursul emisiunii „Sănătatea *în prim plan*", difuzat la T.F.1.* la 26 octombrie 1992. În urma acestor dezbateri, am convenit să acționăm împreună asupra unor pacienți atinși de zona zoster și să evaluăm ulterior rezultatele obținute prin complementaritatea tehnicilor noastre.

În cabinetul meu, în fața oricărui pacient, tehnica mea e mereu aceeași: magnetizez cu mâinile, fie în contact direct cu el, fie la vreo zece centimetri de corpul lui. În general, îi cer să se întindă pe masa mea de lucru și îmi încep ședința plasându-mi mâinile pe occipitalul său, apoi pe frunte și pe tâmple, spre a încerca să acționez la maximum asupra hipofizei. Continui cu pase lente, mergând de la cap la picioare și insistând asupra organelor celor mai bolnave. După ce bolnavul s-a ridicat, îi „degajez" capul prin pase rapide, apoi, cu ajutorul unor pase lente, îi magnetizez spatele și mai ales coloana vertebrală, spre a termina cu picioarele.

Durata unei ședințe este variabilă, după cazul ce trebuie tratat și după subiect. În general, o ședință durează în jur de cincisprezece minute, dar mi se-ntâmplă deseori să țin ședințe mai lungi, dacă simt că este într-adevăr necesar și că ședința respectivă poate fi hotărâtoare pentru „deblocarea" pacientului meu. Trebuie să mărturisesc că la începuturile mele aveam tendința de a practica ședințe prea lungi, care provocau bolnavilor mei reacții violente și penibile de suportat. În realitate, simți momentul în care trebuie să termini ședința, mai cu seamă când ai „în mâini" pacientul.

Obțin rezultate incontestabile, în proporție de 90%, în afecțiuni precum arsurile de primul grad, eczemele, insomnia, migrena, negii, zona zoster, lumbago și sciatica (atunci când aceste două din urmă afecțiuni nu au cauze mecanice și nu sunt întovărășite de o leziune serioasă).

---

* Televiziunea Franceză canalul 1.

Scanned with CamScanner

Asociez totdeauna magnetismului fitoterapia, adică tămăduirea prin plante. Maurice Mességué m-a inițiat în această tehnică, iar sfaturile sale mi-au fost de cel mai mare ajutor. Asociată cu magnetismul, fitoterapia permite, într-adevăr, în multe afecțiuni, să obții rezultate cu mult mai rapide, mai cu seamă în patologiile datorate unor carențe de asimilare sau eliminare. Magnetismul izbutește să „deblocheze" organele bolnave, iar plantele sunt suverane în drenarea organismului.

Astfel, refuz să practic magnetismul la distanță, căci pentru mine contactul direct cu pacientul este de neprețuit. Mă simt mult mai motivat, mai îmbogățit, când am în fața mea, lângă mine, pacientul, decât confruntat cu anonimatul unei fotografii sau al unei șuvițe de păr. În plus, magnetismul la distanță este mult mai greu de practicat decât magnetismul în direct, asupra pacientului. Unii preferă, totuși, această metodă pentru care se consideră mai înzestrați și mai puternici decât mine. Când cineva vine să mă consulte, îl îngrijesc cu toată dragostea și din toate puterile mele. Izbutesc sau dau greș, dar știu că am făcut tot ce am putut ca să-l vindec. Cu tratamentul la distanță, lucrul acesta nu este totdeauna evident și, mai cu seamă, se dovedește incontrolabil. Am, drept probă, toate doleanțele pe care le primesc pe această temă. Câte persoane nu-mi mărturisesc a fi cerut tratamente de la distanță! Ele nu l-au văzut niciodată pe magnetizator, ci au purtat doar corespondență cu el. Timp de luni de zile, au așteptat zadarnic o ușurare sau o vindecare, dar nu s-a produs nimic, afară de câte o cerere, din timp în timp, a magnetizatorului, pentru un supliment de onorariu, în vederea „consolidării" muncii sale. Un lucru este sigur, metoda e profitabilă pentru magnetizatorii necinstiți și aruncă discreditul asupra profesiunii noastre. Este o ușă deschisă tuturor abuzurilor. S-au văzut exemple dezolante la televizor, cu doi „vindecători" neserioși: unul, Gouezh, este acum la închisoare, iar celălalt, Thywessen, se consacră picturii, deoarece notorietatea dobândită la televiziune îi permite să-și vândă mai bine tablourile.

De asemenea, nu propun bolnavilor produse magnetizate,

Scanned with CamScanner

deoarece consider că, dacă se lucrează cu seriozitate asupra pacientului ce vine să vă vadă, magnetismul curativ este suficient. Pacientul poate să aştepte şedinţa următoare. A-i propune un produs magnetizat îi face un deserviciu, căci, ştiindu-se asistat în permanenţă, pacientul nu face efortul necesar spre a contribui şi el la propria-i vindecare.

În rest, ştie toată lumea foarte bine că sunt gata să particip la orice cercetare permiţând să înţelegem mai aprofundat ce este exact această energie pe care o utilizăm ca să-i vindecăm pe ceilalţi. Nu aţi şovăit, de altfel, să mă solicitaţi pentru două teste ştiinţifice.

Primul test a fost realizat de către profesorul Rocard şi dumneavoastră înşivă, joi 18 decembrie 1986, în apropiere de Soisy-sur-École, la şaisprezece kilometri de Corbeil-Essonnes, pe nişte stânci de gresie (departe de Paris, spre a fi protejaţi de orice poluare magnetică).

Testul consta în a măsura eventuala modificare a câmpului magnetic terestru, atunci când îmi puneam mâinile fie pe verticala (cu degetele împreunate spre sol), fie pe orizontala (cu degetele paralele cu solul) unui magnetometru cu protoni. În fiecare caz, degetele mele mari erau desfăcute şi mi s-a cerut să strâng mâinile pe sondă, apoi să le îndepărtez.

Aparatul folosit avea marca „Unimag II" şi înregistra, la începutul experienţei, un câmp magnetic terestru (la cincizeci de centimetri de sol, la orele 14) de 0,47 130 Gauss (respectiv 47 130 gamma). Măsurătorile realizate de către profesorul Rocard şi notate de către Jacques Mandorla s-au efectuat în serii de câte trei, una la fiecare şase secunde, spre a se putea elimina efectele secundare.

S-a constatat că atunci când mâinile mi-erau strânse pe sonda magnetometrului (ceea ce înseamnă, pentru profesorul Rocard, că polul sud este situat către arătător, iar polul nord către inelarul meu) câmpul magnetic se diminua şi că acest câmp magnetic creştea într-un chip foarte sensibil (de ordinul a 2 gamma), atunci când mâinile mele erau depărtate la câţiva centimetri de aparat.

Cel de-al doilea test a fost efectuat la 22 ianuarie 1987 pe o

Scanned with CamScanner

mașină cu efect Kirlian, „Biolight 218", la domnul Guy Gruais, directorul lui *Madesign Photo*. M-ați rugat să magnetizez o persoană pe care n-o cunoscusem dinainte, apoi ați măsurat energia mâinilor acestei persoane, ca și pe aceea alor mele, înainte și după ședința de magnetism. Concluziile au fost spectaculoase: pe fotografiile Kirlian, aura subiectului a crescut foarte mult după ședința de magnetism, ca și cum subiectul ar fi fost „reîncărcat" energetic de către mine. Asta, pe când aura propriilor mele mâini practic nu s-a modificat înainte și după magnetizare, ceea ce tindea să probeze că sunt mai degrabă un „canal transmițător de energie", decât un „condensator care se încarcă și se descarcă".

În fine, spre a conchide, mi-ar plăcea să vă citez cea mai spectaculoasă vindecare pe care am obținut-o.

Este vorba de aceea a micuțului Michel N., locuind în Rombas, în Moselle. Avea 14 ani când s-au petrecut aceste lucruri. Părinții lui, pe care nu-i cunoșteam, m-au contactat telefonic. În cursul conversației noastre, ei mi-au descris starea în care se afla fiul lor: anorexie de mai bine de cinci luni, nehrănindu-se decât cu jumătate de litru de suc de portocale pe zi; avea amețeli frecvente, care îl paralizau total timp de câteva secunde, suferea de paralizia brațului drept, era incapabil să facă mai mult de patru-cinci pași în șir. Întrucât părinții nu doreau să-și transporte băiatul, am acceptat să vină să mă ia acasă la ei într-o sâmbătă seara, cu condiția să mă înapoiez la Rueil a doua zi la ora zece.

L-am tratat pe tânărul Michel prima oară către miezul nopții, timp de o oră și o a doua dată, dimineața la orele șase. Pe drumul de întoarcere, părinții mă hărțuiau tot întrebându-mă dacă le voi vindeca băiatul. Le-am răspuns că am făcut tot ce pot și că trebuiau să aștepte patru-cinci zile spre a avea fie un rezultat, fie un început de rezultat. Dacă nu se petrecea nimic, propuneam să intervin a doua oară, două săptămâni mai târziu. Joi dimineață (deci după patru zile) către orele nouă, sună telefonul și, spre marea mea stupefacție, îmi vorbea chiar Michel N., anunțându-mă că se vindecase!

Scanned with CamScanner

Cu un sfert de oră mai înainte, se „deblocase" în întregime, spunând: „Am impresia că ceva a plecat din mine". Am plâns de fericire, mulțumind lui Dumnezeu că mi-a hărăzit bucuria aceasta și mai ales că am putut să-l vindec pe Michel.

Două săptămâni mai târziu, reveneam la Rombas, nu ca să-l îngrijesc pe Michel, ci invitat de familia lui, ca să iau cunoștință *de visu* de faptul că era cât se poate de sănătos. Am fost fericit! Atunci mi-am dat seama cu adevărat că profesam cea mai frumoasă meserie din lume."

Scanned with CamScanner

RADIESTEZIA: ENERGIA PE CARE V-O REVELEAZĂ BAGHETA ȘI PENDULUL

„Să mărturisim că faptele există și că noi nu pricepem nimic din ele. Marea dificultate în studierea paranormalului este, însăși, lipsa unei teorii: fizica și biologia sunt, fără îndoială, încă prea tinere".

Rémy Chauvin
(Prefață la *A.B.C.-ul radiesteziei* de Jean-Louis Crozier și Jacques Mandorla)

Radiestezia de-a lungul istoriei

Cuvântul *radiestezie*, din latinescul *radius*, însemnând „rază" și din grecescul *aisthesis*, însemnând „senzație", a fost creat oficial în ziua de 29 decembrie 1929, de către abatele Bouly, atunci când acesta din urmă a constituit la Lille prima grupă de baghetizatori și pendulizatori: *Asociația prietenilor radiesteziei* (care există, de altminteri, și astăzi; vezi capitolul „Adrese utile"). Este sigur că în alegerea acestui cuvânt abatele Bouly a fost călăuzit de descoperirile efectuate de către fizicieni și chimiști reputați, precum Marie Curie (care a creat termenul de radioactivitate) sau ca Ernest Rutherford (care a pus în evidență existența razelor α și β emise de către uraniu). Astăzi, cuvântul radiestezie a devenit popular. A eclipsat cu totul, de altfel, expresia folosită altădată spre a desemna practica ghicitului cu ajutorul unei baghete: rhabdomancia (de la *rhabdos*, „baghetă" și de la *manteia*, „divinație").

În ansamblu, trecându-se de la rhabdomancie la radiestezie,

Scanned with CamScanner

s-a consacrat pendulul în detrimentul baghetei și s-a sacrificat un termen ce ducea prea mult cu gândul la clarviziune, în favoarea altuia care corespundea mai bine scientismului secolului XX.

Radiestezia, definită în dicționarul *Le Petit Robert* ca fiind „receptivitatea particulară la radiații emise de diferite corpuri și, de asemenea, procedeul de detectare bazat pe această sensibilitate", nu-i lasă indiferenți pe francezi, după cum o arată rezultatele sondajului reprodus în capitolul întâi.

Radiestezia nu datează de azi. Se pare că populațiile primitive au recurs încă din preistorie la descoperitorii de izvoare. Se crede că bagheta epocii, numită „toiagul căpeteniei" ar fi ajutat șefilor de triburi preistorice să găsească apa (spre a alege în mod judicios locul de amplasare a satelor) și să descopere caverne (se crede că acesta ar fi fost cazul oamenilor de Cro-Magnon).

În Egipt, în săpături efectuate la mormintele din Valea Regilor, au fost descoperite baghete. Încă nu se știe la ce puteau servi. În anumite morminte de faraoni s-au mai găsit, de asemenea, bile de lemn găurite, prin care trecea un fir. Erau, oare, pendule? Este foarte probabil că doar magii și preoții au știut să practice radiestezia și că au păstrat cu strășnicie secretele care, din păcate, nu ne-au parvenit.

Moise însuși a fost considerat ca un descoperitor de izvoare (este, de altminteri, patronul lor sfânt). Episodul toiagului, citat în *Biblie* la capitolul 22* , o dovedește: *În luna întâi a ajuns toată obștea fiilor lui Israel în pustiul Sin și s-a oprit poporul în Cadeș(...) Acolo însă nu era apă pentru obște și s-au adunat ei împotriva lui Moise și a lui Aaron (...) Și a grăit Domnul Moise și a zis: „Ia toiagul și adună obștea, tu și Aaron, fratele tău, și grăiți stâncii înaintea lor și ea vă va da apă; și le veți scoate apă din stâncă și veți adăpa obștea și dobitoacele ei". Moise a luat toiagul care era în fața lui Iehova, apoi a convocat obștea în fața stâncii și a spus:*

* În realitate *Numeri XX*, 1–11 (n. trad.).

Scanned with CamScanner

„Ascultați, îndărătnicilor, au doară din stânca aceasta vă vom scoate apă?" Apoi și-a ridicat Moise mâna și a lovit în stâncă cu toiagul său de două ori și a ieșit apă multă și a băut obștea și dobitoacele ei.

La romani, bagheta a fost folosită la cu totul altceva, atunci când legiunile lui Cæsar au cucerit Galia și Germania. Purtătorii de baghetă precedau armatele și aveau ca sarcină să detecteze apele subterane, utile trupelor când acestea staționau într-o tabără militară. În felul acesta s-au descoperit principalele izvoare termale ale romanilor. Dimpotrivă, în Roma imperială, preoții foloseau pendulul în scopuri divinatorii. Astfel, către 370 d.H., în timpul unei conspirații împotriva împăratului bizantin Flavius Valens, acesta a vrut să știe cine-l amenința. Ammianus Marcellinus (cca. 330 – cca. 400) povestește că preoții au legat un inel de fier, plimbând acest pendul deasupra literelor alfabetului. Inelul a oscilat, apoi s-a oprit asupra a patru litere care alcătuiau cuvântul THEO. Atunci împăratul a hotărât să-i condamne la moarte pe toți supușii săi al căror nume începea astfel (ceea ce n-a împiedicat răsturnarea lui Valens de pe tronul Imperiului de Răsărit, de către Theodosie, care trăia liniștit la Roma, în momentul în care pendulul își dădea verdictul!).

Apoi, în Evul Mediu, căutarea de izvoare a fost confundată cu vrăjitoria. Totuși, cele două cuvinte (*sourcellerie* și *sorcellerie*) au origine total diferită: unul vine de la izvor (*source*), apărut în limba franceză în secolul al XII-lea, pe când celălalt se trage din *sorcier*, cuvânt apărut în secolul al XIII-lea. Această confuzie provine, probabil, din greutatea cu care înțelegea spiritul uman ce anume făceau acei oameni ce străbăteau țara cu bagheta, zicând: „Săpați aici, veți găsi apă sau aur". Și toate acestea doar cu o singură unealtă, o crăcană de alun! În aceste condiții, nu-i poți împiedica pe oameni să creadă că e la mijloc o lucrare diavolească. Atunci, inevitabil, căutătorul de izvoare era socotit vrăjitor și asimilat acestuia.

În 1792, în timpul Revoluției franceze, Antoine Gerboin, profesor la facultatea de medicină din Strasbourg, a adus din

Scanned with CamScanner

India pendule care se foloseau acolo pentru aflarea de izvoare. Apoi a observat că o bilă goală pe dinăuntru, legată de mână printr-o sfoară, lua, după câteva oscilații, o mișcare circulară. A conchis atunci că: „există în om o putere aparte".

În cursul secolului XX, anul 1911 merită să fie considerat ca o piatră de hotar. Într-adevăr, în acel an s-a ținut primul Congres al descoperitorilor de izvoare, la Hanovra, unde industria minieră oferea minele sale pentru experimente.

În timpul primului război mondial, germanii i-au folosit pe căutătorii de izvoare ca să detecteze solul compact care să convină cel mai bine instalării tunului Dike Bertha, armă cu bătaie lungă, destinată să lovească Parisul. Mai înainte, acest tun fusese amplasat pe un sol prea afânat.

Între cele două războaie, abatele Bouly (1865-1958), părintele cuvântului radiestezie, a făcut numeroase descoperiri: izvoare la mare adâncime, cimitire merovingiene, subterane în castele feudale. Iată ce spunea: „Trăim într-un ocean de radiații pe care nu le percepem: efluvii invizibile emană din toate lucrurile și n-avem altceva de făcut decât să le dezvăluim existența, devenind noi înșine un detector viu. O antenă fragilă îngăduie să captezi cu mai multă ușurință radiațiile ascunse: aceasta este faimoasa baghetă a fântânarului. Eu nu sunt decât un căutător de vibrații și atâta tot".

Așadar, dacă abatele Bouly a născocit cuvântul radiestezie, devenit mai apoi popular, abatele Mermet (1866 – 1937), contemporanul său, a fost fără îndoială creatorul tehnicii radiesteziei la distanță, care se numește „teleradiestezie", termen pus în circulație de Émile Christophe.

Abatele Mermet și abatele Bouly și-au pus pecetea pe istoria radiesteziei moderne, dar, de asemenea, și abatele Vallemont, abatele Bayard, părintele Jurion, părintele Kircher, părintele Bourdoux. Se constată, prin urmare, că slujitorii bisericii au fost, de-a lungul veacurilor, adepți foarte fervenți ai radiesteziei, ceea ce se explică prin faptul că un preot, prin însuși sacerdoțiul său, are deprinderea meditației, rugăciunii și stăpânirii de sine.

Scanned with CamScanner

Instrumentele radiesteziei: baghete și pendule

Bagheta

Bagheta (din latinescul *baculum*, „toiag"), folosită fie la căutarea izvoarelor, fie la cunoașterea viitorului (bagheta divinatorie) este, de secole, instrumentul incontestabil al descoperitorilor de izvoare.

Trebuie să știm că materia din care este făcută n-are nici o importanță. Rezultatele obținute în detectare sunt, într-adevăr, cu totul independente de materialul ales.

Istoric, întâlnim două feluri de baghete: cea naturală și cea artificială.

– Bagheta naturală este din lemn de alun. Este modelul cel mai răspândit în public, căci este foarte ușor de meșterit. E destul să intri într-o pădure, să tai o ramură cu trei ramificații din care înlături pe cel de la mijloc spre a dispune apoi de o unealtă ieftină de căutare.

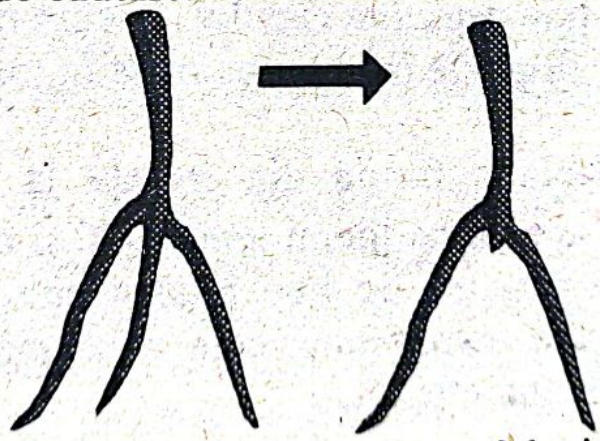

Trebuie știut că lemnul de alun este folosit de sute de ani nu fiindcă ar avea vreo putere radioactivă magică ci pur și simplu pentru că, tăiat în stare verde, posedă virtuți de elasticitate, de suplețe și de rezistență de care nu dă dovadă majoritatea celorlalți copaci.

– Bagheta artificială se realizează din materiale foarte diferite precum metalul (pe care Yves Rocard nu-l recomandă deoarece, după părerea sa, pune cele două mâini în stare de scurtcircuitare), fanoanele de balenă (o idee a contelui de

Scanned with CamScanner

Tristan care a botezat, în 1826, această nouă baghetă: furcușoară, ceea ce ar însemna „furcă micuță"), plasticul și, încă mai bine, fibra de sticlă.

Baghetele se pot clasifica în cinci familii, după diferitele lor forme: bagheta bifurcată, cea arcuită, cea buclată, cea cotită și cea modernă. Să le studiem în amănunțime:

– bagheta bifurcată: numită, de asemenea, baghetă în formă de U sau de Y, este cea mai clasică dintre toate. Ea-și datorează în chip evident numele formei sale foarte ușor de identificat și care evocă furca țărănească. Relativ scurtă (între 30 și 40 de centimetri), ea se ține cu palmele spre cer, cu degetele mari spre exterior, cu degetele strânse și antebrațele răsucite. Spre a detecta, se înaintează cu vârful înainte. Într-o zonă cu izvoare, bagheta se mișcă (basculează) în jos sau sus.

– bagheta arcuită: făcută dintr-un fir de fier sau aluminiu, are forma literei grecești Ω și un format impozant (mai mult de un metru lungime). Ea îl „acoperă" literalmente pe fântânar, care o ține deasupra capului, în chip normal, adică cu mâinile închise, degetele îndoite, palmele în jos;

– bagheta buclată: făcută din metale la fel ca bagheta arcuită, aceasta are forma literei grecești Υ și o lungime totală de 70-80 de centimetri. Se ține într-un chip neobișnuit: un arătător pe fiecare extremitate, cele două mâini pe un plan vertical, cu bucla înainte;

– bagheta cotită: numită, de asemenea, baghetă în formă de L; făcută din fir de fier sau de aramă de 3-4 milimetri diametru, ea se prezintă sub forma a două ramuri (una scurtă și una lungă) perpendiculare. Se ține cu mâna strânsă pe ramura scurtă, ca pe crosa unui revolver. Se utilizează mai des bagheta cotită în pereche, una paralelă cu cealaltă. Într-o zonă de izvoare, cele două baghete reacționează atunci fie încrucișându-se, fie depărtându-se una de cealaltă. Profesorul

Scanned with CamScanner

Rocard o consideră drept bagheta ideală a căutătorului de izvoare, pentru că i se pare mai fidelă și mai precisă;

– bagheta modernă: moștenire a baghetei bifurcate din lemn de alun, această baghetă artificială este făcută din două lame identice de câte 30 de centimetri lungime, legate între ele la un capăt printr-un fir de nylon. Acest model contemporan îl are ca părinte pe Henry de France-tatăl (1872-1947). Funcționează exact în același mod ca și bagheta bifurcată, strămoașa ei. Are, totuși, avantajul de a fi total echilibrată (cele două brațe sunt identice, ceea ce rareori se întâmplă în cazul baghetelor bifurcate tăiate din crăci de copaci) și de a fi, de asemenea, mai solidă.

Unealtă ancestrală a căutătorilor de izvoare, bagheta nu mai joacă în zilele noastre rolul de vedetă. I-a luat locul pendulul, care prezintă în raport cu ea niște avantaje deloc neglijabile:

– mobilizează doar o mână, pe când bagheta le pretinde pe amândouă;
– permite să lucrezi pe un plan, pe hartă sau pe fotografie, la domiciliu, pe când bagheta nu este operațională decât pe teren;
– are un mod de folosire lesnicios, fără crispare, pe când bagheta îl obosește destul de repede pe operator, ținând seama de tensiunea musculară pe care o necesită;
– în sfârșit, pendulul se pune în mișcare pornind dintr-o stare de repaus, pe când bagheta nu-și găsește justificarea decât în ruperea unui echilibru instabil.

Pendulul

Simplă masă suspendată la capătul unui fir fără torsiune, pendulul este acel instrument uimitor, popularizat de către desenatorul Hergé în albumele sale ce istorisesc aventurile lui Tintin: amintiți-vă de faimosul profesor Tournesol, surd și genial, care pășește pretutindeni cu un pendul în mână!

În realitate, cum s-a văzut, pendulul exista probabil încă la

Scanned with CamScanner

egipteni, însă și-a cucerit realmente primele titluri de noblețe grație lui Galilei. Asemănător imaginii lui Newton și a celebrului său măr, căzând pe pământ în fața ochilor lui, Galilei s-a pasionat de pendul după ce în 1583 (avea pe atunci doar 19 ani) a văzut mișcarea în balans a unei lustre din catedrala din Pisa. Interesându-se mai îndeaproape de lucrul acesta, el a descoperit un fenomen pe care nu-l remarcase nimeni înaintea lui: două pendule de aceeași lungime, agățate de un suport fix, au nevoie întotdeauna de același timp spre a efectua o oscilație (dus-întors), oricare ar fi amplitudinea oscilației.

Durata acestei oscilații dus-întors, numită perioadă, este, de altminteri, cu totul independentă de masa pendulului: ea nu depinde decât de lungimea firului. Astfel, două pendule, având aceeași lungime a firului, de un metru, unul cu o masă suspendată de un gram și celălalt de un kilogram, vor consuma același timp spre a parcurge un dus-întors: aproximativ două secunde.

Aproape trei secole mai târziu, un alt fizician, francezul Léon Foucault, a realizat, în 1851, o experiență devenită mai târziu celebră (și care l-a inspirat pe romancierul Umberto Ecco pentru titlul cărții sale *Pendulul lui Foucault*). Această experiență a avut loc la Panthéon și a fost destinată să măsoare mișcarea de rotație a Pământului. A fost un pendul gigantic: cântărea 28 de kilograme și era suspendat de un fir de oțel lung de 67 de metri!

Este cu neputință să treci în revistă toate pendulele disponibile pe piață. După anumite estimări acceptabile, s-ar părea că se înregistrează mai multe mii de tipuri diferite! Această varietate astronomică este pricinuită de faptul că numeroși radiesteziști au preferat să-și pună la punct propriul instrument, cu care se simt în perfectă concordanță... iar mai târziu au făcut din el o sursă de venituri, comercializându-l.

În ceea ce privește materiile folosite pentru pendule, ele sunt foarte variate: lemn, alamă, aluminiu, cristal de rocă, gresie, sticlă, aramă, nichel. Numai fierul este proscris, ținând

Scanned with CamScanner

seama de riscurile unor acțiuni magnetice pe care le-ar putea suferi.

Tot astfel forma pendulului (conică, cilindrică, sferică, în forma picăturii de apă etc.) nu este determinantă. Aceeași remarcă pentru lungimea firului (sau lanțului).

Dacă observăm statistic majoritatea pendulelor disponibile pe piață, remarcăm că în general un pendul este constituit dintr-un fir de 10 până la 20 de centimetri, având la capăt o masă suspendată mergând de la 20 la 50 de grame.

Printre numeroasele tipuri de pendule existente, iată douăsprezece dintre cele mai celebre:

– pendulul cosmos, creat în anii '30 de către André de Saint-Marc, este un pendul comportând o cavitate în miezul său, destinată să primească un martor;

– scripto-pendulul lui Jean Auscher (inventatorul girofarului mașinilor de poliție, al detectoarelor de avioane și al semnalelor de ceață). Scripto-pendulul său este de alamă, înzestrat cu o pensulă care, înmuiată în cerneală, trasează, în timpul mișcărilor pe care le efectuează, diferite trăsături pe o foaie de hârtie. Interpretarea acestor desene (pe care Jean Auscher le consideră ieșite din subconștientul operatorului) va permite radiestezistului să lucreze realmente;

– pendulul abatelui Alexis Mermet are forma picăturii de apă, este scobit la mijloc, iar capacul său se deșurubează, lăsând vederii o cavitate pentru introducerea unui martor;

– pendulul Argus este alcătuit din două elemente conice identice răsturnate unul deasupra celuilalt, ceea ce-i dă o caracteristică foarte simetrică;

– pendulul sferic al lui Alfred Lambert este de piatră (agată, jad, lapis, cuarț) și a fost creat de fondatorul Casei radiesteziei;

Scanned with CamScanner

– pendulul lui Antoine Luzy are forma pendulului lui Mermet, însă este lipsit de nișa-martor;

– pendulul lui Émile Christophe este cilindric, cu extremitate conică și gol la mijloc, pentru introducerea unui martor;

– pendulul lui Henry de France (tatăl) este suspendat de un fir, acesta însuși înfășurat pe un bastonaș. După inventatorul său, acest sistem permis să se determine lungimea exactă a firului necesar fiecărei cercetări;

– pendulul universal al lui Bélizal este din lemn, sferic și comportând o toartă (ansă) metalică se leagă cei doi poli. El trebuie reglat în prealabil pe o lungime de undă-culoare determinată;

– pendulul explorator al profesorului Yves Rocard are dimensiuni impunătoare: un cilindru de alamă de 400 de grame, suspendat pe un fir lung de un metru;

– pendulul din cristal de stâncă al lui Lambert și Serht este făcut din aceeași materie ca și celebrele sfere de cristal ale ghicitoarelor;

– pendulul lui Jean-Louis Crozier, radiestezistul francez cel mai notoriu astăzi, are profil în T, un vârf lung (de 5 cm.), încastrat într-un disc de 3,5 centimetri diametru și un braț foarte scurt. Cu acest instrument Jean-Louis Crozier a dat de urma a peste 200 de persoane dispărute în treizeci de ani.

Scanned with CamScanner

Lumea radiesteziștilor

De mai bine de cincizeci de ani, radiesteziștii profesioniști se împart în două grupe distincte: partizanii radiesteziei numită „fizică" și cei ai radiesteziei zisă „mentală".

În realitate, consider că această dispută nu prezintă mare interes în zilele noastre căci, după părerea mea, fenomenul radiestezic este o combinație a celor două, așa cum o demonstrează lucrările profesorului Rocard. Acestea dovedesc că individul este fizic sensibil la anomaliile magnetice terestre, dar că se poate, de asemenea, să i se modifice senzațiile, conform psihismului său.

Radiestezia fizică

Pe aceasta o apără cei care socotesc că electricitatea și magnetismul sunt la originea tuturor fenomenelor radiestezice ce emit „unde" captate de pendul. În această optică materialistă, adepții „fizici" consideră că gândirea nu intervine câtuși de puțin în actul radiestezic. După ei, acesta din urmă se aseamănă mai curând cu radioul, televiziunea, radarul sau laserul. De aceea, ei folosesc limbajul domeniului tehnic: unde, vibrații, raze, radiații, remanență, sintonizare, impregnare (ca să aprofundați acest vocabular, studiați „Lexicul" de la finele lucrării).

Adepții radiesteziei fizice au conceput în foarte scurt timp, afară de instrumentele clasice, care sunt pendulul și bagheta, tot soiul de aparate, mai mult sau mai puțin sofisticate, destinate cercetărilor celor mai diverse, în speranța de a capta mai ușor radiațiile, cu ajutorul unor instrumente ultrasensibile și de a compensa astfel o insuficiență a sensibilității operatorului! Fapt care i-a nemulțumit pe unii: părintele-reverend Jean Jurion a declarat: „Trebuie să respingem această explicație pseudoștiințifică a fenomenului radiestezic, căci ea nu face decât să înmulțească criticile din partea savanților, să mărească disprețul din partea celor indiferenți și să agraveze confuzia și descurajarea celor care vor să se intereseze de acest fenomen".

Scanned with CamScanner

Practicanţii radiesteziei fizice lucrează întotdeauna cu ceea ce se numeşte un martor. Martorul este un obiect destinat să-l ajute pe radiestezist în cursul căutărilor lui: acest obiect este fie un eşantion identic cu substanţa căutată (ce se introduce în cavitatea prevăzută în acest scop în pendul), fie un element material având o afinitate importantă cu ea (radiesteziştii spun atunci că operează prin „sintonizare" între martor şi obiect).

Martorii pot fi clasaţi în patru categorii:

– martorii naturali: aceştia sunt eşantioane ale veritabilelor materii căutate. Astfel, la căutarea de comori, martorul va fi o monedă veche identică celei căutate;

– martorii impregnaţi: îşi trag proprietăţile radiestezice din contactul pe care l-au avut cu obiectul sau persoana căutată (o meşă de păr, o haină, o bijuterie care a aparţinut acelei persoane);

– martori artificiali: aceştia sunt născociţi de către operator şi sunt folosiţi graţie marii lor puteri de autosugestie: poate fi o vorbă scrisă pe o foaie de hârtie („aur", „apă", „petrol" etc.), ca şi un desen (o bijuterie, casă etc.);

– martori fotografici: în cazul în care se caută persoane dispărute, martorul esenţial este fotografia. Jean-Louis Crozier, de pildă, face din ea suportul unic spre a lucra cu pendulul şi a intra în comunicaţie la distanţă cu corpul fizic al dispărutului.

Radiestezia mentală

Aceasta este apărată de toţi cei ce consideră că spiritul uman este suveran. Ei o consideră instinctul primitiv posedat de orice fiinţă care, îmbogăţită prin dezvoltarea unor facultăţi intelectuale, precum percepţia, intuiţia şi selecţia accede la actul radiesteziei.

Radiestezia mentală cuprinde două faze distincte dar succesive: orientarea mentală şi convenţia mentală.

Scanned with CamScanner

– Orientarea mentală este faza de intrare în materie, care constă, pentru operator, în a se concentra puternic asupra obiectului cercetării lui, cu excluderea oricărei alte preocupări. Este vorba, aşadar, de o veritabilă condiţionare psihologică, prealabilă oricărei munci radiestezice şi care trebuie să vă determine să gândiţi cu seriozitate la întrebarea ce urmează s-o puneţi, aceasta spre a vă permite să treceţi apoi la faza secundară (convenţia mentală).

Astfel, când căutaţi cu pendulul un obiect, oricare ar fi el, nu spuneţi: „Vreau să găsesc acest obiect", nici „Aş dori să găsesc acest obiect", ci, mai curând: „Doresc să devin sensibil la prezenţa acestui obiect şi-mi îndrept gândurile exclusiv către el".

– Convenţia mentală este partea fundamentală a oricărui act radiestezic. Într-adevăr, instrumentele folosite (baghetă sau pendul), statice la începerea oricărei cercetări, se pun în mişcare deîndată ce operatorul a început: oscilaţii sau rotaţii la pendul, salturi la baghetă.

Convenţia mentală este, deci, acea decizie personală, luată o dată pentru totdeauna şi care vă îndrumă să codificaţi diferitele mişcări ale instrumentului dumneavoastră, în scopul de a interpreta cât mai just posibil ceea ce simţiţi (a se vedea, în acest capitol „Tehnica de lucru cu pendulul").

Cercetările oamenilor de ştiinţă

Lucrările profesorului Rocard

Timp de mai bine de treizeci de ani, profesorul Rocard s-a luptat spre a determina mediile ştiinţifice să admită că radiestezia este cu adevărat un fenomen real, corespunzând unor legi ale fizicii ce pot fi puse în ecuaţie; pornind de la aceste legi, experienţele pot fi repetate, spre a li se dovedi valabilitatea.

Profesorul Rocard a izbutit să lămurească un punct fundamental. Înaintea lui, se credea că baghetizatorii şi

Scanned with CamScanner

pendulizanții simțeau prezența apei cu ajutorul instrumentelor lor. Yves Rocard a demonstrat că în realitate ei detectau nu apa, ci prezența unei anomalii în câmpul magnetic local, anomalie care provoca o reacție la căutătorul de izvoare, întocmai cum apa se află acolo pentru că efectele magnetice o atrag în acel loc.

Marea deoscoperire a lui Rocard constă în faptul că omul e sensibil la inegalitățile locale ale câmpului magnetic, disciplină pe care a botezat-o biomagnetism.

Bineînțeles că nu e vorba aici de magnetismul terestru în care ne scăldăm cu toții și al cărui câmp este uniform pentru orice loc geografic: astfel, la Paris, acest câmp este de 47.000 gamma, pe când la poli urcă la 75.000, iar la ecuator coboară la 30.000. În schimb, ființa umană suferă o schimbare fiziologică temporară la o ușoară variație locală a câmpului înconjurător, ceea ce declanșează faimosul „efect de izvor", manifestându-se prin mișcările unei baghete sau ale unui pendul.

Yves Rocard nu are nici un dubiu că magnetizatorul radiestezist profesional posedă magnetită în mâini. Spre a ilustra această ipoteză, profesorul Rocard practică sistematic testul următor: ține nemișcat în mâna sa dreaptă un pendul destul de greu. Pendulul experimental este alcătuit dintr-un fir relativ lung, de aproape un metru, cu o masă destul de importantă la capătul lui, spre a fi mai puțin sensibilă la tremurăturile fiziologice involuntare ale subiectului care ține pendulul. Apoi, se apasă un obiect de fier (o legătură de chei, de exemplu), pe arcada sprâncenei sale stângi; pendulul începe atunci să se învârtească într-un sens determinat, de obicei în sensul acelor de ceasornic. Dovadă că arcadele sprâncenelor sunt sensibile la stimulările magnetice. Explicația profesorului Rocard este următoarea: cheia de fier devine un mic magnet terestru și produce la rândul ei un mic câmp magnetic perturbator.

Însă profesorul Rocard a făcut o descoperire uimitoare: dacă se înlocuiește masa metalică prin degetele mâinii unui magnetizator, pendulul începe să se rotească tot în același

Scanned with CamScanner

sens, pe când la un individ „normal" care, adică, nu posedă magnetism, pendulul rămâne nemișcat.

Dovadă, pentru Yves Rocard, că magnetizatorii-radiesteziști au magnetită în articulațiile degetelor. Atât cât să furnizeze, după părerea lui, un câmp de ordinul unui miligauss. Cum s-ar spune, ca să măsori acest câmp ar trebui un aparat foarte sofisticat și foarte sensibil.

Ne-am putea întreba de ce posedă anumiți indivizi privilegiați un magnetism excepțional. Conform profesorului Rocard, această aptitudine particulară și-ar avea obârșia în vremurile preistorice. Dar cum au dobândit-o oamenii? Trăind în contact direct cu natura, se poate considera că au fost magnetizați de către fulgere. Trebuie să știm, într-adevăr, că în timpul unei furtuni, un fulger este încărcat cu 50.000 până la 100.000 de amperi și că este suficient ca el să izbească solul la o depărtare de circa cincizeci de metri de om, spre a-l satura magnetic. Or, Pământul primește aproape patru sute de fulgere a câte 100.000 de amperi pe secundă, pe întreaga sa suprafață!

Acest „potențial magnetic" căzut din cer a putut foarte bine să se transmită din generație în generație. Ulterior, această particularitate a slăbit mult în cursul perioadei care a urmat erei de piatră, adică era fierului, perioadă de-a lungul căreia omul a fost pus în contact aproape permanent cu obiecte de fier. Majoritatea indivizilor și-au pierdut atunci suprasarcina magnetică. De atunci, numai subiecții dotați, foarte încărcați, martori vii ai lui *homo magneticus* din zorii vremurilor conservă această proprietate. Rezultat: după părerea profesorului Rocard, astăzi doar un individ la zece mii ar mai poseda un puternic potențial magnetic. Iar printre aceștia, magnetizatorii-radiesteziști.

Totuși, fiecare dintre noi reacționează la variațiile câmpului magnetic și nu numai radiesteziștii amatori sau profesioniști. Acesta este motivul pentru care profesorul Rocard a supus, timp de mai mulți ani, un mare număr de persoane testului său de sensibilitate magnetică – sensibilitate care corespunde numărului de secunde necesare unui pendul de un metru

Scanned with CamScanner

lungime, spre a începe să se rotească, după ce a fost lansat voluntar dinainte înapoi, de către subiect, atunci când se aplică un câmp magnetic de câteva gamma asupra unuia dintre centrii săi magnetici receptori, cum sunt arcadele.

Statistic, Yves Rocard a măsurat timpii de răspuns, mergând de la două secunde (pentru subiectul cel mai înzestrat), la două minute, pentru subiectul mai puțin înzestrat, media situându-se în jurul a treizeci de secunde. (Jean-Louis Crozier și Jacques Montagner, testați la cererea mea de către profesorul Rocard, au o sensibilitate de fântânar măsurată la 11 secunde, ceea ce este excelent).

Altă constatare: cele mai bune performanțe aparțin magnetizatorilor profesioniști. Într-adevăr, profesorul Rocard a stabilit că toți magnetizatorii sunt foarte buni descoperitori de izvoare, pe când situația inversă (bunii descoperitori de izvoare ar fi ei și magnetizatori?) n-a fost verificată. Spre a ști de ce putere dispune magnetismul vostru, nu uitați să efectuați cele șase teste propuse în capitolul precedent.

Descoperirile savanților sovietici

De multă vreme fosta U.R.S.S. considera radiestezia ca pe o disciplină științifică. Profesori ca Ogilvy, Bogomolov, Tareiev sau Simionov au efectuat sute de experiențe la care au supus pe unii descoperitori de izvoare amatori.

Principalele lor concluzii sunt următoarele:

- forța aplicată de baghetă variază de la 100 la 1.000 grame pe centimetru pătrat;
- baghetele bifurcate, provenind de la arbori cu frunze căzătoare, au o sensibilitate care descrește foarte repede, obligându-l pe căutătorul de izvoare să-și taie o altă ramură de alun, de piersic sau salcie;
- femeile obțin de două ori mai multe rezultate decât bărbații;
- atunci când se pun mănuși de cauciuc sau de piele căutătorilor de izvoare, sensibilitatea lor radiestezică nu variază la cauciuc, dar dispare cu desăvârșire la piele;

Scanned with CamScanner

– căutătorii de izvoare supuși hipnozei își văd performanțele diminuate, probabil fiindcă mușchii le sunt în întregime relaxați;
– un foarte bun căutător de izvoare își poate transmite sensibilitatea unui căutător amator doar atingându-i mâna, ceea ce declanșează atunci mișcarea baghetei pe care acesta o ține.

Conform cercetătorilor sovietici, indivizii pot fi clasificați în patru categorii, diferite după polaritățile sau câmpul de forță al corpului lor. Lucrul acesta îl relatează Sheila Ostander și Lynn Schroeder în *Fantastice cercetări parapsihice în U.R.S.S.*

În primul grup se află totalitatea femeilor și câțiva bărbați. Când descoperitorul de izvoare trece pe lângă indivizii din această categorie, bagheta se îndreaptă numaidecât spre ei, oricare ar fi unghiul de abordare. Celelalte trei grupuri următoare sunt alcătuite din bărbați. Atunci când căutătorul de izvoare se apropie de un individ din categoria a treia, bagheta este supusă unei forțe de respingere și se îndreaptă în direcția opusă subiectului. Grupa III și IV posedă o dublă polaritate. Membrii grupei a III-a atrag bagheta către ei, atunci când aceasta se află la nivelul spatelui sau a pântecului lor. Ei o resping, dimpotrivă, atunci când li se prezintă la nivelul umărului. Grupa a IV-a produce efecte exact opuse. Umărul atrage, spatele și pântecul resping.

Experiențele oamenilor de știință americani

Experiențele cele mai cunoscute și mai serioase din punct de vedere științific sunt acelea ale lui Zaboj Harvalik, șeful serviciului de cercetări la A.D.S. (American Dowser Society), autorul unui test la care îi supune pe subiecții săi căutători de izvoare.

Harvalik a înfipt în pământ doi țăruși, la o distanță de douăzeci de metri unul de celălalt și între ei a făcut să circule, pe sub pământ, un curent electric: țărușii servesc deci ca

Scanned with CamScanner

electrozi (pe care îi deplasează la fiecare experiență nouă), iar curentul electric crează un câmp magnetic pe care-l detectează subiecții echipați cu o baghetă.

Iată principalele concluzii ale lui Harvalik:

– subiecții simt bine câmpul magnetic, dar obosesc cu timpul (indicele de detecție la patru căutători de izvoare în cursul unei serii de trei încercări trece de la 88% pentru prima serie la 72% pentru cea de a doua și 40% pentru a treia). Dimpotrivă, subiecții sunt reactivați, dacă se sporește intensitatea curentului electric;
– cel mai bun descoperitor de izvoare al său (care ar detecta la niveluri de o mie de ori mai slabe decât ceilalți) devine de zece ori mai sensibil decât de obicei când bea un pahar de apă, dar de o mie de ori mai puțin sensibil după o masă bună;
– din doi căutători de izvoare care și-au pierdut rinichiul drept într-o operație, unul singur și-a păstrat sensibilitatea radiestezică: el își păstrase glanda suprarenală (situată în vârful rinichiului, ea secretă cortizon și adrenalină), ceea ce nu era cazul la celălalt;
– un descoperitor de izvoare căruia i se pune pe cap o cască militară de oțel își pierde cu totul capacitățile de fântânar.

Cum să devii radiestezist

Buna utilizare a unui pendul

Pentru a desluși mai bine toate fenomenele legate de energia radiestezică, primul lucru ce trebuie cunoscut este folosirea pendulului. Pentru aceasta se recomandă mai întâi să vă asigurați că ați apucat pendulul cum trebuie, în nemișcare, apoi să-l porniți spre a-l face să realizeze mișcări pe care să le studiați și interpretați.

Să analizăm mai întâi cum trebuie apucat pendulul și care sunt mișcările corecte.

Scanned with CamScanner

Apucarea pendulului

Aceasta se efectuează, în general, în trei moduri:

– fie strângând pendulul între degetul mare și arătător, celelalte degete rămânând libere și destinse, păstrând antebrațul paralel cu solul (este procedeul tradițional cel mai răspândit);

– fie îndoind toate degetele și strângând pendulul între degetul mare și arătător. Acest procedeu permite să lucrezi un timp mai îndelungat, cu mai puțină oboseală;

– fie făcând un ochi la capătul firului și introducând în el degetul arătător, cu palma întoarsă spre cer. Acesta este procedeul recomandat de profesorul Rocard.

Mișcările pendulului

Pentru profesorul Rocard este evident că pendulul nu se mișcă decât pentru că mâna subiectului însuși se mișcă. Așa stând lucrurile, aceste mișcări sunt caracteristice și pot fi clasate în trei categorii: oscilație longitudinală, rotație orară și rotație antiorară.

Scanned with CamScanner

– oscilaţia longitudinală: este mişcarea de bază a oricărui pendul pornit, care oscilează înapoi, în plan vertical;

– rotaţia orară: este rotaţia care se efectuează în sensul acelor de ceasornic (numit „sens orar");

– rotaţia antiorară: este rotaţia opusă, care se efectuează în sensul contrar acelor ceasornicului (numit „sens antiorar").

Să reţinem că anumiţi autori, precum André de Saint-Marc, adaugă o a patra mişcare: giraţia în formă de 8, foarte rar citată.

Remarcă importantă: profesorul Rocard a făcut o descoperire fundamentală, de o surprinzătoare simplitate, la care nu se gândise nimeni până la el. Dacă un operator, văzând cum se roteşte pendulul său în sens orar, se întoarce, după un anumit număr de oscilaţii, cu 180 de grade fără să-şi schimbe locul (efectuează, deci, o jumătate de întoarcere) el vede atunci cum pendulul său începe, la capătul unui acelaşi număr de oscilaţii, să se învârtească în sens invers (deci antiorar).

Tehnica de lucru cu pendulul

Spre a duce cu bine la capăt orice act radiestezic, trebuie să parcurgeţi, în ordinea lor, cele cinci faze următoare:

1. să vă creaţi o convenţie mentală permanentă;
2. să fiţi gata de a acţiona;
3. să adoptaţi formularea cea bună;
4. să dominaţi cauzele posibile de eşec;
5. să eliminaţi fenomenele perturbatoare.

Faza 1: să vă creaţi o convenţie mentală personală

În radiestezie, dumneavoastră şi numai dumneavoastră singur decideţi, o dată pentru totdeauna, care va fi codul răspunsurilor interpretative ale mişcării pendulului dumneavoastră. De îndată ce veţi fi ales codul, nu-l mai schimbaţi, păstraţi-l pentru ansamblul căutărilor dumneavoastră.

Aflaţi, cu titlu informativ, că majoritatea radiesteziştilor folosesc următoarea convenţie mentală:

Scanned with CamScanner

– rotație în sensul acelor de ceasornic (sens orar): răspuns pozitiv (= da sau adevărat, sau bun);
– rotație în sensul contrar (antiorar): răspuns negativ (= nu, sau fals sau rău);
– oscilație: răspuns neutru (= fără răspuns sau: poate).

Faza 2: să fiți gata de a acționa

După ce v-ați ales convenția mentală, treceți la faza a doua. Aceasta constă în a vă pregăti pentru căutarea pe care o veți întreprinde și corespunde cu încălzirea dinaintea unei competiții, pentru un sportiv.

Pentru aceasta, puneți în mișcare câteva clipe pendulul dumneavoastră, fie asupra unui martor, fie în gol. Fără să puneți întrebări. Important este să vă destindeți fizic și mental, ca să uitați ceea ce ați făcut anterior și să fiți concentrat cu totul asupra a ceea ce veți întreprinde.

Un mic sfat, pentru momentul în care vă veți simți gata să puneți întrebările: porniți-vă pedulul, în rotație sau oscilație. Metoda pendulului lansat permite, în raport cu cea a pendulului în stare oprită, să avansați mai repede (și deci să obosiți mai puțin) și să evitați lupta cu forța de inerție a instrumentului.

Faza 3: să adoptați formularea bună

În radiestezie, orice întrebare pusă este o ipoteză căreia i se caută soluția. De aceea trebuie puse întrebări simple. Ca urmare, orice întrebare complexă care poate provoca răspunsuri multiple trebuie descompusă în tot atâtea întrebări simple, cu un singur răspuns.

Astfel, o întrebare de genul: „Voi găsi un post în industrie, înainte de sfârșitul anului?" n-are nici o șansă de a obține un răspuns cu un pendul. Căci dacă ați decis că propria dumneavoastră convenție mentală va face să corespundă „da" la rotația pendulului în sensul acelor de ceasornic, acest răspuns pozitiv pe care l-ați putea obține poate fi atribuit oricăreia dintre cele trei subîntrebări care urmează (pe care ar

Scanned with CamScanner

fi preferabil să le puneți individual, spre a obține rezultate):

– „Voi găsi un post?"

– „Acesta va fi în industrie?"

– „Înainte de sfârșitul anului?"

Nu uitați că, cu cât vor fi mai simple și mai precise întrebările dumneavoastră, cu atât veți obține răspunsuri mai pertinente și mai eficiente.

Faza 4: să dominați cauzele posibile de eșec

Trebuie știut că acestea provin, în cea mai mare parte, chiar de la radiestezist: într-adevăr, personalitatea acestuia are o influență fundamentală asupra practicării artei lui și asupra rezultatelor obținute. Parametrii care pot perturba experiențele radiestezice sunt de patru tipuri:

– tracul, acest soi de spaimă sau de angoasă irațională resimțită înainte de a înfrunta publicul sau înainte de a trece printr-o încercare și care se risipește de obicei de îndată ce începe acțiunea;

– autosugestia, această acțiune care constă în a se influența pe sine, voluntar sau nu, poate fi sursa unor erori importante;

– sugestiile dinafară, apropiate de autosugestie, cu deosebirea că sunt emise, voit sau nu, de către persoane din anturajul dumneavoastră. Spre a lucra eficient în radiestezie, trebuie să nu țineți deloc seama de părerile celor din jur, ce vă sunt câteodată impuse fără să vă dați seama;

– lipsa de concentrare, duce uneori la neglijarea unui detaliu important în formularea întrebărilor și poate conduce la grave eșecuri.

Faza 5: să eliminați fenomenele perturbatoare

Acestea sunt în număr de cinci:

– fading-ul este termenul împrumutat din vocabularul undelor de radio, pe care abatele Mermet îl atribuie estompării (sensul cuvântului *fading* în engleză) momentane a sensibilității radiestezistului. Acest fenomen ar proveni dintr-o proastă stare psihologică sau fiziologică a operatorului,

Scanned with CamScanner

cauzele putând fi oboseala, necazurile personale, o digestie grea sau chiar joasa presiune barometrică dinaintea unei furtuni;

– mirajul este o imagine virtuală, adică nereală, pe care o văd unii dintre radiestezişti în jurul obiectului căutării lor sau aproape de locul unde se efectuează aceasta. Acest soi de halucinaţie numit astfel miraj, apare, pare-se, mai degrabă pe timp de furtună (iarăşi!);

– impregnarea desemnează, pentru radiestezişti, orice obiect sau orice fiinţă umană care, după ce a petrecut un anumit timp într-un loc precis, îl încarcă de unde ce se pot descoperi cu ajutorul pendulului sau cu bagheta. Această impregnare ar fi atunci cauza unui alt fenomen, numit remanenţă;

– remanenţa este, aşadar, urma persistentă a undelor sau a particulelor lăsate de un obiect sau de o fiinţă omenească, ce a stat într-un loc determinat. Astfel, trecând o baghetă sau un pendul deasupra unei ascunzători goale care a conţinut o comoară, radiestezistul va avea un semnal exprimând remanenţa, datorită fie încărcăturii de unde emise de metal, fie oxizilor metalici ce impregnează pământul ascunzătorii, creând un efect de halou;

– histerezis-ul, care este, pentru profesorul Rocard, fenomenul de uşoară întârziere a căderii baghetei, fenomen resimţit de descoperitorul de izvoare şi datorat timpului necesar reacţiei fiziologice a muşchilor săi.

Testaţi-vă energia radiestezică

Cu toţii posedăm o sensibilitate radiestezică mai mult sau mai puţin dezvoltată. Însă mulţi n-o ştim şi chiar dacă unii dobândesc câteodată conştiinţa ei, nu ştiu cum să se slujească de această posibilitate.

Am evocat acest tip de problemă în *ABC-ul magnetismului*: mulţi oameni nu ştiu că au în ei magnetism, această „energie" transmisibilă prin mâini. Am primit, în legătură cu acest lucru, foarte numeroase mărturii de la persoane ce şi-au descoperit

Scanned with CamScanner

dintr-o dată, mulțumită testelor prezentate în acea carte, acest al „șaselea simț" pe care ele nu sesizau că-l posedă. Anumiți cititori au devenit chiar magnetizatori profesioniști și și-au deschis astfel propriul cabinet!

În același fel în care v-am înfățișat în capitolul trecut șapte teste legate de magnetism, vă propun aici șapte teste simple, amuzante și de o dificultate variabilă, care vă vor permite să vă măsurați sensibilitatea radiestezică. Efectuați-le fără grabă, rămânând concentrat. Dacă nu obțineți rezultate, nu vă descurajați. Perseverați. Dacă sunteți obosit, lăsați-le pentru ziua următoare. Nu vă gonește nimeni din urmă. Mai cu seamă însă, efectuați de mai multe ori fiecare test, spațiați-le în timp, spre a înlătura efectele imponderabilelor, ale hazardului sau capriciilor formei dumneavoastră fizice sau mentale.

Debutanților în radiestezie li se pun întotdeauna aceleași întrebări: „Trebuie să fii înzestrat? Oare aceasta se învață? Are toată lumea capacitatea de-a lucra cu pendulul sau bagheta?"

Să venim numaidecât de hac unor bătrâne idei preconcepute:

– nu există „inițiați" care să dețină, doar ei, darul sau puterea de a detecta: toată lumea posedă o sensibilitate radiestezică mai mult sau mai puțin dezvoltată;

– nu se pune problema unui al „șaselea simț" magic, ci a unei sensibilități posedate de către ființa umană și care este cu probabilitate legată – după Yves Rocard – de magnetita aflată în corpul nostru.

Iată, prin urmare, cele șapte teste pe care vi le propun. Ele sunt de sine stătătoare și pot fi, deci, realizate în orice ordine. După ce le veți efectua, consultați capitolul: „Dumneavoastră și energiile dumneavoastră".

Un sfat, înainte de a începe: măsurați timpul care v-a trebuit pentru a reuși fiecare dintre aceste teste și, după antrenament, refaceți aceste măsurători spre a compara gradul în care progresați.

Din rațiuni practice, mi s-a părut preferabil să propun teste pe care le puteți realiza cu ajutorul unui pendul, acasă, fără investiții, nici complicații, mai degrabă decât folosind o baghetă, ceea ce v-ar fi constrâns la deplasări în sânul naturii, spre a v-o procura.

Scanned with CamScanner

Vă revine, bineînțeles, crearea convenției mentale care vă convine mai mult și pe care o veți desăvârși treptat, odată cu aceste experiențe. Nu uitați să observați reacțiile pendulului dumneavoastră la capătul a minimum cincisprezece-treizeci de secunde, pentru ca mișcările să fie foarte distincte și amintiți-vă că spre a obține răspunsuri bune trebuie puse întrebări pe măsură.

Acum este rândul dumneavoastră să intrați în acțiune.

Testul nr. 1: paharul cu apă ascuns

Acesta este testul de bază în radiestezie. El constă în a lua două pahare identice dintre care unul va fi umplut cu apă. Acoperiți fiecare pahar cu o țesătură opacă (un șervet de masă, de pildă). Testul constă în a detecta, cu pendulul, paharul umplut cu apă. Convenția mentală ar putea suna astfel: „Pendulul meu se va roti atunci când se va găsi deasupra paharului cu apă".

În această experiență se regăsește importanța apei, care amintește obișnuita căutare a fântânarilor, prin mijlocirea nuielușei de alun. Bineînțeles, aveți o șansă din două de a găsi răspunsul cel bun. De asemenea, considerați că acest test va fi reușit atunci când veți izbuti să detectați paharul cu apă la fiecare încercare. Spre a complica acest test, puteți lucra cu trei, patru sau cinci pahare, din care unul singur plin cu apă.

Nu uitați să notați procentajul de reușită, spre a putea urmări progresele făcute.

Testul nr. 2: apa sărată

În acest test nu mai este vorba de a căuta apa, ci de a-l găsi, printre mai multe pahare, pe acela care conține sare.

Puneți-vă în față trei pahare pline cu apă. Cereți cuiva să pună o porție bună de sare de masă într-unul din pahare și să scuture zdravăn, pentru ca sarea să se dizolve și să devină deci invizibilă.

Încercați atunci să detectați, cu ajutorul pendulului, paharul cu apă sărată.

Scanned with CamScanner

Testul nr. 3: lada cu nisip

Acest test permite să vă antrenați (acasă și la o scară redusă) pentru a găsi obiecte ascunse în nisip, spre a putea ulterior merge pe teren și a lucra în condiții reale.

În acest scop, umpleți cu nisip o ladă de lemn sau de carton (dimensiuni cerute: între 60 și 80 de centimetri lungime, 30 până la 50 centimetri lărgime, 20 până la 30 centimetri adâncime).

Puneți apoi pe cineva să ascundă un obiect în nisip: acest obiect putând fi o monedă, un inel, o bucată de mineral etc.

Obiectivul constă în a indica:

1. locul precis în care se găsește obiectul (în care scop înfigeți o sârmă sau un băț de chibrit în locul în care credeți că l-ați detectat);
2. adâncimea exactă a locului unde este îngropat obiectul;
3. lucrul cel mai greu: natura însăși a obiectului (cu sau fără ajutorul unui martor).

Când veți izbândi pe deplin, veți fi pregătit să plecați la vânătoare de comori în plină natură.

Testul nr. 4: căutarea unei chei

Acest gest îngăduie să vă măsurați capacitatea de a găsi un obiect metalic ascuns. Luați trei borcane de iaurt goale, întoarceți-le cu gura în jos și puneți pe cineva să ascundă sub unul din ele o cheie de apartament sau de mașină.

Atunci când veți găsi cheia de fiecare dată, înmulțiți numărul de borcane goale, spre a spori dificultatea.

Testul nr. 5: detectarea unui automobil

Acest test vă este propus de către profesorul Yves Rocard. Conform acestuia din urmă, orice mașină crează în jurul ei o zonă de radiere, ce poate fi simțită. Puteți face dumneavoastră înșivă demonstrația, postându-vă în apropierea unei mașini și lansându-vă pendulul în oscilații longitudinale Veți constata atunci că semnalele radierii sunt:

Scanned with CamScanner

– puternice, când automobilul este plasat la dreapta sau la stânga dumneavoastră (cu o rotație de sens opusă, între cele două poziții);
– nule, când sunteți în fața lui.

Testul nr. 6: reacția magnetică a pendulului

Acest test este folosit în mod curent de către profesorul Yves Rocard, spre a-i detecta pe subiecții care sunt buni fântânari sau buni magnetizatori. Luați pendulul în mâna dreaptă și țineți-l nemișcat. Apoi atingeți-vă tâmpla stângă cu cealaltă mână, cu degetele paralele pe ureche. Dacă pendulul începe să se rotească, dețineți proba că posedați un puternic magnetism! Dacă nu se petrece nimic, atingeți-vă tâmpla cu un magnet sau cu un obiect metalic (o trusă de chei, de exemplu). Obțineți un rezultat mai bun?

Testul nr. 7: bătălia navală

Acest test vă este propus de către Jean-Louis Crozier. Este o adaptare a aceluia – mai complex – la care a fost supus el de către profesorul Hans Bender, în Germania. Constă în a încerca să detectați cu pendulul trei nave plasate de o terță persoană pe o grilă pătrată cu douăzeci și cinci de pătrățele: un submarin (un pătrățel), un torpilor (două pătrățele) și un port-avion (trei pătrățele). Scopul testului este descoperirea celor șase pătrățele simbolizând navele printr-un minimum de lovituri posibile, lucrând pe o grilă goală și cerând persoanei care a umplut cealaltă grilă să vă indice dacă lovitura este bună sau nu.

Dacă găsiți cele șase pătrățele cu cele trei nave din șase lovituri, sunteți un subiect cu o înzestrare excepțională!
– De la șapte la zece lovituri: foarte bun
– De la unsprezece la cincisprezece lovituri: bun
– De la șaisprezece la douăzeci de lovituri: bunicel
– Mai mult de douăzeci de lovituri: trebuie să mai lucrați mult.

Scanned with CamScanner

În ce domenii puteți folosi radiestezia

Veți practica, In majoritatea cazurilor, ceea ce se numește teleradiestezia. Émile Christophe, care a utilizat pentru întâia oară acest termen, în 1933, o definește ca pe „fenomenul particular al detecției la distanță cu ajutorul baghetei sau pendulului, datorat percepției efective a radiațiilor".

Concret, teleradiestezia la distanță se opune radiesteziei practicate pe teren, în special de către căutătorii de apă sau de minerale. Ea privește, într-adevăr, toate activitățile efectuate pe planuri, hărți sau chiar planșe anatomice (spre a pune un diagnostic în absența sau chiar în prezența pacientului), fără să fie necesar să te deplasezi.

Tehnica utilizată în mod curent de către teleradiesteziști constă în a pune în mișcare pendulul cu o mână (deasupra unui „martor", când este posibil: fotografia persoanei, la căutarea unui dispărut sau a unei maladii; un eșantion de mineral, pentru o prospectare minerală etc.); a baleia cu cealaltă mână (cu degetul ațintit sau cu ajutorul unui creion), suportul pe care se caută (hartă, plan sau planșă anatomică), a pune întrebări precise și a nota cu exactitate locurile de pe suport deasupra cărora trece degetul (sau creionul), în momentul anume în care începe pendulul să se rotească în cealaltă mână.

Teleradiesteziștii spun că atunci există o sintonizare între acțiunea pendulului și senzația detectată pe hârtie, senzație care traduce pentru ei o manifestare reală pe teren sau asupra persoanei.

Foarte numeroși cercetători consideră că teleradiestezia este mai apropiată de clarviziune sau de telepatie decât de radiestezie. Dar deîndată ce intenționează cineva să dea o explicație mai mult sau mai puțin științifică, nu izbutește să convigă pe nimeni. Astfel, unii socotesc că radiestezistul detectează raza fundamentală, alții că percepe raza capitală, sau raza solară emisă de obiect. În cazul unei lucrări pe fotografie ni se propune următoarea explicație: persoana fotografiată proiectează pe placa sensibilă a aparatului vibrații care. după developare, vor fi transferate pe hârtia fotografică!

Scanned with CamScanner

Bineînțeles, nici o explicație științifică nu permite acreditarea acestei ipoteze. Alți autori afirmă că mentalul nostru emite vibrații care intră în rezonanță cu cele ale fotografiei, ale planului sau ale hărții, atunci când obiectul sau persoana căutată sunt la foarte mare distantă. Totul se petrece atunci ca și cum ar fi avut loc o impregnare a suporturilor puse pe masa de lucru a radiestezistului.

Pentru a vă permite să vă faceți o părere precisă, vă propun să trecem în revistă diferite domenii în care se poate folosi radiestezia sau teleradiestezia. În cea mai mare parte a cazurilor, ideal este să începeți lucrările dumneavoastră ca teleradiestezist, apoi să vă duceți pe teren (evident, când este posibil), spre a încheia căutarea ca pură radiestezie. Veți cumula atunci avantajele ambelor metode. Rămâne, acum, la dispoziția dumneavoastră să alegeți din cele cincisprezece domenii alăturate pe acela cu care aveți mai multe afinități. Apoi, mâna pe pendul sau pe baghetă și... noroc!

Afaceri

Dacă există un domeniu în care teleradiestezia pare puțin folositoare, acela este cel al afacerilor. Totuși, niște autori belgieni (frații Servranx) ne spun în lucrarea lor *Radiestezia aplicată la afaceri* că o utilizează cu succes în domeniul publicității, în realizarea etalajelor, la vânzare, în selecționarea personalului, în studiile de piață și chiar la înființarea de întreprinderi!

Agricultură

Se știe că fântânarii străbat câmpiile de secole. Nu e deci de mirare că și-au exercitat talentul radiestezic în acest mediu și că au propus numeroase aplicații ale artei pendulului: căutarea de pământuri apte pentru culturi, selectarea semințelor adaptate solului, alegerea unor îngrășăminte adecvate, detectarea maladiilor parazitare ale pomilor fructiferi și ale viei, diagnosticarea și tratarea bolilor șeptelului.

Scanned with CamScanner

Arheologie

În Franța este formal interzis să se procedeze la săpături arheologice fără autorizație. De aceea, înaintea oricărei cercetări pe teren, informați-vă la societatea arheologică locală: veți evita astfel amenzile și confiscările.

În arheologie, radiesteziștii lucrează în două direcții: căutarea urmelor unei civilizații vechi (morminte, sculpturi, arme, vase, monezi...), cel mai adesea cu ajutorul martorilor (obiecte reale sau fotografii) și identificarea unor obiecte găsite (datare, apartenență...).

Dietetică

De câțiva ani, societatea noastră de consum (și chiar de supraconsum) a trezit în mulți oameni conștiința interesului pentru o dietetică echilibrată. Căci s-a dovedit că o alimentație greșită este cauza a numeroase tulburări ale ființei omenești: creșterea în greutate (tulburarea cea mai frecventă), diverse afecțiuni și, de asemenea, cancerele.

Radiestezia ajută la stabilirea unui regim personalizat care permite individului să aibă o greutate normală și o sănătate corectă. Spre a lucra, se folosesc în general tabele de cercetare, precum cele șase planșe elaborate de Marcello Kemada (publicate în topul editurilor și vândute la Casa radiesteziei). Ele permit să afli dacă un aliment sau altul corespunde nevoilor metabolice ale momentului: sorturi de carne, pasăre și vânat; pește și fructe de mare; legume; fructe; cereale; mirodenii și ierburi aromatice.

Jocuri de noroc: curse de cai, loto

Numeroși radiesteziști consideră că este posibil să câștigi la jocurile de noroc, grație pendulului. Dintre aceștia, unii câștigă mai cu seamă sume mari vânzând metode de reușită! Căci, din păcate, nu există nici o martingală (procedeu infailibil de a câștiga), iar dacă ar exista, s-ar cunoaște.

Ceea ce n-a împiedicat ca, la tragerea de sâmbătă 29 septembrie 1990, loteria națională să anunțe că a fost bătut

Scanned with CamScanner

recordul de câştiguri. Pierre şi Bernadette Fleurent, din Bras-sur-Meuse, au încasat 39.992.370 de franci (respectiv, aproape patru miliarde de centime), fiind singurii ce au găsit cele şase numere bune. Secretul lor? A fi ales cele şase cifre cu pendulul! Metodă pe care o practicau din sâmbetele precedente, şi asta de mai mulţi ani... fără succes!

Medicină

Un bolnav poate fi examinat cu atenţie în multe feluri. Iată dintre toate procedeele de diagnosticare folosite de radiesteziştii profesionişti, care sunt principalele cinci:

– cu ajutorul unui martor;
– cu tehnica antenei (pendulul în mâna dreaptă, iar mâna stângă în impoziţie)
– prin mijlocirea planşelor anatomice;
– lucrând în absenţa pacientului, la distanţă, pe fotografie;
– direct pe corpul pacientului.

După ce-şi stabilesc diagnosticul, radiesteziştii recurg apoi la terapii pe bază de remedii naturale: plante (fitoterapie), homeopatice, magnetism, acupunctură, osteopatie, dietetică, aromaterapie, oligoelemente etc.

În anumite cazuri, preconizează chiar (însă discret) dozajul exact al medicamentelor prescrise de medic!

Meteorologie

Anumiţi radiesteziști depun eforturi pentru a prevedea cursul vremii, pe termen scurt sau mediu, într-o regiune dată. Astfel, Jean-Louis Crozier a efectuat, la începuturile activităţii sale, experienţe privind timpul de a doua zi, în oraşul său, Aubenas. Această experienţă a durat o sută cincizeci de zile, a câte trei releveuri cotidiene şi a reuşit, pe zile, în proporţie între 60 şi 90 %.

Plante

Devenită celebră în Franţa datorită lui Maurice Mességué, fitoterapia are astăzi milioane de adepţi care preferă „buna

Scanned with CamScanner

infuzie de plante a bunicii lor", medicamentelor preparate în laboratoarele farmaceutice.

Iată modul în care procedează radiesteziștii de profesie:

– înarmați-vă cu o listă a principalelor plante (de exemplu: arnica, stimulent; coacăzul negru, pentru reumatisme; frasin, laxativ; ilex, diuretic; rosmarin, digestiv; tei, calmant; verbină, împotriva febrei etc.). Aceste informații se găsesc cu ușurință în toate cărțile de fitoterapie;

– procurați-vă apoi niște planșe înfățișând vizual aceste plante (desenele vă vor servi atunci ca martori);

– dacă mai multe plante au aceleași virtuți, selecționați-o pe aceea cu cea mai mare eficacitate;

– verificați, întrebând persoana în tratament, dacă nu are vreo contraindicație în cazul, de pildă, al unei alergii la acea plantă;

– determinați apoi ceea ce numesc medicii posologie, respectiv cantitatea totală de administrat bolnavului;

– nu uitați, în sfârșit, că există patru feluri de a pregăti remediile pe bază de plante:

- decoct: se fierb plantele (în general rădăcinile), în apă;
- digestia: se încălzește planta în apă, menținând-o la aceeași temperatură (de exemplu în interiorul unei autoclave) și fără să dea în clocot;
- infuzia: se toarnă apă clocotită peste plantă;
- macerația: se lasă să se îmbibe, la rece, planta cu apă.

Prospecțiune minieră

În afara căutării de surse de apă, radiestezia este adesea folosită pentru detectarea de minerale (fier, uraniu, aur) sau a petrolului. Puțini oameni știu că minele de potasiu din Alsacia au fost descoperite de un radiestezist: într-adevăr, în 1904, căutătorul de izvoare Grisez a detectat cu ajutorul unei baghete din fanoane de balenă importantul zăcământ de potasiu de la Wittelsheim, în apropiere de Thann. În cursul cercetării făcute, el a precizat locul unde trebuia să se prospecteze, precum și importanța stratului de minereu (400 de metri). Acest succes

Scanned with CamScanner

i-a raportat o primă de trei milioane de franci, la valoarea din acele vremuri!

Căutarea unor dispăruți

Vezi ceva mai departe capitolul consacrat lui Jean-Louis Crozier.

Căutarea apei

Aceasta este însăși vocația fântânarului. Căutarea și localizarea izvoarelor, numită și hidroscopie, constituie o artă grea, căci apa nu se găsește pretutindeni în sol. Ca să izbutească, radiestezistul trebuie să localizeze curentul de apă subteran, totodată să estimeze adâncimea și debitul său. Ceea ce nu e întotdeauna ușor.

Joseph Treyve susținea, în 1935, că a efectuat cu succes opt sute patruzeci de căutări de apă la adâncime (față de un singur eșec). Yves Rocard citează în *Știința și căutătorii de izvoare*, rezultatele obținute de fântânarii sovietici: la o sută douăzeci de puțuri săpate la indicațiile a patru radiesteziști, s-au înregistrat în medie 7% eșecuri (puțuri rămase seci), pe când, în aceeași regiune, față de o sută cincizeci și opt de puțuri săpate pe baze geologice, indicele de eșec a fost aproape dublu (12,7%).

Căutarea sexului

Toată lumea cunoaște acest joc de la „sfârșitul petrecerii", care constă în a prezice unei femei însărcinate care va fi sexul copilului pe care-l poartă. În acest scop, „animatorul" îi cere un fir de păr și verigheta, spre a alcătui din ambele un pendul improvizat. Pe urmă... nu există decât un risc din două, de a se înșela!

Radiesteziștii serioși afirmă că ei se apropie de 100% reușită. Cum procedează? Există mai multe metode:

– aceea a martorilor: testați girația pendulului dumneavoastră pe un bărbat sau o femeie, apoi verificați dacă există sintonizare

Scanned with CamScanner

cu foetusul, ținând arătătorul celeilalte mâini la zece centimetri de pântecul mamei. Dacă se manifestă o rezonanță cu martorul-bărbat, copilul ce se va naște va fi băiat, și *vice-versa*;

– aceea a magnetului: acesta servește de martor și va face să reacționeze pendulul dumneavoastră în funcție de polaritatea detectată. Polul nord corespunde sexului masculin. Polul sud sexului feminin;

– aceea a lui André de saint-Marc, care preconizează să plasați pendulul la 10 centimetri de pântecul mamei. Dacă pendulul se rotește, indică un sex feminin. Dacă oscilează longitudinal, sexul va fi masculin. Iar dacă pendulul urmează o traiectorie având forma unui **8**, va fi o indicație de gemeni!*

Căutarea de comori

Franța este una din țările lumii în care se află cele mai multe comori, îngropate în urma războaielor, invaziilor, calamităților sau din pricina zgârceniei unora! Statistic, se constată că mai bine de trei sferturi din comori au fost găsite în principal în șapte locuri privilegiate: sub pământ, în aglomerări; sub pământ, în câmpie-șes; sub pavimentul unei mori sau al unei biserici; într-un zid sau la temelia acestuia; într-o pivniță; în apropierea unui copac sau sub un tufiș; într-o vatră.

Dacă porniți în căutare de comori, luați mai întâi cunoștință de articolul 716 din Codul civil: „O comoară (orice lucru ascuns sau îngropat, față de care nimeni nu-și poate justifica proprietatea și care este descoperit din pură întâmplare) aparține celui care o găsește pe proprietatea sa. Când comoara este găsită pe proprietatea altuia, aparține jumătate celui care a descoperit-o și jumătatea cealaltă proprietarului locului"*.

Căutătorii de comori profesioniști folosesc un aparat radiestezic special numit *dowser* (termen englez care semnifică om cu baghetă). Spre a ști mai multe în această privință, vedeți *Prospecțiuni*, din capitolul „Adrese utile".

---

* Autorul se referă la legislația franceză (n. ed.).

Scanned with CamScanner

Angajarea

Printre tehnicile de acum bine cunoscute și stăpânite, pe care le folosesc responsabilii cu angajările în întreprinderi, unele au apărut de curând, spre a perfecționa criteriile de selecționare a candidaților: grafologia (astăzi, a devenit aproape sistematică, pe când cu douăzeci de ani în urmă încă stârnea nedumeriri); astrologia (în deplină dezvoltare); numerologia (de pe acum frecvent folosită în Statele Unite) și, de asemenea, radiestezia care are tendința de a fi cu cât mai mult utilizată.

Secretele unui radiestezist excepțional: Jean-Louis Crozier

Jean-Louis Crozier, radiestezist-magnetizator, acordă consultații în strada Grimaud, la nr. 15, 07200, Aubenas. Telefon : 75.93.68.68.

Lucrează fie direct, în cabinetul său, fie prin corespondență. Onorariile sale sunt de 240 de franci pentru o consultație în cabinet sau un tratament la distanță pe fotografie pe timp de o lună și de 850 de franci pentru căutarea unui dispărut (560 de franci pentru un animal).

M-am dus la el acasă, să-i iau un interviu pentru dumneavoastră.

„Radiestezia a făcut întotdeauna parte din viața mea. Într-adevăr, de foarte tânăr am trăit într-o ambianță deosebită, deoarece aveam un bunic căutător de izvoare, iar mama îngrijea arsurile prin descântece. De la vârsta de cinci ani îmi petreceam vacanța la bunicul meu. Mă ducea, pe bicicleta lui, la vecinii ce-l chemau să caute apă. Drept pendul folosea ceasornicul care-i atârna de un lănțișor!

Începuturile viitoarei mele meserii de radiestezist-magnetizator au avut loc în anul 1960. În acel an am întâlnit un fântânar reputat în regiunea noastră. Era un om vârstnic și fusese contactat de tatăl meu, spre a descoperi o sursă de apă pentru o casă în construcție. M-am dus la fața locului înainte de vizita

Scanned with CamScanner

fântânarului și am localizat mai multe filoane, convergând către un punct. Mi-am marcat rezultatele pe teren, ridicând o grămăjoară de pietre. Câteva zile mai târziu, descoperitorul de izvoare a sosit la fața locului și, după puțină vreme și-a comunicat rezultatele: „Puțul trebuie săpat în locul acestei grămăjoare de pietre". Vă închipuiți bucuria mea: era grămăjoara făcută de mine!

La sfârșitul anului 1974, am hotărât, împreună cu soția mea care mă ajută și mă sfătuiește, să deschid acasă un cabinet de consultații. Nu știam, în acel moment, că aveam să-i întâlnesc pe toți oamenii cuprinși de disperare din Franța, lăsați adesea singuri cu nenorocirile lor: femeia care iese din închisoare, preotul care și-a pierdut credința, homosexualul persecutat, adolescentul contrariat, perechile despărțite, deprimații, canceroșii, oamenii atinși de SIDA etc. Fără să mai socotesc miile de familii în căutarea cuiva de-al lor dispărut.

Pentru că am descoperit mai mult de două sute de persoane dispărute în treizeci de ani, sunt mereu întrebat de unde-mi vine acest dar. Or, din punctul meu de vedere, nu este vorba de un dar, ci de sensibilitate radiestezică. Într-adevăr, un radiestezist în timpul lucrului aduce puțin cu un radar de detecție în acțiune. Adaug la aceasta că socotesc că fiecare ființă umană are o lungime de undă personală, veritabil cod magnetic specific, ca amprentele digitale. Eu detectez această lungime de undă, prin aceea că resimt o vibrație, un ecou, care-mi permite să-l izolez pe cel dispărut de celelalte ființe omenești.

Nu e deci la mijloc nici o „intervenție divină": eu și numai eu singur decid mental niște întrebări ce-mi par cele mai potrivite pentru căutarea mea. Din acest motiv nu voi spune nicicând că lucrez cu un „spirit" sau orice alt ajutor „supranatural". Radiestezistul este acela care pune în acțiune radiestezia și nu o forță exterioară. A fi radiestezist înseamnă pentru mine a folosi anumite capacități ale creierului nostru, precum această sensibilitate care îngăduie să „decriptezi" o fotografie și să trimiți o undă în spațiu, un fel de undă radar, ce ne revine sub forma unui ecou încărcat pozitiv sau negativ.

Scanned with CamScanner

Un eveniment extraordinar m-a convins că radiestezia depinde de un sistem de unde. Era în ziua dc 15 februarie 1961: deasupra regiunii în care locuiam avusese loc o eclipsă totală de soare. Înainte să înceapă eclipsa, mi-a venit ideea de a lua un plan 1/100, pe care cunoșteam la metru locul de amplasare a unui puț tocmai săpat. Luând pendulul meu în mâna dreaptă, caut puțul și îl regăsesc cu ușurință pe plan. Începe eclipsa, întunericul se întinde treptat asupra regiunii, iar eu îmi continui experiența. Dintr-o dată apar probleme, mă apucă neliniștea. În momentul când soarele este ascuns pe trei sferturi de lună, nu mai izbutesc, sau aproape nu mai izbutesc să localizez puțul. În momentul eclipsei totale, am în mână un pendul inert: imposibil să-l fac să reacționeze, imposibil să simt acel puț. Mărturisesc că în momentul acela m-am înspăimântat, căci am crezut o clipă că nu mai aveam sensibilitate radiestezică. Mă reped către o chiuvetă, iau un pahar, îl umplu cu apă, așez paharul pe masa mea de desen, îmi iau pendulul și-mi pun o întrebare simplă, ținând pendulul deasupra paharului plin: „Există apă în acest pahar?" Pendulul nu reacționează! Acum eclipsa este totală și sunt incapabil să simt că un pahar umplut cu apă se află într-adevăr sub pendulul meu! Mă simt înspăimântat: trebuie, desigur, să spun că aveam la acea epocă doar 18 ani și puțină experiență în materie de radiestezie. În fine, eclipsa se termină și, pe măsură ce revine lumina solară, îmi regăsesc sensibilitatea și reușesc să regăsesc apa în pahar și puțul în plan!

Însă, în realitate, m-am specializat mai ales în căutarea de dispăruți. Ca să lucrez asupra unui dispărut, am nevoie de un minimum de informații: numele lui; vârsta; ultimul loc în care a fost văzut (localitate, stradă, cartier); data exactă la care a fost zărit pentru ultima oară și trei fotografii recente. Asta este tot. Știți că în fiecare an dispar în întreaga lume milioane de persoane, iar printre ele, numeroși copii? Astfel, în Statele Unite sunt considerați dispăruți aproape un milion și jumătate de copii, într-un moment sau altul al anului! Însă 90% sunt fugari și se întorc repede pe la casele lor, o sută de mii sunt luați de soțul divorțat care nu a dobândit copilul la judecată,

Scanned with CamScanner

iar mai multe zeci de mii sunt răpiți de către străini de familie și sunt găsiți adesea asasinați.

În Franța, numărul persoanelor care dispar în fiecare an se ridică la aproximativ patruzeci și cinci de mii: cincisprezece mii de adulți și treizeci de mii de copii! Însă trebuie să disociem cu grijă aceste două grupe. Juridic, mai întâi: un adult are dreptul să dispară (nu este un delict), pe când un copil este constrâns să se întoarcă la cămin, unde este plasat sub autoritatea părintească. Psihologic, apoi: un adult care dispare voluntar poate s-o facă în scopul de a rupe punțile cu familia, ca urmare a unei depresii nervoase, a faptului că „s-a umplut paharul" sau din dorința de a-și schimba viața. La un copil, aproape în toate cazurile, e o escapadă, survenind după luarea de note proaste (din teama de pedeapsă), spre a scăpa de un climat insuportabil acasă sau spre a pleca în aventură cu niște camarazi.

Personal, lucrez la fel de bine atât în cazuri de dispariții de necunoscuți, cât și de dispariții de oameni celebri, ca Teddy Vrignoult (unul din cei doi frați vrăjmași, faimosul duo comic), Philippe de Dieuleveult, Arnaud de Rosnay, Alain Colas, Pauline Laffont.

În ce o privește pe aceasta din urmă, dispărută la 11 august 1988, am aflat de dispariția ei la radio, patru zile mai târziu, pe când mă întorceam dintr-o deplasare în Savoia. Conduceam mașina, gândindu-mă că era probabil ca la sosire să găsesc un mesaj în cutia de scrisori! Ajung acasă și nimic. Cineva sună, deschid și în fața mea se ivește adjunctul comandantului de brigadă al jandarmeriei din orașul unde locuiesc, care-mi întinde o hârtie. Pe aceasta stătea scris un număr de telefon: acela al familiei Laffont, care încerca zadarnic să mă contacteze, încă din cursul dimineții. Sun atunci la familia Laffont. Le explic ce-mi trebuie ca să lucrez: fotografii, hărți ale regiunii. Se hotărăște o întâlnire pentru ziua următoare, la orele 14 când, așa cum se prevăzuse, intră în biroul meu un prieten al Paulinei, întovărășit de un gazetar de la o mare revistă franceză. Îmi încep lucrul și anunț numaidecât: „Pauline Laffont este moartă". Găsesc o pistă drept în direcția

Scanned with CamScanner

nordului, la cinci sute de metri de casa ei. Dar din acel moment și în zilele următoare, nu voi putea depăși niciodată acel punct. Când țin pendulul asupra acestui punct precis (o cărare râpoasă, într-un loc cu un relief accidentat), am impresia că, în loc să fie atras către sol, el tinde s-o ia către tavanul biroului meu! O asemenea reacție este lucru rar; sunt intrigat însă nu pot nici să analizez, nici să înțeleg această manifestare bizară. Voi menține acest rezultat până la descoperirea corpului Paulinei, în direcția nordică, la aproximativ trei kilometri de casa mea, în linie dreaptă. Consider căutarea întreprinsă de mine ca un eșec. Mărturisesc însă că nu înțeleg cum a putut Pauline să meargă mai multe ceasuri spre a ajunge în acel loc cu acces dificil, fără ca nimeni să fi zărit-o pe drum.

La nivelul percepțiilor mele, atunci când caut un dispărut, simt că devin ca un radar. Am, într-adevăr, impresia că emit unde mentale la 360°, deci în toate direcțiile. Cum lucrez plecând de la o fotografie pe care-mi aștern mâna stângă, mă gândesc că undele pe care le răspândesc sunt încărcate cu cele ale persoanei căutate (s-ar putea deci spune că am detectat lungimea de undă specifică).

La un anumit moment din timpul lucrului, mă apropii de dispărut, urmărindu-l pe harta de stat-major: primesc atunci un ecou de întoarcere. Am găsit persoana. „Radarul" meu personal a funcționat și am recepționat „bip"-ul caracteristic. Dacă, însă, la un radar autentic, bip-ul este sonor, în cazul meu el este vizual: momentul în care rotește pendulul. În ceea ce privește ecourile persoanelor moarte pe care mi se cere să le găsesc, am constatat că erau de puteri diferite: după mine, cele mai bune ecouri sunt cele care provin de la un dispărut care se află sub apă. Am obiceiul să spun că apa este „purtătoare" de ecouri. Vin apoi ecouri de la persoanele de pe sol și, în fine, cele de la persoanele îngropate. În acest caz, ecoul îmi apare ca înăbușit.

Ca să conchid, mi-ar plăcea să vorbesc de experiența foarte interesantă pe care am făcut-o în prezența lui Jacques Mandorla, la 18 iunie 1990, la regretatul profesor Rocard.

Scanned with CamScanner

Profesorul m-a supus mai multor experienţe, menite să-mi evalueze capacităţile radiestezice. Acesta a fost ceea ce profesorul numea testul sensibilităţii la izvoare. Să reamintim că fusese vorba să ştim la capătul căror oscilaţii va începe un pendul, ţinut de către Yves Rocard, să rotească, în timp ce eu pun vertical mâna dreaptă, cu degetele în sus, pe arcada sprâncenei stângi a profesorului. Ei bine, pendulul şi-a încetat oscilaţiile longitudinale la capătul a unsprezece balansări, spre a începe apoi să se învârtească în sensul antiorar.

Concluzia profesorului: „Jean-Louis Crozier este un magnetizator-radiestezist bine înzestrat şi posedând magnetită în articulaţiile degetelor".

Trebuie notat că profesorul a dus mai departe experienţa, cerându-mi să-mi modific poziţia mâinii: de prima dată, cu mâna tot verticală, dar închisă (atunci pendulul nu a început să se rotească decât la a cincisprezecea oscilaţie) şi a doua oară, cu mâna orizontal pe arcada sprâncenei profesorului (întârzierea – normală – a rotaţiei a fost încă şi mai importantă, pentru că aceasta nu s-a produs decât la a treizeci şi doua oscilaţie."

Scanned with CamScanner

B.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Hipnoza: energia care modifică starea de conștiință a creierului

Hipnoza este o relație plină de viață, care are loc într-o persoană și care este suscitată de căldura unei alteia.

Milton H. Erickson

Hipnoza de-a lungul istoriei

Cuvântul hipnotism a apărut în 1841 în Anglia (*hypnotism*), creat de scoțianul James Braid, pornind de la cuvântul grecesc *hypnos* care înseamnă „somn". Cuvântul figurează în prima sa carte consacrată acestui fenomen și intitulată *Neurhypnology*, ce descria diferite experiențe, mai cunoscută fiind aceea în cursul căreia Braid își adormea asistentul, cerându-i să-și ațintească privirea pe gâtul unei sticle! Orice obiect strălucitor îi slujea la fel de bine lui Braid, care a constatat că, atunci când un subiect fixa cu privirea vreun asemenea obiect, pupila i se dilata, apoi i se închideau pleoapele.

Cuvântul *hipnoză* a fost făurit abia în 1862, plecând de la aceeași origine greacă, ceea ce a fost o eroare fundamentală căci, așa cum vom vedea în acest capitol, hipnoza nu este o formă de somn, ci o stare modificată a conștiinței.

În realitate, a trebuit să vină anul 1878, cu doctorul Jean-Martin Charcot (mare specialist în isterie) și cu celebrele sale experiențe de la Salpêtrière, pentru ca hipnoza să fie studiată cu seriozitate. Charcot își cufunda bolnavii în stări de pierdere a conștiinței atât de profunde, încât aceștia nu-și mai aminteau de nimic, după ședințe. Charcot distingea trei stări: catalepsia, letargia și somnambulismul. El producea catalepsia punând pacientul să privească țintă o lumină puternică.

Scanned with CamScanner

Apoi, brusca suprimare a luminii provoca letargia care, la rândul ei, se transforma în somnambulism, prin apăsarea creștetului capului. Charcot mai izbutea să obțină un fenomen de catalepsie cu ajutorul sunetului continuu al unui diapazon.

Școala de la Nancy s-a opus celei de la Salpêtrière, doctorii Liebeault și Bernheim afirmând că hipnoza ușoară permite să fie vindecați bolnavii fără intervenție chirurgicală sau farmacologică. Tehnica pe care o foloseau era apăsarea globilor oculari ai pacientului.

Conflictul dintre școala de la Salpêtrière și cea de la Nancy a devenit unul de principiu: este hipnoza o stare de mare profunzime, în care subiectul nu mai gândește, nu-și mai amintește de nimic, total supus voinței hipnotizatorului sau este, dimpotrivă, o stare foarte ușoară, foarte superficială, în care pacientul păstrează o anumită conștiință?

De aici, s-au produs multe teorii.

Pentru Sigmund Freud, creator al psihanalizei și elev atât al lui Charcot cât și al lui Bernheim, hipnoza ar fi un abandon cu conotație erotică, de la hipnotizat la hipnotizator.

Pentru Pavlov, hipnoza este o stare de inhibiție corticală, care s-ar răspândi în profunzime, plecând de la anumite puncte de excitație senzorială.

În 1960, profesorul Alfonso Caycedo, medic columbian instalat în Spania, a hotărât, inspirându-se direct din Liebeault și Bernheim, să spele hipnoza de trecutul ei jenant. El a creat noi concepte de studiu și de analiză a conștiinței care au condus la nașterea unei noi discipline: sophrologia. Conform fondatorului ei, aceasta se distinge fundamental de hipnoză, pentru că este interesată de toate mijloacele (psihologice, fiziologice, chimice) ce permit să se acționeze asupra conștiinței și s-o modifice. Iată de ce se vrea totodată o știință (etimologic vorbind, sophrologia semnifică „studierea spiritului în stare de echilibru"), o filosofie (scopul său este căutarea armoniei elementelor constitutive ale personalității umane), o artă (vrea să creeze un acord perfect în organismul bolnavului) și, în fine, o terapeutică.

Scanned with CamScanner

În tratatul său, intitulat „*Hypnose, sophrologie et médecine*" (Hipnoză, sophrologie și medicină), doctorul Rager, membru al cunoscutei „American Association of Clinical Hypnosis" explica limpede cele două fundamentale deosebiri între sophrologie și hipnoză: „În timp ce subiectul hipnotizat acceptă, de pe urma unui contract tacit și într-un scop limitat (anestezia, de pildă), să-și piardă autocontrolul, subiectul sophronizat este condus către o luare de stăpânire și o învigorare a eului său. În hipnoza clasică, cel care reușește hipnoza este, evident, hipnotizatorul. În cursul sophronizării, subiectul sophronizat are impresia că realizează el însuși fenomenele de relaxare. Așa cum foarte just spunea Caycedo, izbânda asupra maladiei revine nu sophronizatorului, ci bolnavului".

Se vorbește adesea de teama irațională pe care, ce e drept, o provoacă hipnoza în spiritul public, asociind-o deseori magiei sau domeniului parapsihologiei: i se atribuie, astfel, hipnotizatorului puteri excesive, aproape nețărmurite. Pe deasupra, hipnoza ne pune în cauză voința. Când un hoț pradă amenințând cu revolverul, se admite că victima a fost silită să îndeplinească un act împotriva voinței sale. Însă când un hipnotizator obține de la subiect, după ce i-a dat ordine cu o voce calmă și doar fixându-l din priviri, ca acesta să îndeplinească acte ce merg împotriva voinței sale, atunci se naște un fel de neliniște. Hipnoza este concepută atunci ca o mică moarte. Apare teama de a fi victima unei posibile manipulări, de a nu te mai deștepta sau – la femei – de a fi violate. Or, aceste idei și aceste temeri nu sunt întemeiate. Astăzi, după nenumărate experiențe, nimic nu demonstrează că voința hipnotizatorului se poate impune celei a subiectului. Nu poți niciodată să împingi un subiect să îndeplinească un act contrar instinctului său de supraviețuire, adică un act primejdios sau opus codului său moral ori personal. Hipnotizatorul care se aventurează în acest domeniu se izbește automat de o opoziție peste care nu poate trece. Când ai impresia contrarie, este o iluzie. Dacă un profesor foarte demn

Scanned with CamScanner

și foarte serios, pus în stare de hipnoză, ajunge să țopăie în patru labe, în fața unei săli de două sute de persoane, aceasta înseamnă că inconștientul lui a acceptat respectiva demonstrație ludică, ce nu-l implică propriu-zis. Dacă o femeie foarte rușinoasă este poftită, sub hipnoză, să se despoaie în public și ea acceptă, înseamnă că ascultă de un impuls exhibiționist al inconștientului ei. Psihologul va constata cu siguranță acest lucru, în împrejurarea unei întrevederi. Dacă un subiect hipnotizat este adus să se creadă pasăre sau fluture și acceptă să sară de la al cincisprezecelea etaj al unei clădiri, aceasta înseamnă că inconștientul său a înregistrat fără greș prezența unei plase, la etajul de dedesubt. Este un fel de joc. Când această plasă nu există, nici o presiune hipnotică nu-l va putea determina pe subiect să sară. Încă o dată, nimic nu demonstrează că voința celui hipnotizat ar fi redusă la zero de către hipnotizator, însă temerea aceasta subzistă. Ea este, de altfel, contrabalansată de o atracție, un soi de elan pasionat.

Te poți atunci întreba dacă hipnoza nu dovedește că posibilitățile fizice și mentale ale omului sunt mai dezvoltate decât se crede. Când hipnoza permite unui subiect să ridice o greutate prea mare pentru el, să se mențină țeapăn între două bârne sau să sufere o arsură fără să simtă durere, atunci ea exercită asupră-ne o adevărată fascinație.

Așa stând lucrurile, hipnoza se caracterizează prin două trăsături esențiale:

– nu pare a fi o stare artificială, ci o stare în care vigilența noastră se comportă în mod diferit;
– este o relație între doi sau mai mulți indivizi.

Am văzut cum, contrar a ceea ce gândesc cei mai mulți oameni, și în ciuda numelui ei, care vine de la grecescul *hypnos* (somn), starea hipnotică n-are nimic de-a face cu somnul. Căci în timpul somnului relația cu lumea exterioară este întreruptă. Or, sub hipnoză, subiectul mai are unele relații cu lumea exterioară. Pe când somnul conduce la imobilitate, hipnoza permite, în diferite moduri, după subiect, să fie

Scanned with CamScanner

îndeplinite toate actele vieţii zilnice, cum ar fi deplasarea, conducerea unui automobil, munca, dansul, cântatul la un instrument muzical. Subiectul hipnotizat rămâne cu ochii deschişi. Totuşi, în lipsa unei conştiinţe integrale, el se poate închide faţă de anumite fenomene, vigilenţa lui poate fi paralizată, axată exclusiv pe perceperea vizuală sau pe cea auditivă. În rezumat, hipnoza nu este o tehnică a somnului, ci o dinamică a vigilenţei. A te lăsa hipnotizat înseamnă deci a schimba (voit sau nu) starea de conştiinţă. Înseamnă a alege această stare de conştiinţă deosebită, care se situează între somn şi veghe.

Atunci, câte stări cu adevărat hipnotice există? Un cercetător ca Duprat distinge optsprezece grade, în timp ce oamenii de ştiinţă din S.U.A. până la cincizeci de stări hipnotice diferite! Éric Barone – al cărui interviu îl veţi citi la finele capitolului – a stabilit trei, pe care le numeşte Z1, Z2, şi Z3, considerând că Z0 este starea „normală".

În starea Z1, subiectul este conştient de tot ce-l înconjoară, aude tot (câteodată chiar cu o mai mare acuitate), încearcă o senzaţie de libertate, se gândeşte chiar că ar putea să se ridice să bea un pahar cu apă şi să se înapoieze ca să se întindă, spre a se regăsi în aceeaşi stare. El este conştient şi relaxat, în posesia tuturor facultăţilor sale critice. Colaborează, eventual, cu hipnotizatorul. În această stare Z1, subiectul nu va accepta decât sugestiile afirmative, pozitive sau progresive. Din punctul de vedere al hipnotizatorului, această stare este suficientă spre a-l aduce pe subiect într-o stare de uşoară anestezie, care îngăduie să fie suprimate anumite stressuri sau spaime. După şedinţă, adeseori, subiectul, care-şi aminteşte tot ce i s-a spus ori sugerat, evaluează greşit timpul scurs: crede că dialogul a durat zece sau cincisprezece minute, pe când, în realitate, s-a depăşit o jumătate de oră.

În starea Z2, conştiinţa nu mai este prezentă. Subiectul poate accepta, pe lângă sugestiile posibile ale stării Z1, sugestii inhibitive. De exemplu, hipnotizatorul poate spune: „De fiecare dată când veţi apropia o ţigară de buze veţi simţi că vă vine să vomitaţi" şi provoca, astfel, o reacţie fiziologică

Scanned with CamScanner

reală. Hipnotizatorul își poate, de pildă, îndruma subiectul să-și imagineze o digestie care este în realitate o simplă halucinație, însă, la analiza intestinală se vor găsi în jur de 80% din secreţiile unei digestii adevărate!

Când iese din această stare Z2, subiectul pare a fi uitat cu desăvârșire ceea ce s-a produs. Dar când i se relatează cronologia şedinţei, el își rememorează, ca într-o străfulgerare, ceea ce a fost spus şi făcut. În realitate, uitarea nu fusese decât superficială şi provizorie. Totul se petrece ca şi cum creierul ar fi aşternut un văl peste anumite comportamente, fraze, cuvinte.

În sfârşit, în starea Z3, subiectul plonjează într-o stare de inconştienţă profundă. Devine foarte palid, corpul îi e amorf, bătăile inimii i se încetinesc, el pare lipsit de reacţii. Ştiința își pune în continuare întrebări în privința acestei stări: este o stare maladivă sau o stare de refugiu? Atunci când iese din ea, subiectul nu-şi mai aminteşte nimic, iar descrierea pe care i-o face hipnotizatorul despre ceea ce s-a petrecut nu-i trezeşte nici o amintire! În realitate, subiectul rupsese orice relație cu hipnotizatorul, închizându-se chiar față de limbaj! Comunicarea s-a făcut dincolo de cuvinte, prin canale ce există, dar care rămân misterioase. Această stare Z3 este comparată cu „coma hipnotică", cu „transa profundă" sau cu „letargia".

Fazele unei ședințe de hipnoză

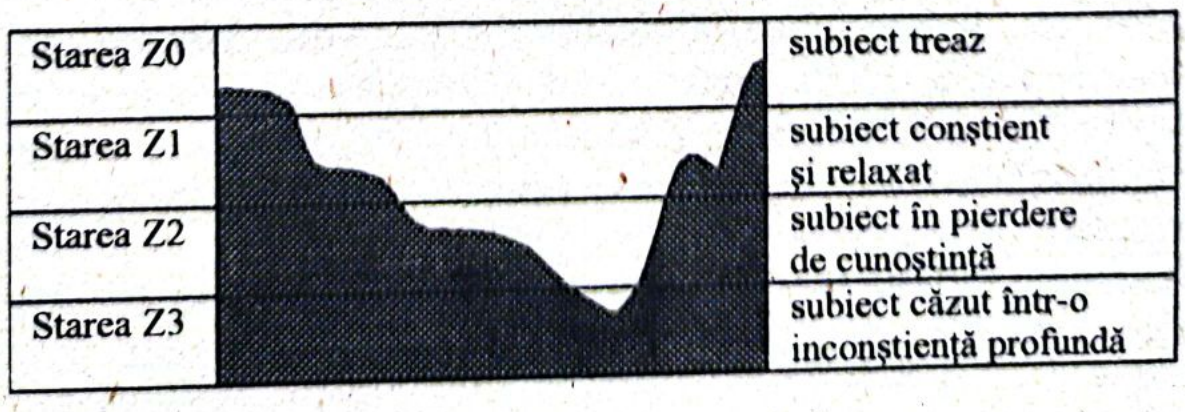

Scanned with CamScanner

Hipnoza în viața de toate zilele

Ce gândesc cu adevărat francezii despre hipnoză?

Aceasta a fost întrebarea pe care și-a pus-o revista *l'Express*. Răspunsurile au fost publicate la 21 martie 1991, în urma unui sondaj efectuat de către IFOP. Se descoperă aici că:

- 73% dintre francezi cred că este vorba de un fenomen real, 23% de un trucaj (5% n-au nici o opinie);
- dimpotrivă, numai 15% socotesc că toată lumea poate fi hipnotizată;
- în sfârșit, foarte puțini oameni recunosc virtuțile hipnozei ca terapeutică: 23%. Esențial, spre a ajuta la vindecarea anumitor tulburări ale comportamentului, precum depresia (53%) sau spre a ajuta la părăsirea anumitor obișnuințe; precum fumatul și alcoolismul (42%).

În realitate, hipnoza este prezentă în viața noastră de toate zilele, în domenii diferite cum sunt: medicina (care a fost una dintre primele sale arii de aplicare), cercetarea trecutului, anchetele polițienești, spionajul, publicitatea, propaganda politică, spectacolul, sportul, pedagogia.

Hipnoza și medicina

Hipnoza este una dintre cele mai vechi specialități medicale. Unii cercetători o consideră medicina viitorului sau, cel puțin, însoțitoarea oricărei terapeutici de vârf. Încă de foarte timpuriu, medicii au folosit hipnoza ca pe un instrument terapeutic, deoarece constataseră că ea permitea combaterea durerii și deconectarea bolnavilor.

Primele intervenții chirurgicale sub hipnoză au fost cu atât mai spectaculoase cu cât în epocă nu se cunoșteau anestezicele. Chiar în 1830, doctorul Dulet extrage un dinte sub hipnoză. În 1845, la spitalul din Cherbourg, doctorul Loysel practică amputarea unui picior cangrenat unui subiect hipnotizat. În India, în 1847, doctorul James Esdaile efectuează peste două mii de intervenții chirurgicale sub hipnoză, asupra docherilor din portul Calcutta.

Prima naștere sub hipnoză a avut loc în 1889 și a fost opera

Scanned with CamScanner

doctorului Liebeault. În timpul celor două războaie mondiale, în lipsă de materiale medicale, numeroși medici și chirurgi au recurs la hipnoză, spre a-i opera pe răniți. În zilele noastre, se practică sub hipnoză operații ca ablația apendicelui (și chiar a sânului) sau nașteri. Îndeosebi, s-a remarcat că o operație sub hipnoză limitează riscurile de hemoragie și accelerează cicatrizarea. În S.U.A., cu ASCH (*American Society of Clinical Hypnosis*), în Anglia, cu BMA (*British Medical Association*) și în Italia, cu AMISI, hipnoza a și fost admisă oficial în universul medical.

În Franța, hipnoterapia (îngrijirea prin hipnoză) nu este încă la fel de răspândită: totuși, o mie cinci sute de medici folosesc această tehnică iar Universitatea din Paris X a deschis un laborator de cercetări privind efectele hipnozei în domeniul reeducării funcționale a pacienților și al asistării pacienților canceroși.

Dacă prima utilizare terapeutică a hipnozei a constat în anestezierea durerii, evitând întrebuințarea unor produse chimice precum protoxidul de azot și eterul, statistic s-a constatat că doar un bolnav din trei este anesteziat prin hipnoză. Această „anestezie" este mai adesea utilizată în serviciile de obstetrică (unde se decontractează sub hipnoză viitoarea mamă, chiar în momentul apariției primelor contracții, în vederea despovărării nașterii de spaimele și angoasele ce preced expulzarea noului născut).

Dar hipnoza a găsit și alte domenii privilegiate de aplicare: chirurgia dentară (suprimarea temerii de injecție sau de frezăă), arsurile cutanate (suprimarea durerilor insuportabile ale celor cu arsuri foarte întinse), cancerele (ușurare, prin transferarea durerii din zona atinsă către un deget sau o mână), problemele sexuale ori teama de a fi respins de către partener și, mai cu seamă, maladiile psiho-somatice. După sexologul Gilbert Tordjman, acestea din urmă *„survin într-un moment al vieții noastre când schimbările, ce ne asaltează, ne depășesc capacitățile de adaptare: un subiect este, într-un interval de timp relativ restrâns, supus unor tensiuni familiale, conjugale,*

Scanned with CamScanner

afective, sexuale, pe care inconștientul său găsește că ar fi mai lesne să le descarce într-un simptom variabil. După caz, acesta poate fi o oboseală de neexplicat, o dermatoză rebelă, un astm bronșic, un ulcer, o lombalgie recidivantă, obezitate sau chiar recurgerea la alcool sau droguri! Se înțelege atunci că acest simptom sau această maladie constituie un mecanism de apărare."

O convorbire sub hipnoză îl va putea atunci ajuta pe pacient să-și exprime conflictele și, astfel, să ajungă la dispariția lentă a simptomului. Într-un anumit fel, hipnoza acționează ca psihanaliza, însă fără să solicite participarea conștientă a subiectului.

Dintre experiențele de hipnoterapie cele mai spectaculoase, iată trei exemple revelatoare, demonstrând puterea gândirii asupra trupului.

Primul exemplu este relativ la proporția zahărului (glicemia). S-a măsurat acest indice în sângele unui pacient căruia i s-a dat pe urmă să bea un pahar cu apă, făcându-l să creadă, sub hipnoză, că acea apă era îndulcită. O nouă analiză a sângelui a arătat atunci o creștere a glicemiei sale!

Al doilea exemplu este acela al unei persoane căreia i se pune în mână, sub stare hipnotică, o monedă rece, sugerându-i-se că este fierbinte: persoana azvârle numaidecât din mână moneda și, câteva secunde mai târziu, în palmă îi apare o băşică!

Al treilea exemplu a avut loc în 1989. Un tânăr englez de 18 ani, Simon Haw, a ieșit dintr-o comă profundă în care căzuse în urma unui accident de bicicletă și aceasta mulțumită celebrului campion de tenis John Mac Enroe. Acesta din urmă, idol al tânărului, era în trecere prin Londra, unde participa la turneul de la Wimbledon. La cererea tatălui lui Simon, Mac Enroe a acceptat să înregistreze un mesaj de încurajare pe o casetă audio. Difuzat ulterior la intervale regulate lui Simon, la patul său de spital, acest mesaj a izbutit să-l scoată definitiv din comă!

Scanned with CamScanner

Dintotdeauna hipnotizatorii au observat că subiecții a căror stare de conștiință era modificată puteau regăsi amintiri uitate și, într-un fel, să se cufunde în trecutul lor (se vorbește atunci de regresiune sub hipnoză). Încă de la începutul secolului, un francez, Albert de Rochas, autorul unei cărți *„Les États profonds de l'hypnose"* (Stările profunde de hipnoză), descria experiențe spectaculoase: niște subiecți se întorseseră până la prima lor copilărie și chiar... mai înapoi! Într-adevăr, unii dintre aceștia pomeniseră de experiențe personale anterioare nașterii lor. De la aceste observații până la teoria reîncarnării nu e decât un pas. Totuși, rămânem aici în domeniul ipotezei, nici o confirmare științifică nesprijinind până astăzi această ipoteză.

Cel care a explorat cel mai temeinic această direcție a fost Edgar Cayce, un american de mare celebritate în Statele Unite. El a murit în ianuarie 1945, iar fundația care-i poartă numele, animată, la Virginia Beach, de către fiii săi, este în zilele noastre foarte activă: lucrările sale sunt studiate de mii de persoane (universitari, cercetători etc.).

Edgar Cayce se lăsa hipnotizat de către medicul său și răspundea, în această stare, întrebărilor ce i se puneau. Mulți bolnavi îl consultau asupra originilor problemelor lor, prezența fizică a pacientului nefiind indispensabilă (era suficientă o scrisoare conținând informații precise). Cayce a stabilit, astfel, sub hipnoză, de-a lungul întregii sale vieți, mai bine de zece mii de diagnostice (exact: 14.246, numite *readings*, adică lecturi), care foarte adesea s-au dovedit exacte și au dus adesea la vindecări.

Către sfârșitul vieții, Edgar Cayce se interesa de „viața anterioară" a celor ce recurgeau la serviciile sale. În stare de hipnoză, el pornea îndărăt pe cărările timpului și evoca momente aparținând secolelor trecute: pentru unii, Cayce a avut viziuni foarte limpezi ale vieții anterioare în antichitatea romană, greacă și chiar în civilizația atlanților, aflată sub semnul disputei. Fundația Edgar Cayce a păstrat numeroase

Scanned with CamScanner

mărturii demonstrând exactitatea diagnosticelor pe care le formula acesta în stare de hipnoză, cu statistici foarte favorabile privind vindecările ce au urmat. În materie de vieți anterioare, nici una din afirmațiile sale n-a putut fi cu adevărat dovedită.

În ceea ce privește regresiunea sub hipnoză, am participat personal la o experiență similară, înfăptuită de Éric Barone. Ca urmare a apariției cărții mele *ABC-ul hipnozei*, am primit mai multe scrisori de la o femeie de vreo treizeci de ani ce dorea fierbinte să facă experiența unei regresiuni sub hipnoză. Era convinsă că trăise în copilărie o experiență traumatizantă, de pe urma căreia susținea că suferea în continuare. Am pus-o sub hipnoză și am început regresiunea: făcând-o să „coboare în timp" am ajuns aproape de vârsta de cinci ani. Ea a început dintr-o dată să se agite nervos și să cuvânteze cu o voce de copil, ca și cum ar fi avut tot cinci ani! Ne-a povestit atunci că tocmai asistase la o scenă de amor între părinții ei și că o percepea ca pe o veritabilă agresiune a tatălui împotriva mamei ei. Inconștientul său păstrase în memorie această secvență mai bine de douăzeci și cinci de ani, cauză a tulburărilor ei actuale (să notăm în treacăt că Jean-Paul Sartre asistase și el la acest tip de scenă între părinții săi, ceea ce i-a declanșat faimosul strabism divergent de care suferea).

Însă ședința noastră de hipnoză nu s-a oprit aici. Înainte să înceapă, pacienta noastră ne ceruse să ne întoarcem până la cea mai fragedă copilărie a ei, spre a încerca să-i identificăm cauzele traumatismului. Dar dacă experiența se dovedea concludentă, să urcăm până la nașterea ei și chiar mai înainte. Ceea ce, cu perplexitate, am și făcut. Or, ceva straniu s-a petrecut: când am întrebat-o „de unde veniți?", ea a răspuns că trăise în secolul trecut, precizând, în treacăt, numele și prenumele din epocă și că era înmormântată în cimitirul Père-Lachaise. Ne-am deplasat la fața locului, unde am constatat că mormântul exista cu adevărat! Trăise, într-adevăr, în secolul al XIX-lea spre a se reîncarna acum în această femeie? Inventase ea, fără vreo explicație sau se dusese la

Scanned with CamScanner

cimitir, în ajunul experienței și memorase voit un nume, de pe o piatră de mormânt, pe care hipnoza l-a scos la lumină? În acest caz, însă, la ce această punere în scenă?

Hipnoza și anchetele polițienești

De la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, poliția americană ia oficial interogatorii sub hipnoză unor martori și suspecți. La o bancă s-a comis un hold-up; răufăcătorii au fugit cu mașina. Un bărbat era de față, însă mărturia lui este vagă; el n-a putut nota numărul de înmatriculare al mașinii. I se cere atunci să se lase hipnotizat. I se sugerează că ochii lui sunt o cameră video echipată cu un obiectiv foarte puternic, care-i permite să se apropie de placa mineralogică, s-o citească, ori să spună marca vehiculului. Polițiștii afirmă că obțin câteodată rezultate uimitoare, pe care ancheta le confirmă.

Aprofundând această direcție de cercetare, americanii au injectat chiar, în anii '70, un produs secret (ar putea fi vorba, probabil, de faimosul penthotal, numit, de asemenea, serul adevărului), subiecților în stare de hipnoză, spre a le slăbi rezistența. A izbucnit un scandal atunci, deoarece majoritatea cobailor umani fuseseră supuși acestor experiențe fără acordul prealabil.

La rândul său, FBI-ul american a adoptat, după doi ani de studii, hipnoza ca mijloc de investigare. În fine, tot în Statele Unite, Curtea Supremă a decis, în 1987, că acuzații dintr-un proces puteau pretinde să se țină seama de afirmațiile făcute sub hipnoză.

În Franța, hipnoza nu este nici acum utilizată oficial în anchetele polițienești. Cred, totuși, că există anumite dosare complexe în care hipnoza ar putea duce la cunoașterea adevărului. Mă gândesc în special la o afacere de mare răsunet, aceea a „dispăruților din Mourmelon". Să reamintim pe scurt faptele. În cursul anilor '80, vreo zece tineri soldați au dispărut în chip misterios din tabăra militară de la Mourmelon-le-Grand, situată în departamentul Marna. Toți

Scanned with CamScanner

s-au evaporat (după plecarea lor într-o permisie, cu auto-stopul); în ceea ce anumiți jurnaliști au numit „triunghiul Bermudelor din Marna" (*sic!*), cuprins între Mourmelon, Châlons-sur-Marne și Suippes.

Prima dispariție a fost aceea a lui Patrick Dubois, la 4 ianuarie 1980. Ultima s-a petrecut la 15 iulie 1988: Philippe Colignon a fost cel din urmă dispărut, pe lista tragică ce număra unsprezece tineri.

La 9 august 1988, adjutantul șef Pierre Chanal a fost arestat de către jandarmeria din Reims, în flagrant delict de răpire și torturare a auto-stopist-ului maghiar Palacz Falvay. A fost condamnat în 1990 la zece ani de închisoare pentru viol, sechestrare, atentat la pudoare, violențe și constrângeri asupra lui Palacz Falvay. Însă Chanal n-a mărturisit decât această nelegiuire.

Totuși, se remarcă stranii coincidențe cu afacerea soldaților dispăruți. Chanal locuia în tabăra de la Mourmelon în perioada când au avut loc toate disparițiile și, când el a plecat în Liban (de la 22 ianuarie la 15 mai 1985) n-a avut loc nici o dispariție. Tulburător. Însă, bineînțeles, acesta nu poate constitui în nici un caz o dovadă a culpabilității lui Chanal. Am remarcat, totuși, un punct important al anchetèi pe care, din păcate, nimeni nu l-a luat în considerare de atunci încoace. Despre ce este vorba? De faptul că Chanal n-a mărturisit absolut nimic jandarmilor pe parcursul numeroaselor și lungilor interogatorii cărora a trebuit să le facă față. Or, am aflat că el fusese intens instruit de către un instructor militar, în ce fel să reziste în tăcere la orice interogatoriu! După părerea mea, singurul mijloc de a-l face să vorbească ar consta în a-l „deprograma", prin mijlocirea instructorului său, în cursul unei ședințe de hipnoză. Și poate că atunci Chanal ar începe să facă mărturisiri care ar putea interesa jandarmeria și familiile celor dispăruți.

Hipnoza și publicitatea

Se poate spune, fără a greși, că orice publicitate și, cu atât mai mult temei, orice propagandă este o formă sau

Scanned with CamScanner

începutul unui act hipnotic. În anii '60 s-a vorbit mult de „publicitatea invizibilă", prin mijlocirea căreia s-a căutat să se influențeze deciziile consumatorului, fără ca el să-și dea seama. Aceasta includea, de pildă, în filme publicitare, imagini care nu sunt percepute conștient de către ochi, la proiectare, dar care sunt totuși înregistrate de subconștient. Tehnic, aceasta nu prezintă nici o dificultate. Este suficient să intercalezi în desfășurarea filmului cu viteză normală (douăzeci și patru de imagini pe secundă), câteva imagini „invizibile" (trei imagini reprezintă de abia ceva peste 1/10 de secundă), purtătoare ale unui mesaj: „Fumați țigara X" sau „Votați pentru președintele Y". Subiectul primește atunci sugestia fără să o știe, întocmai ca în stare de hipnoză. Această formă de publicitate clandestină a fost numită „publicitate subliminală". Ea a fost ulterior interzisă, însă nu se poate afirma cu certitudine că nu se mai practică și astăzi.

Hipnoza și spectacolul

Foarte adesea, când se vorbește de hipnoză, în minte îți apare imaginea hipnotizatorului de sală. Cine n-a asistat măcar o dată, într-o sală de teatru sau music-hall, la o ședință în cursul căreia un domn foarte limbut invita spectatori pe scenă? Voluntarii aceștia sunt aduși în stare de hipnoză, apoi împinși adesea să ia atitudini comice, ba chiar ridicole. Bunăoară, o femeie respectabilă să practice „strip-tease", un președinte de companie să se pună în patru labe și să latre.

În realitate, există trei categorii de hipnotizatori de spectacol:

1. adevărații hipnotizatori, care cunosc bine tehnicile hipnotismului (le veți descoperi, de altfel și dumneavoastră înșivă, în acest capitol). Ei aleg din asistență subiecți care vor fi buni cobai (emotivi, hipernervoși). Procedând în felul acesta, ei înfruntă totuși riscul de a provoca sau de a accentua dezechilibre sau traumatisme la cei ce se pretează exercițiului și pe care nu-i testează în prealabil.

Scanned with CamScanner

2. hipnotizatorii care lucrează cu subiecți dinainte pregătiți, cu ședința repetată dinainte. Hipnotizatorul a avut vreme să-și pună la punct relațiile cu cobaiul său și să obțină rapid efectele căutate spre a uimi publicul.

3. „hipnotizatorii actori" care organizează simulări complete, cu ajutorul unor complici. Atunci, hipnoza lipsește cu desăvârșire din spectacol.

Hipnoza și sportul

Hipnoza face, de asemenea, parte din arsenalul sportivilor de performanță, pe același plan cu yoga sau cu sophrologia. Este un fapt. Însă în materie sportivă nu este ușor, când se realizează o reușită sau un efort, să realizezi care este partea fiecărei tehnici, de concentrare, de relaxare, de sugestie. În plus, marii amatori ori super-campioni au tendința de a-și păstra secrete rețetele personale.

Se știe, totuși, că celebrul tenismann negru american Arthur Ashe a folosit hipnoza, mai cu seamă în finalele de la Wimbledon, în 1975, când a obținut o memorabilă victorie asupra lui Jimmy Connors. Pierre Quinon, campion olimpic francez la saltul cu prăjina, la jocurile de la Los Angeles în 1994, a făcut, de asemenea, apel la tehnicile de relaxare apropiate de sophrologie. În sfârșit, fără să existe dovezi, se consideră că în cele mai multe din țările de Est hipnoza este folosită în formarea și antrenamentul atleților. Așa chiar explică unii enorma recoltă de victorii și de recorduri ale lumii obținute de fosta U.R.S.S. și de fosta R.D.G., în toate disciplinele sportive.

Hipnoza și pedagogia

Toate aceste observații trebuie să vă convingă în privința enormelor posibilități ale hipnozei și a viitorului ei. Am lăsat în chip voit la urmă, deocamdată, unul dintre domeniile în care hipnoza obține rezultate fantastice, acela al pedagogiei.

În aplicarea hipnozei în pedagogie, se poate afirma fără exagerare că, dacă U.R.S.S. apare ca țara hipnozei

Scanned with CamScanner

parapsihologice, S.U.A. ca aceea a hipnozei-psihoterapie, Marea Britanie drept aceea a hipnozei medicale, Franța este, fără îndoială, grație celor zece ani de cercetări ale lui Éric Barone, țara hipnozei-pedagogie, pornind de la învățarea limbilor străine, redresarea școlară, trecând prin formarea profesională, reciclare, lucrul pe ordinator, cursurile de conducere-auto, ameliorarea practicării sporturilor etc.

Este locul, de asemenea, să menționăm, alături de lucrările lui Éric Barone, rezultatele obținute de către o tehnică creată în Franța de către Chris Papis: hipnopedia. Prin această tehnică este posibil să înveți o mie opt sute de cuvinte ale unei limbi, și aceasta doar într-o lună. O rapiditate a învățării este datorată faptului că, pus sub hipnoză, creierul celui ce studiază înregistrează inconștient ansamblul vocabularului care trebuie cunoscut. Unele studii au arătat astfel că starea de hipnoză dublează și câteodată triplează facultatea de asimilare (spre a afla mai multe, raportați-vă la: *Academia de hipnopedie-aplicată*, la capitolul „Adrese utile").

Cercetările oamenilor de știință

Lucrările franceze

Am văzut, la începutul acestui capitol, că dacă britanicul James Braid a creat cuvântul *hipnoză*, în schimb mai cu seamă francezii au făcut, în decursul secolului al XIX-lea, cercetările cele mai importante asupra acestei tehnici.

Chiar și astăzi, Franța este, împreună cu fosta U.R.S.S. și Statele Unite, una din țările cele mai active în domeniul cercetării, în principal în ceea ce privește aplicațiile medicale ale hipnozei.

Se consideră că, în Franța folosesc hipnoza peste o mie cinci sute de practicieni, fie că e vorba de medici, de psihologi, de psihanaliști etc. De mai mulți ani se dezvoltă chiar ceea ce se numește „noua hipnoză" care se distinge de hipnoza tradițională prin faptul că nu se mai bazează pe un

Scanned with CamScanner

raport de autoritate și de fascinație. Mai puțin directivă și mai interactivă, ea creează o stare psihică în care subiectul se liberează și caută în inconștientul său traumatismele pe care vrea să le depășească.

Această nouă metodă comportă patru etape:

– relaxarea musculară: medicul îl invită pe pacient să ia cunoștință de corpul său, să-l simtă cum se îngreunează;

– invitația la călătorie: medicul cere pacientului să se închipuie în vacanță, într-un șezlong;

– sugestiile: odată pacientul adormit, medicul îi fixează în inconștient cuvinte (exemplu: „Nu veți mai fuma țigările. Ele sunt prietene care vă trădează");

– deșteptarea: deschizând ochii, pacientul se va simți într-o stare de calm și de seninătate.

Hipnoterapeuții tratează în general patru mari familii de probleme:

– maladii psihosomatice: astmul, eczema, psoriazisul, colitele, ulcerele, negii, tulburările sexuale (impotență, ejaculare precoce, frigiditate, anorgasmie vaginală... La toate aceste maladii, sexologul Gilbert Tordjman obține peste 80% vindecări, la capătul a zece-douăsprezece ședințe de hipnoză, de câte trei sferturi de oră fiecare);

– durerea: hipnoza este un bun antalgic pentru suferințele cauzate de arsuri, zona etc.;

– apetențele nocive: hipnoza obține aproape 70% reușite împotriva tabagismului, obezității, bulimiei, alcoolismului;

– tulburările psihice: hipnoza tratează spasmofilia, tetania, ticurile, bâlbâiala, enurezia, insomniile, fobiile (teama de avion, claustrofobia etc.), depresiile și chiar traumatismele provocate de accidentele rutiere, de terorism, de război.

Lucrările sovietice

Am văzut că Ivan Pavlov (1849 – 1936) a fost un pionier în materie de cercetări asupra reflexelor condiționate. Pentru el, „sugestia este reflexul condiționat cel mai simplificat și cel mai tipic la om". Ulterior, Uniunea Sovietică a format numeroși

Scanned with CamScanner

savanți specializați în hipnoză, precum Nicolai Dahl. Acest medic hipnoterapeut s-a ocupat de celebrul compozitor Serghei Rahmaninov, căzut într-o depresie profundă după primirea foarte proastă făcută primei sale simfonii. Acest eșec l-a împiedicat pe compozitor să creeze timp de doi ani. Până la întâlnirea cu Dahl, care l-a tratat timp de trei luni, câte o ședință de treizeci de minute pe zi, prin intermediul unor sugestii pozitive emise sub hipnoză. „Veți compune din nou. Veți lucra cu mare ușurință. Veți fi de-a dreptul inspirat și nimic n-are să vă poată opri". În 1907, Rahmaninov își regăsise întreaga sa creativitate și compunea cel de-al doilea *Concert pentru pian în do minor*... dedicat lui Nicolai Dahl!

În 1992, doi medici sovietici calificați ca „teleterapeuți" au făcut vâlvă, practicând hipnoza la distanță, prin mijlocirea unui canal de televiziune! Este vorba de doctorul Alan Ciumak și de doctorul Anatolie Kașpirovski. Acesta din urmă s-a bucurat de audiențe televizate fenomenale (mai mult de o sută cincizeci de milioane de telespectatori i-au urmărit programul de terapie la distanță). După fiecare ședință de hipnoză în direct la antenă, îi parveneau mii de scrisori entuziaste, aducând mărturiile unor vindecări de varice, de enurezie, de psoriazis, de ulcere, insomnii etc.

„Eu fac să funcționeze spiritul vindecării, spune Kașpirovski. Nu eu realizez miracolul, ci organismul omenesc. La baza vindecării este individul însuși. Esențial este ca medicul să știe să-l oblige pe pacient să creadă în succes. Ordinul meu de vindecare trece prin inconștient"

Lucrările americane

Cel mai mare specialist american în hipnoză este neîndoielnic Milton Erickson. Istoria sa este, de altminteri, uimitoare. Fiu al unui fermier din Wisconsin, Milton Erickson, născut în 1901 și decedat în 1980, paralizat în urma unei poliomielite, la vârsta de șaptesprezece ani. Țintuit în scaunul său cu rotile, a simțit într-o zi dorința de a se apropia de fereastră. Or, el a observat că, tocmai după ce-l frământase

Scanned with CamScanner

această idee, fotoliul începuse să se legene, aproape imperceptibil. S-a întrebat atunci dacă nu cumva creierul lui, în care se născuse acea dorință, dăduse un fel de ordin corpului său. Acest eveniment a declanșat atunci în tânărul Erickson o mare voință de a-și regăsi o parte din motricitatea membrelor sale paralizate. El a pus la punct un soi de autohipnoză, care consta în a căuta în memorie senzația unui gest curent, de exemplu, acela de a apuca o furculiță. Ca să izbutească, el își fixa cu privirea mâna atât de mult timp cât era necesar, până i se contractau degetele.

Rezultatele, la început slabe, au devenit din ce în ce mai spectaculoase. Astfel, la mai puțin de un an de la evenimentul de pe scaunul cu rotile, Erickson a izbutit să meargă singur: nu rămânea perceptibilă decât o ușoară șchiopătare. Era, totuși, miraculos! Erickson explică anume că se slujea de memorie spre a regăsi deprinderea de-a se mișca; de asemenea i-a fost de folos observarea surorii lui mai mici, care tocmai învăța să meargă. Devenit psihiatru, a fost unul dintre primii specialiști care a folosit hipnoza în psihiatrie. Aceasta este hipnoza numită „noua hipnoză".

Pentru Erickson, hipnoza corespunde unui mod de funcționare psihologic în care subiectul se detașează de lumea înconjurătoare, spre a funcționa la un nivel inconștient. În această stare, subiectul nu ascultă de propunerile terapeutului, ci le vine în întâmpinare. Departe de a fi o stare pasivă de receptivitate sau sugestibilitate, starea de hipnoză astfel concepută implică participarea activă a pacientului. În hipnoza ericksoniană contează relația între conștient și inconștient pe care o va facilita ședința.

De atunci, numeroși terapeuți preferă această tehnică psihanalizei, spre a trata maladiile nervoase. Pentru Didier Michaux, directorul Institutului francez de hipnoză, *„Erickson este un antipsihanalitic. El consideră inconștientul ca binefăcător și reparator, pe inconștientul psihanalizei este perceput ca fiind locul refulării și al interdicției. Hipnoza ericksoniană este optimistă, ea contează pe o dinamizare ce*

Scanned with CamScanner

vine din interior și pe care încearcă s-o suscite"

Printre cercetările americane recente mai pot fi menționate experiențele de la Stanford University, constând a menține mâna unui subiect sub hipnoză în apă înghețată. Acesta nu simte absolut nimic, deoarece s-a demonstrat că și atunci când subiectul „trăiește" o anumită durere, conștiința lui nu o înregistrează.

Altă experiență celebră, în domeniul sportiv: hipnotizatorul Harvey Misel a efectuat în 1983 teste asupra unui jucător profesionist de base-ball, Ron Kittle. De-a lungul unui întreg sezon, acesta din urmă a fost tratat sub hipnoză și s-a constatat o îmbunătățire sensibilă a rezultatelor lui.

În materie de vindecare prin hipnoză, tratamentul de urgență aplicat arsurilor de către doctorul Evin, de la Tulane University, este astăzi unanim recunoscut. Este vorba de a pune sub hipnoză orice persoană care a suferit arsuri și aceasta nu mai târziu de două ore de la producerea accidentului. Se constată, grație hipnozei, absența umflăturilor, a infecției și a durerii.

În fine, o terapie de grup asupra unor femei atinse de cancer la sân metastazat, întovărășită de autohipnoză, a permis să se dubleze durata de supraviețuire: treizeci și șase de luni pentru aceste femei, față de numai optsprezece la cele ce nu urmaseră acest tratament!

La începutul anului 1993 a apărut în Statele Unite o carte care a făcut senzație: *Trances People Live* (Transele trăite de oameni), scrisă de Stephen H. Wolinsky. După ce a studiat teoriile lui Reich și Erickson și a lucrat ținând seama de ele, după ce și-a petrecut șase luni în India, spre a studia meditația, Wolinsky a întemeiat în 1984, lângă Santa Fe, în New-Mexico, Institutul de psihologie cuantică. El consideră că noi ne creăm toate problemele și toate simptomele în stare de transă hipnotică profundă (starea de transă este, de exemplu, aceea în care ne aflăm când privim la televizor sau când citim o carte: dacă cineva ne vorbește, suntem „conectați" în altă parte și răspunde pe alături. După

Scanned with CamScanner

Wolinsky, aceste stări s-au creat în cursul copilăriei, ca mijloace de apărare și de prezervare. Ele sunt integrate și reprogramate de fiecare dată când trebuie să înfruntăm o dificultate. Și citează exemplul anxietății, care este teama de viitor. O persoană suferind de anxietate va folosi mai multe transe sintetizând senzația de anxietate: mai întâi apare „pseudo-orientarea în timp" (imaginarea unor evenimente catastrofice care urmează să aibă loc), apoi „sugestia posthipnotică" („nu am să ajung acolo"), „halucinațiile pozitive și negative" (ce te împiedică să te slujești de alte resurse posibile) și, în fine, „distorsiunea timpului" (senzația paralizantă că nu vom avea destul timp spre a găsi o soluție).

Terapia constă în a-l face pe individ să capete conștiința că-și crează propriile transe hipnotice și a-l „dehipnotiza", spre a-l scoate din transa în care se află.

Cum să devii hipnotizator

Patru idei false de care trebuie înlăturate

Hipnoza este un dar

Nu! Nu te naști hipnotizator, ci devii. Capacitatea de a-ți hipnotiza semenii nu este o putere, ci o știință pe care o poți dobândi (a se vedea mai departe, în acest capitol „Cele patru mari tehnici"). Ideea că trebuie să fii înzestrat de către natură cu niște dispoziții deosebite ca să devii hipnotizator este acreditată de anumite atitudini ale hipnotizatorilor de spectacol. Aceștia din urmă sunt niște iluziniști, iar practica lor este cu totul specială! Singurul punct comun între iluziniști și hipnotizatori rezidă în faptul că deseori trebuie să abați atenția unui subiect, spre a putea să impui o idee inconștientului său. Trebuie, de asemenea de știut că, în numeroase țări, spectacolele de iluzionism folosind hipnoza sunt interzise.

Scanned with CamScanner

Nu toată lumea este hipnotizabilă

Fals. Orice ființă umană, fără excepție, este hipnotizabilă. Desigur, fiecare reacționează în felul său personal în coborâșul către starea de relaxare musculară și de inconștiență, în labirintul profunzimilor. Însă calea nu este niciodată închisă.

Specialiști au pus la punct o adevărată scară a gradelor de „hipnotizabilitate", care gradează profunzimea transei: la capătul de sus, cei refractari, foarte greu de hipnotizat (15% din populație), care se tem să nu alunece și intră în panică la ideea că ar putea fi manipulați. La cealaltă extremitate a scalei, cei hipnotizabili, denumiți „somnambuli artificiali", foarte lesne de hipnotizat (5% din populație), care uită tot ce au spus sau care au halucinații vizuale sau auditive posthipnotice.

Fiecare dintre noi poate fi deci hipnotizat cu mai multă sau mai puțină ușurință. Atitudinile respective ale hipnotizatorului și hipnotizatului, în aparență opuse, sunt mult mai legate între ele decât s-ar crede. Numeroase persoane concep hipnoza ca pe o luptă, o confruntare. Ea reprezintă, dimpotrivă, o colaborare. Adevărata problemă este de a ști dacă inconștientul subiectului dorește sau nu să intre în starea de hipnoză. Hipnotizatorul se mulțumește să întrebe inconștientul dacă acceptă sau nu să alunece el însuși către acel nivel. Hipnotizatorul nu face decât să îndrume pe cel hipnotizat. El este deci un fel de ghid care arată inconștientului ce-ar putea să se întâmple sau ce se întâmplă. Inconștientul dispune în orice clipă de libertatea de a accepta ori de a refuza hipnoza. El își păstrează întreaga libertate, iar relația hipnotizator-hipnotizat nu devine niciodată un raport de forță.

Îmi amintesc, în legătură cu aceasta, de o experiență pe care mi-a relatat-o Éric Barone: într-o zi, un medic i-a afirmat că nimeni, niciodată, nu va izbuti să-l hipnotizeze. Barone a acceptat sfidarea. După mai bine de 15 minute, de-a lungul cărora subiectul s-a concentrat foarte puternic spre a rezista acțiunii lui Barone, care trecea fără succes de la o tehnică la alta (magnetism, fascinație, telepatie, sugestie), Barone începe să țipe brusc, cu o voce foarte autoritară: „Dormiți!" Medicul

Scanned with CamScanner

și-a pierdut atunci deîndată cunoștința! Aceasta reamintește de filmul *Țipătul* (The Shout), în care actorul englez Alan Bates își ucidea cu brutalitate victimele... scoțând doar un țipăt!

Actul hipnotic este primejdios

Fals. Hipnoza nu poate fi primejdioasă, deoarece este o stare naturală a ființei umane. Orice istorie a hipnozei demonstrează că un individ nu poate fi niciodată împins să adopte un comportament ce-i pune viața în pericol sau se află la opusul principiilor lui morale, religioase, în contradicție cu moravurile sale, pe scurt cu personalitatea sa. Atunci când un hipnotizator de spectacol obține de la subiect ca acesta să se comporte într-un mod neobișnuit, explicația constă în faptul că subiectul știe inconștient că este vorba de un joc. Pentru a-l face să accepte un comportament ce i-ar părea aberant în viața de toate zilele, e pus într-o situație creată, servind de pretext unui impuls profund. Astfel încât este posibil să se afirme că în toate cazurile, hipnoza nu poate să fie primejdioasă. În realitate, hipnotizatorul nu are nici o putere. El nu are decât puterea pe care binevoiește să i-o acorde inconștientul subiectului. Aceasta nu înseamnă că a hipnotiza este un act simplu. Hipnotizatorul nu trebuie să acționeze la întâmplare, el trebuie să-și ia anumite măsuri de precauție.

Într-adevăr, dacă există o posibilitate de pericol, ea se datorează practicii hipnotizatorului. Acesta poate, fie și involuntar, să creeze probleme psihologice sau fiziologice subiectului pe care-l hipnotizează.

Pot să apară probleme psihologice când hipnotizatorul nu cunoaște nimic din trecutul subiectului său (poate accentua, dar nu și provoca, un dezechilibru). El poate, de asemenea, să furnizeze un pretext unui dezechilibru latent. De aceea, nu trebuie să se practice niciodată hipnoza fără o convorbire prealabilă cu subiectul.

Pe de altă parte, din anumite tehnici, pot decurge probleme fiziologice. Un exemplu: o tehnică simplă în hipnoză este aceea a hiperventilației. Ea constă în a-l face pe subiect să

Scanned with CamScanner

inspire și să expire foarte repede, ceea ce nu crează mai multe riscuri decât la umflarea unei saltele pneumatice. Se va produce o ușoară amețeală pe care hipnotizatorul o va fructifica. Această tehnică simplă și inofensivă poate avea consecințe supărătoare la un subiect predispus la tetanie sau spasmofilie. Poate determina o criză. De aceea, la fel cum trebuie să se preocupe de starea psihologică a subiectului său, hipnotizatorul este dator să-i cunoască și starea medicală.

În concluzie: nu există un pericol intrinsec al hipnozei, ci doar ușoare riscuri legate de competența hipnotizatorului.

Este foarte greu să devii hipnotizator

Fals. Vă vom demonstra contrariul. Cea mai mare parte a cititorilor acestei cărți vor putea deveni hipnotizatori într-o lună, dacă se supun unui antrenament intensiv – sau în câteva luni, dacă nu-i vor consacra decât o oră de lucru pe zi. Este suficient să cunoști temeinic un anumit număr de tehnici. În lume, există peste două mii! Dar veți vedea mai departe că le-am regrupat, din rațiuni practice, în patru mari familii. Înainte se aceasta, să studiem cele cinci etape care caracterizează orice stare hipnotică.

Cele cinci etape ale actului hipnotic

Scopul oricărei hipnoze este de a ajunge la una din cele trei stări studiate anterior de noi și pe care Éric Barone le numește Z1, Z2 și Z3, în funcție de gradul de pierdere a cunoștinței în timpul fiecăreia din aceste stări.

Orice act hipnotic bine practicat poate fi descompus în cinci etape principale: inducția, aprofundarea, exploatarea, sugestia posthipnotică și procedura de trezire.

1. Inducția constă în a-l aduce pe subiect în starea Z1.
2. Aprofundarea constă în a-l face să treacă în starea Z2.
3. Exploatarea constă în a ajunge la scopul fixat (a da îngrijiri, a instrui, a anestezia etc.).

Scanned with CamScanner

4. Sugestia posthipnotică este elementul esențial al oricărei hipnoze. Atunci când subiectul se află în Z1 sau în Z2, putem pronunța anumite fraze ce-și vor prelungi eficacitatea după hipnoză. La deșteptare, de exemplu, subiectul poate arunca pe fereastră un obiect prețios din salonul său. El va găsi un motiv pentru această purtare fără noimă. În realitate, hipnotizatorul îi va fi sugerat acest act și va fi șters amintirea acestei sugestii (aceasta este sugestia posthipnotică). Subiectul va avea impresia de a comite un act cu desăvârșire firesc. Dar subiectul n-ar fi acceptat să se arunce el însuși pe fereastră. S-ar fi produs numaidecât un fel de criză care i-ar fi interzis trecerea în adormire a instinctului său de conservare.

5. Procedura de trezire constă în a nu lăsa niciodată un subiect să se deștepte singur și mai cu seamă printr-o tresărire (va trebui să-l readormiți imediat). Procedura de trezire permite să se anuleze tot ce s-a practicat într-o ședință. Catalepsia sau rigiditatea musculară ar putea duce la dureri, sau provoca o ușoară indispoziție. Hipnotizatorul competent nu va accepta niciodată o trezire accidentală.

Cele patru tehnici ale hipnozei

Fiecare hipnotizator își folosește propria tehnică de lucru, fructul experiențelor personale. Cu toate acestea, ansamblul tehnicilor individuale poate fi grupat în patru mari familii: fascinația, sugestia, magnetismul și telepatia.

Primele două – fascinația și sugestia – sunt utilizate mai ales de către oamenii de știință, pe când celelalte două – magnetismul și telepatia – de către ocultiști. Experiența a arătat totuși că este preferabil să folosești toate aceste tehnici complementare unele în raport cu altele, decât una singură, pentru că subiecții hipnotizați au cu toții o sensibilitate care variază după tehnicile utilizate: unul va fi mai receptiv la sugestie, altul la magnetism etc. Aceste patru tehnici pot fi simbolizate prin cele două mari principii ale taoismului: *yin* și *yang*, ce pot fi schematizate printr-un cerc,

Scanned with CamScanner

În negru: inconștientul, în alb: conștientul. Cele patru tehnici ale hipnozei împart cercul: magnetismul și telepatia sunt instrumente care fac apel la inconștient, pe când fascinația și sugestia folosesc conștientul.

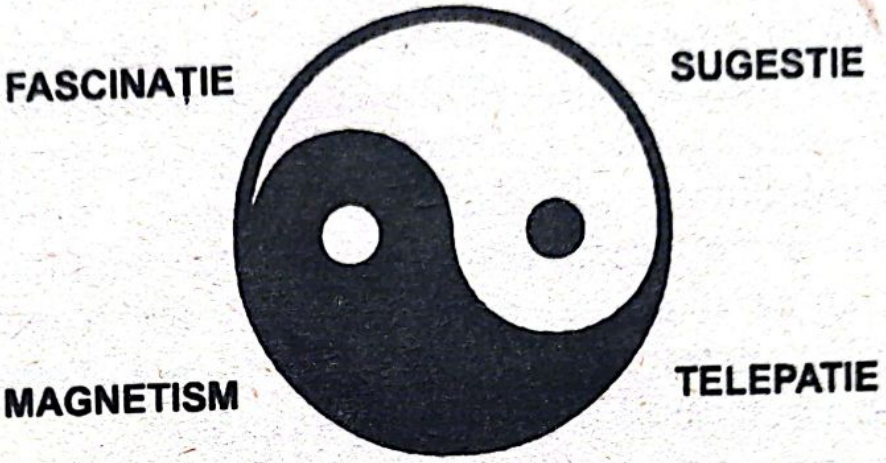

Prima tehnică: magnetismul

De multă vreme, magnetizatorii au constatat că un subiect, căruia îi fac pase sau impozări, cade destul de des într-o stare de somnolență. Aceasta se întâmplă atunci când acțiunea are loc la câțiva centimetri de plexul solar, numit *chakra* ombilicală în India (spre a ști mai multe în acest domeniu, a se vedea capitolul consacrat magnetismului).

Pe când astăzi hipnoza este foarte net disociată de magnetism (hipnoza fiind „recuperată" de medicină, dar magnetismul continuând să fie *tabu* în cercurile medicale), chiar la un secol după apariția teoriei magnetismului animal a lui Mesmer cele două concepte erau mai departe confundate, așa cum depune mărturie Gustave Flaubert în *Bouvard și Pécuchet*: „Luă din biblioteca sa ghidul magnetizatorului (...) și-l iniție pe Bouvard în teorie. Toate corpurile însuflețite primesc și comunică influența astrelor. Proprietate analoagă virtuții magnetului. Dirijând această forță, poți vindeca bolnavii, iată principiul. De la Mesmer încoace, știința s-a dezvoltat, însă este și acum tot atât de importantă să reverși fluidul și să faci pase care, în primul rând, trebuie să adoarmă pacientul".

Scanned with CamScanner

Limba franceză a păstrat, de altminteri, această confuzie, fiindcă atunci când se vorbește de cineva a cărui prezență farmecă, fascinează, se spune despre persoană că magnetizează. În lucrarea sa „Médications psychologiques" (Medicațiile psihologice), Pierre Janet reamintește că „hipnotismul a ieșit gradat din vechiul magnetism animal și nu este altceva decât producerea artificială a somnambulismului. El se poate defini ca o transformare momentană a stării mentale a unui individ, determinată artificial de către un alt om și suficientă pentru a provoca disocieri ale memoriei personale".

A doua tehnică: telepatia

Atunci când hipnotizatorul emite o sugestie mentală, concentrându-se asupra unei imagini (incluzând de preferință subiectul care trebuie hipnotizat), se constată că el poate reuși să adoarmă acest subiect.

Telepatia (ca să știți mai multe despre ea, vedeți capitolul consacrat acestei energii) este deci o relație nonverbală, în cursul căreia hipnotizatorul își focalizează întreaga sa gândire asupra subiectului, de exemplu, spre a-l face să cadă pe spate (vom studia aceasta mai departe).

A treia tehnică: fascinația

Ca instrument folosit în hipnoză, fascinația poate fi ori vizuală ori auditivă.

– Vizuală: hipnotizatorul își folosește privirea spre a fascina (asta trebuie cu siguranță să vă amintească obișnuita caricatură a hipnotizatorului cu ochii ieșiți din orbite și cu privirea fixă!)

El poate folosi, de asemenea, un obiect, cerându-i subiectului să-l fixeze foarte atent cu privirea: acest obiect poate fi o lampă de buzunar, un cuțit sau chiar gâtul unei sticle, așa cum a procedat James Braid (inventatorul cuvântului „hipnotism"), cu asistentul său!

Scanned with CamScanner

El mai poate cere pacientului să fixeze discul de mai jos, alcătuit din mai multe cercuri concentrice (acesta este desenul care servește, de asemenea, la autohipnoză).

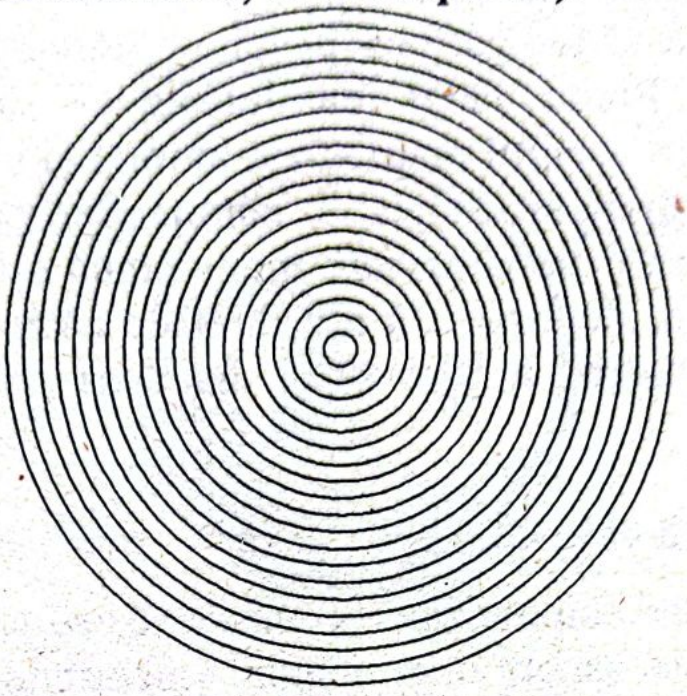

– Auditivă: în plus de fascinația vizuală, hipnotizatorul se slujește de asemenea de vocea sa; astfel, vorbind de oboseală, de exemplu, subiectul simte curând o somnolență caracteristică. Vom vedea ceva mai departe cele patru tonuri diferite pe care trebuie să le aibă vocea dumneavoastră.

Cea de-a patra tehnică: sugestia

Sugestia hipnotică își bazează eficacitatea pe un principiu esențial: atunci când vorbește, hipnotizatorul își organizează în așa fel limbajul, încât structurile lui să fie cât mai simetrice posibil cu structurile mentale ale subiectului. În acest mod, cuvintele și frazele vor întâlni mai puțină rezistență și vor fi asimilate mai repede de către pacient. Ca să ajungă aici, hipnotizatorul are la dispoziție șaisprezece reguli tehnice de sugestie. Sugestia trebuie să fie:

1. scurtă: creierul uman netratând simultan decât câteva date, trebuie să alcătuiți fraze din puține cuvinte;
2. concretă: evitați termenii abstracți și preferați cuvintele comune: „vă este brațul greu ca plumbul";
3. afirmativă: evitați formele negative care duc la reflexe de

Scanned with CamScanner

apărare: în loc de „aș dori să nu vă simțiți mahmur", spuneți mai degrabă: „sunteți destins, relaxat";

4. pozitivă: sugestia va fi acceptată cu atât mai ușor cu cât va aduce individului o mai profundă stare de bine: în loc de: „spre a evita orice maladie, veți renunța la fumat", veți spune: „plămânii vi se golesc, respirația vă este plină de energie, pofta dumneavoastră de fumat scade";

5. repetitivă: spunându-i unui subiect treaz că-i este corpul îngreunat ar provoca în cinci minute un stress, în zece minute agresivitate și violență în douăzeci de minute. În stare hipnoidală, fiecare repetiție o aprofundează pe precedenta. Se va zice: „Greu, din ce în ce mai greu, corpul vi se îngreunează permanent. Fiecare din cuvintele mele vă face mai grele picioarele, brațele. Atât de grele încât...";

6. simplă sau suprapusă: sugestia simplă constă în a spune: „vi se îngreuiază brațul". Sugestia suprapusă: „Cu cât vi se îngreuiază brațul, cu atât lunecați mai tare în somn". Această sugestie suprapusă subordonează realizarea unei sugestii realizării unei alteia;

7. imediat sau amânată: sugestia imediată înseamnă a spune: „Ridicați-vă brațul stâng". Sugestia amânată: „La cifra trei veți ridica brațul stâng";

8. posthipnotică: sugestia posthipnotică (SPH) privește starea de după hipnoză. Ea are următoarele caracteristici:

– de a nu putea fi executată de către anumiți subiecți, dacă nu se înscrie într-o logică de natură s-o justifice;

– de-a cuprinde în structura sa fraza-semnal, care va reinstaura starea hipnotică: „Atunci când voi pronunța această cifră, vă veți afla la..." SPH-ul pare că-l mută brutal pe subiect într-o stare ce-i dă impresia de a trăi într-o altă epocă, pe alte meleaguri, sau într-un alt spațiu;

9. progresivă: dacă-i spuneți unui subiect: „corpul vă este greu", va trebui să repetați această frază poate timp de cincisprezece minute spre a crea realmente această senzație. Pe când dacă-i spuneți progresiv: „tălpile vă sunt grele, picioarele vă sunt grele..." timpul poate fi redus la cinci minute pentru un rezultat identic;

Scanned with CamScanner

10. ponderată: trebuie să anticipați asociațiile de idei pe care sugestiile ce le faceți le vor provoca subiectului dumneavoastră. Scopul: evitarea a orice ar putea reaminti o stare de stress. Astfel, de pildă, nu veți spune niciodată: „vă scufundați încetul cu încetul în somn", unui subiect care a supraviețuit unui înec, cu ani în urmă!

11. cuantificată: această regulă constă în a vă alege vocabularul în funcție de nivelul cultural al persoanei de hipnotizat;

12. convergentă: dacă spuneți în treizeci de secunde: „corpul vă este greu, ochii vi se dau peste cap, bătăile inimii vi se încetinesc, respirația vi se diminuează", puteți fi sigur că v-ați risipit. Afară numai dacă ați spus anume aceste patru propoziții fiindcă ele reprezintă patru consecințe fiziologice ale somnului. Se va spune atunci că ele „converg" către somn;

13. realizabilă: sugestia pe care o faceți poate fi irealizabilă, însă numai dacă faceți intenționat acest lucru, deoarece în caz contrar veți provoca un asemenea conflict psihologic, încât se vor produce consecințe:

– fie că nu se va întâmpla nimic;
– fie că subiectul se va îndrepta spre trezire, însă va fi stresat;
– fie că subiectul se va îndrepta spre pierderea cunoștinței.

14. determinantă: atunci când spuneți unui subiect: „bărbia vi se îngreunează", această sugestie va fi determinantă deoarece, fără să mai spuneți altceva, ci doar repetând de mai multe ori, puteți spera să vedeți cum se întredeschide gura subiectului vostru. Anticipați deci întotdeauna reacțiile fiziologice la sugestiile dumneavoastră;

15. normală sau subliminală: o sugestie normală este destinată a fi auzită. O sugestie subliminală nu trebuie auzită. A douăzeci și cincea imagine invizibilă integrată într-un film, fraze spuse în mare viteză sau prea încet spre a putea fi auzite, sunt voci subliminale. Atunci când se vor alcătui sugestii subliminale, se vor șterge toate cuvintele structurilor, spre a nu păstra decât verbele și numele;

16. plastică în relația inconștientă: cea mai evoluată și cea

Scanned with CamScanner

mai dificilă dintre reguli, deoarece ea constă în a stăpâni tonul cu care vorbiți subiectului. Aveți la dispoziție patru tonuri:

– tonul patern (autoritate, ascultare de frică): „Ridicați-vă imediat!";
– tonul matern (blândețe, protecție, ascultare din iubire): „M-aș bucura să vă ridicați ca să-mi aduceți cutia aceea; sunt foarte obosit";
– tonul de colaborare (logică, inteligență, ascultare rațională): „Fumul ăsta vă face rău. Ar trebui să vă ridicați și să deschideți geamul acesta".
– tonul nedirijist (inițiativă sugerată, ascultare prin liberă decizie): „Imaginați-vă că vă ridicați. Provocați-vă singur această dorință în dumneavoastră. Când veți voi, realizați-o".

Cum să practicați cu eficacitate o ședință de hipnoză

Antrenamentul

Iată trei secvențe pe care să le practicați singur. Nu treceți la etapa activă de hipnoză a unui subiect decât după ce ați asimilat la perfecție aceste tehnici.

1. Pregătiți-vă vocea: trebuie să fiți capabil să pronunțați o frază (antrenați-vă citind cu voce tare un text oarecare) schimbând succesiv tonul, dintre cele patru ce urmează:

– patern: voce brutală, autoritară;
– matern: voce blândă, mângâioasă;
– pasionat: voce încărcată de emoții;
– indiferent: voce neutră, ca aceea a unui ordinator.

2. Priviți-vă în oglindă, în timp ce efectuați exercițiul precedent. Învățați să vorbiți păstrându-vă o fizionomie impasibilă: numai buzele trebuie să se miște.

3. Practicați sugestia, învățând pe dinafară cele șaisprezece reguli menționate mai sus.

Scanned with CamScanner

Acțiunea

După ce v-ați antrenat, puteți trece la faza de hipnoză reală asupra unui subiect. Mai înainte, nu uitați următoarele reguli de bază:

1. Discutați în prealabil sistematic cu subiectul spre a detecta dacă a avut în trecut probleme medicale sau psihologice (în caz de depresiune nervoasă, de dificultăți cardiace, de spasmofilie etc. nu vă aventurați într-o ședință de hipnoză).

2. Utilizați căderea pe spate ca metodă de pierdere a cunoștinței, având grijă să puneți un fotoliu la spatele subiectului, spre a-i evita o cădere brutală care i-ar putea provoca accidente vertebrale grave (cum ar fi cele cervicale, de exemplu).

3. Dacă în cursul ședinței apar rezistențe la hipnoză, schimbați vocea, tonul sau tehnica.

4. Folosiți frazeologia cea mai adaptată la subiectul dumneavoastră, dintre cele patru existente: aceea făcând apel la imaginația subiectului, aceea bazată exclusiv pe forța hipnotizatorului, aceea care favorizează căderea pe spate și aceea calificată drept clasică.

a) Frazeologia ce face apel la imaginația subiectului

Iată cele trei etape succesive ale textului care poate fi spus:

1. „Vă închipuiți că sunteți culcat într-o barcă, destins și calm. Barca se leagănă liniștit și lunecă încet, din ce în ce mai calm și mai liniștit. Pe măsură ce barca lunecă, trupul vi se destinde progresiv".
2. „Plutiți cu calm, în liniște. Râul acesta se apropie de un munte. Se apropie din ce în ce. Corpul dumneavoastră se destinde tot mai mult. Relaxare, calm, plenitudine, lipsă de griji, seninătate. La poalele acestui munte, râul pătrunde într-o grotă. Pe măsură ce barca se apropie de munte, vă adânciți în starea de calm. Barca a ajuns lângă grotă. Grota este întunecoasă, calmă, liniștită, senină. Barca intră încet în grota aceasta. Lumina scade

Scanned with CamScanner

din ce în ce. Corpul vi se destinde tot mai mult, se relaxează, nu se mai simte, cu desăvârșire destins, calm, relaxat și liniștit..."

3. „Dormiți!"

b) Frazeologia bazată numai pe forța hipnotizatorului.

Iată cele patru etape succesive ale textului de spus:

1. „Întindeți pumnul, brațul vi se întărește. Închideți mâna, mai tare, strângeți tot mai tare, și mai tare."
2. „În această clipă, mâna vă este atât de strânsă, încât n-o mai puteți deschide."
3. „Încercați să deschideți mâna, nu puteți. Cu cât încercați mai mult, cu atât mai puțin izbutiți."
4. „La cifra 3, veți deschide mâna, dar veți cădea într-un somn și mai adânc. 1, 2, 3, deschideți, dormiți!"

c) Frazeologia care duce la căderea pe spate.

Nu uitați să puneți în spatele pacientului, care stă în picioare, o canapea, ca să-i amortizeze căderea.

Iată cele opt etape succesive ale textului de spus:

1. „Strângeți-vă picioarele."
2. „Întindeți mâinile către mine."
3. „Veți sta cu ochii în ochii mei în permanență, clipă de clipă."
4. „Brațele, întregul trup, se vor destinde, se vor relaxa din ce în ce."
5. „Voi număra de la unu la zece. De fiecare cifră pe care o voi pronunța, pleoapele au să vi se îngreuneze, din ce în ce mai grele, mai obosite. Pleoapele vi se vor îngreuna, tot mai obosite, pleoape din ce în ce mai grele. Se lipesc, mereu mai mult, grele și obosite. Liniștite, calme, destinse, se apropie între ele mereu mai mult, încetul cu încetul se închid."
6. „Deschideți de bunăvoie ochii."
7. „Acum o să vă pun un punct pe frunte."
8. „Acum vă simțiți trupul legănându-se ușor pe spate;

Scanned with CamScanner

trupul vă este din ce în ce mai atras înapoi, cade puțin câte puțin, încet, continuu, irezistibil, pe spate."

d) Frazeologie clasică.

Iată cele trei etape succesive ale textului de spus: punctul evocat mai jos poate fi o lumină (aceea artificială a unei lanterne de buzunar sau flacăra unei lumânări), un obiect strălucitor, un stilou etc.

1. „Vă pun acum un punct în fața ochilor, iar dumneavoastră veți urmări acest punct în toate mișcările lui, acest punct se leagănă de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, urmăriți punctul acesta în permanență..."
2. „Pe măsură ce punctul acesta basculează, vă simțiți ochii mereu mai obosiți, pleoapele vi se îngreunează și nu mai puteți ține ochii deschiși; îngreunați și obosiți. Dorință de a dormi, tot mai grei, mai obosiți, a dormi, tot mai adânc..."
3. „Pleoapele vi se închid tot mai tare, și cu cât vi se lipesc pleoapele, cu atât lunecați mai tare în somn. Trupul vă e absorbit, lunecați tot mai mult în somn..."

Test: sunteți ușor de hipnotizat

S-a văzut mai înainte cum, cu puțină practică, oricine poate să devină hipnotizator. Însă mulți oameni se întreabă dacă pot fi hipnotizați. Noi știm cu certitudine că orice individ este hipnotizabil. Singurul lucru nesigur este timpul necesar operațiunii. Această durată depinde de parametrii proprii subiectului, precum capacitatea sa de a reacționa pozitiv la sugestii, voința de a se lăsa hipnotizat, sau tăria cu care rezistă acțiunii hipnotizatorului.

Spre a vă cunoaște propria receptivitate la hipnoză, iată un test foarte simplu, propus de revista „*Ça m'intéresse*" (Aceasta mă interesează). Vi se pun zece întrebări. La fiecare dintre ele, trebuie să dați un singur răspuns, corespunzând unei litere, de la A la G. Veți bifa apoi, cu o cruciuliță, în tabelul ce

Scanned with CamScanner

urmează, căsuța care se raportează la acest răspuns. După ce veți fi răspuns celor zece întrebări, veți lega între ele cruciulițele, și veți descoperi atunci cartea dumneavoastră, personală, de identitate hipnotică. Linia astfel trasată vă va arăta cărei categorii aparțineți: va fi aceea care va cuprinde de cele mai multe ori aceeași literă.

Exemplu de carte de identitate hipnotică.

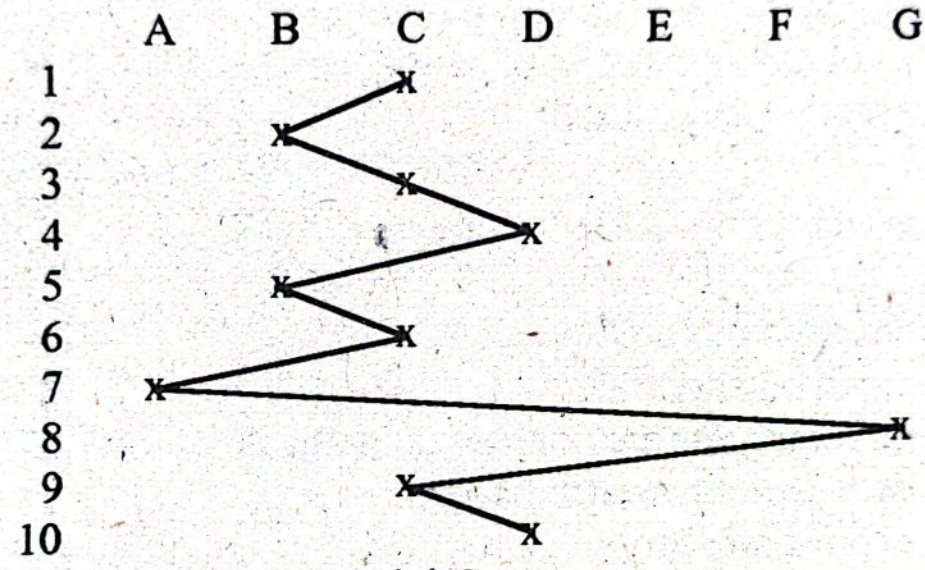

Subiectul aparține categoriei C.

Cartea dumneavoastră de identitate hipnotică

Trasați în tabelul de mai jos răspunsul dumneavoastră (coloanele A la G), la fiecare din întrebările puse (liniile de la 1 la 10), punând o cruce la intersecția liniei și a coloanei corespunzătoare.

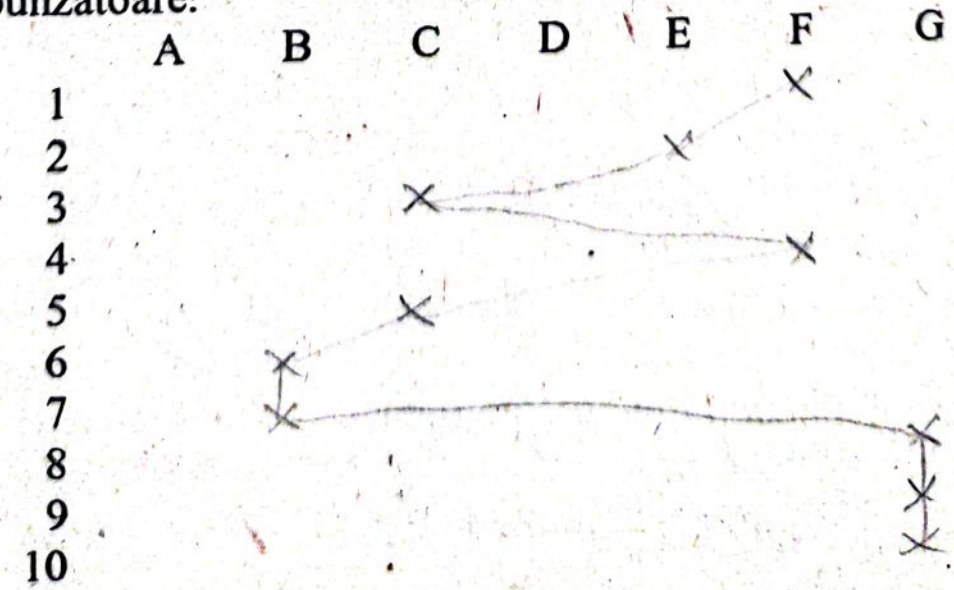

Scanned with CamScanner

Întrebarea nr. 1. Renault, Coca Cola, Yves Saint-Laurent... Pentru dumneavoastră publicitatea înseamnă:

– o dorință de a încerca: B
– neîncredere: G
– filme amuzante: F
– o noutate interesantă: C
– sunteți topit după publicitate, nu pierdeți nici un clip publicitar: E
– o nevoie pe care trebui să v-o satisfaceți: A
– dacă vă place, luați: D

Întrebarea nr. 2. De ce vă e mai frică?

– de un șarpe cu clopoței: A
– de un păianjen: C
– de o mulțime care dansează lambada: B
– de o scufundare submarină: D
– de a vă afla brusc în beznă în țara vampirilor: E
– de a rămâne lefter: G
– de a decola de la Cap Kennedy în naveta spațială: F

Întrebarea nr. 3. Astă-noapte ați văzut în vis un berbec cu o fundă în jurul gâtului, care rătăcea pe câmpie. Ce preferați să faceți:

– îl adoptați C
– îl duceți înapoi la cioban: B
– îl puneți la frigare: E
– căutați împreună cu el fantoma Mariei-Antoanetta: D
– gândul la el nu vă trezește interesul: G
– vă luați după el: A
– îl vindeți cui dă un preț mai bun: F

Scanned with CamScanner

Întrebarea nr. 4. Trebuie să luați o decizie capitală. Cum procedați:

– înghițiți două aspirine: D
– efectuați un mini-sondaj prin preajmă: B
– nu suflați o vorbă nimănui, de teamă să nu fiți influențat(ă): G
– vă puneți două zile în pielea lui Rambo: E
– vă pierdeți somnul: C
– nu vă mai sculați din pat: A
– analizați toate soluțiile pe ordinatorul dumneavoastră: F X

Întrebarea nr. 5. În 1958, în timpul erupției unui vulcan din Columbia o fetiță a rămas îngropată în nămol până la brâu timp de trei zile, până să moară. Ce ați simțit văzând aceste teribile imagini la televizor?

– milă: C
– uimire: E
– spaimă: B
– oroare: A X
– mâhnire: D
– teamă: G
– revoltă: F

Întrebarea nr. 6. Comiteți o gravă greșeală. Sunteți insultat și amenințat. Ce faceți?

– nu sunteți în stare de nici o mișcare: A
– sunteți înspăimântat(ă): B
– contra-atacați imediat: F
– mințiți spre a vă dezvinovăți: E
– tremurați: D
– vă apucă furiile: C
– nu răspundeți: G X

Scanned with CamScanner

Întrebarea nr. 7. Din toate aceste plăceri, pe care o preferați?

– a degusta bunătăți: D
– a pune lumea la cale, între amici: E
– a face dragoste: C
– a devora o carte: G
– a practica un sport: F
– a asista la un spectacol: A
– a izbuti să obțineți ceea ce vreți: B

Întrebarea nr. 8. Vi se relatează uluitoarea istorie a unui câștig la loterie.

– ascultați fără să simțiți vreo emoție specială: G
– auziți foșnetul bancnotelor: E
– calculați mental plasamentele posibile: F
– sunteți bucuros (bucuroasă): B
– rămâneți mut în fața unui asemenea noroc: A
– vă faceți alb la față ca varul și simțiți cum vi se umezesc mâinile: D
– simțiți cum vă bate inima în piept nebunește: C

Întrebarea nr. 9. Vizionând filmul lui Hitchcock, *Păsările,* ce-ați simțit în momentul în care zburătoarele o atacau pe Tippi Hedren, rămasă singură în pod?

– impulsul de a părăsi sala: F
– ați rămas pietrificat(ă) în fotoliu: A
– vi s-a făcut pielea de găină: D
– ați închis ochii: G
– ați avut impresia că păsările veneau în picaj peste dumneavoastră: B
– mâna dumneavoastră a strâns-o tare pe cea a vecinului: C
– v-ați imaginat că ea va scăpa nevătămată: E

Scanned with CamScanner

Întrebarea nr. 10. Ce definiție a hipnozei preferați?

– „Energii psihofizice puternice și necunoscute explică faptele extraordinare ce se petrec în prezența unui medium", Lambroso: F
– „Formarea unei conștiințe secundare, luând provizoriu locul conștiinței normale". Janet: E
– „Un reflex condiționat depinzând de sugestii". Pavlov: D
– „Acte ale instinctului primordial gregar întărite prin fenomene de transmiterea gândirii". Disertori: A
– „O adeziune mentală bazată pe dragostea și încrederea oarbă care-i unește pe copii de părinți". Ferenczi: B
– „Un somn între starea de veghe și somnul fiziologic, provocând o stare de sugestibilitate exagerată". Bernheim: G
– „O nouă dinamică a vigilenței creierului". Barone și Mandorla: C

După ce ați legat între ele cele zece cruciulițe, observați care literă revine mai des în răspunsurile dumneavoastră: aceea va fi a dumneavoastră.

– Categoria A: Sunteți foarte ușor de hipnotizat, pentru că sunteți foarte receptiv(ă) la sugestii. Emotiv(ă), resimțind situațiile prin toate simțurile dumneavoastră, puteți fi fascinat(ă) și dus departe în lumea paralelă a stării hipnotice. Încrezător(oare), răspunzând spontan profundei nevoi de adeziune mentală izvorâtă din dragoste, care există în dumneavoastră, nu opuneți nici o rezistență hipnotizatorului. Nu vă neliniștiți însă: persoanele cele mai ușor de hipnotizat sunt în cea mai mare parte a timpului echilibrate, stabile și bine integrate.

Scanned with CamScanner

– Categoria B: Sunteți un subiect sensibil la hipnoză, căci reacționați repede și vă destindeți destul de ușor. Puteți accepta, prin limbaj, ideile ce vi se par în mod obișnuit inutile sau absurde.

– Categoria C: Sunteți receptiv(ă) la hipnoză, fiindcă sunteți emotiv(ă). Un hipnotizator vă va conduce să practicați autohipnoza (adică să vă hipnotizați singur, ca apărare sau ca să păstrați ceea ce dețineți), manipulându-vă emoțiile. Va putea chiar să renască în dumneavoastră o atitudine infantilă de încredere oarbă, făcând apel la imaginile tatălui și mamei dumneavoastră și la amintirile legate de ei.

– Categoria D: De o receptivitate mijlocie, veți putea fi, după dispoziție, hipnotizat fără dificultate sau, dimpotrivă, să faceți imposibilă orice sugestie, printr-o închidere totală. De o mare capacitate senzorială, veți reacționa la muzică, la mișcarea unui obiect mobil sau la o iluminare neobișnuită ce vă vor fascina și vă vor pune într-o stare hipnotică, dacă ați dorit acest tip de experiență.

– Categoria E: Sunteți relativ puțin receptiv(ă) la hipnoză. Puteți fi totuși hipnotizabil(ă), însă numai după mai multe ședințe pregătitoare. Pentru aceasta, va trebui ca hipnotizatorul să izbutească a vă înfrâna imaginația. Aceasta vă permite să aveți un câmp de gândire foarte întins. Dar valurile ei mătură toate sugestiile și le împiedică astfel să se statornicească.

– Categoria F: Sunteți greu de hipnotizat. Pentru că manifestați o reticență corespunzând aceleia de care dau spontan dovadă nevrozații, care refuză să-și reia în discuție problemele. Sunteți activ(ă), dar preferați să faceți abstracție de probleme, decât să vă zbateți prea tare ca să le găsiți o soluție.

– Categoria G: Sunteți un subiect foarte greu hipnotizabil. Tot repetând: „Dormiți! Așa vreau!", un hipnotizator ar risca să atipească în fața dumneavoastră! Închis(ă) la toate aceste fenomene nu izbutiți să lunecați pe panta lor, întrucât nu vedeți la ce v-ar folosi, în reflecțiile asupra eului dumneavoastră.

Scanned with CamScanner

Descoperiți autohipnoza

Autohipnoza este o hipnoză provocată de către sine, prin autosugestie, și în cursul căreia hipnotizatorul este în același timp hipnotizat, ceea ce elimină orice teamă provenind din raportul hipnotizator – hipnotizat, odată ce subiectul joacă singur cele două roluri!

Tehnica aceasta permite fiecăruia să descopere, în propriul său ritm, ceea ce are mai profund, cu ce condiționări și autocondiționări trăiește. Această stare autohipnoidală îngăduie să-ți faci singur sugestii pozitive, spre a te reechilibra, spre a te statornici într-o fază de relaxare sau spre a obține o stare mai pronunțată, ducând la somn sau permițând rezolvarea unor probleme personale cum ar fi stressul, durerea, oboseala, lipsa de somn etc. Am văzut la începutul acestui capitol cum s-a vindecat Milton Erickson de paralizie, datorită autohipnozei.

În Statele Unite, unde autohipnoza este considerată ca o „medicină naturală", această nouă tehnică numără de pe acum milioane de adepți. O societate americană din Grand Rapids (Michigan), a cărei denumire este foarte expresivă, „Potențialități nelimitate", comercializează, din 1976, un întreg catalog de casete audio (peste o sută cincizeci de referințe), conceput de un hipnoterapeut celebru de peste Atlantic: Barrie Konicov. Puteți, grație acestor casete, să practicați acasă, în liniște, autohipnoza, aplicată la probleme dintre cele mai diferite: alinarea durerilor dorsale, pierderea de kilograme de prisos, stressul și anxietatea, abuzurile sexuale, performanțe („ale cuplului căsătorit sau ale cuplului în concubinaj", precizează textul!), plictiseala în doi (datorită, poate, exceselor prilejuite de cele două casete precedente!), suferințele gastrice, alcoolismul, enurezia, migrenele, furia, pierderea memoriei, chelia, onychofagia (roaderea unghiilor), abuzul de tutun, bâlbâiala, dificultatea de comunicare cu alții și chiar pensionarea!

Există metode diferite de autohipnoză.

Scanned with CamScanner

Metoda autosugestiei

Ca să adormi: culcat în pat, subiectul închide ochii şi spune: „Adorm, mi-e somn, foarte somn, dorm, dorm buştean".

Ca să treci pragul autohipnozei: spre a obţine starea de relaxare dorită, se foloseşte un suport de concentrare foarte cunoscut, discul de autohipnoză (vezi desenul alăturat). Obiectivul constă în a fixa acest disc, apoi, când starea dorită a fost atinsă, să vă faceţi singur sugestii pozitive.

Metoda călugărilor de la muntele Athos (Sfântul Munte din Macedonia, în Grecia, unde accesul femeilor este interzis începând din anul 1060).

Spre a realiza autohipnoza, călugării îşi fixează timp îndelungat propriul ombilic.

Metoda psihologului american Stanley Chase

Aceasta constă în a vă imprima singur pe bandă textul de mai jos, pe care să-l repetaţi după voinţă. Iată cum vă sfătuieşte Chase să procedaţi:

„Aşezaţi-vă pe un scaun confortabil, cu umerii sprijiniţi de spătar, cu picioarele la sol şi mâinile pe genunchi. Respiraţi atunci de mai multe ori, rar şi adânc, începând prin a vă destinde, relaxând mai ales braţele şi umerii. Respiraţi acum normal şi, continuând a vă destinde, priviţi drept înaintea dumneavoastră. Ridicaţi atunci privirile către un punct fix situat în tavan sau pe un perete în apropierea tavanului. Puteţi alege, de exemplu, o suprafaţă goală. Concentraţi-vă asupra acestui punct între 30 şi 60 de secunde, până când veţi avea senzaţia că vi se închid ochii, în pofida voinţei dumneavoastră. Riscaţi să simţiţi o uşoară tensiune la nivelul ochilor; însă chiar dacă vi se tulbură vederea iar ochii vi se umezesc sau încep să lăcrimeze, continuaţi să fixaţi acel punct. Apoi, strângeţi uşor pleoapele, până se vor închide complet. Lăsaţi să vă cadă uşor capul înainte şi destindeţi-vă. Continuaţi să vă destindeţi pe cât se poate.

Începeţi şi număraţi încet de la 1 la 5, şoptind fiecare cifră. Vă relaxaţi din ce în ce, simţiţi cum vi se destinde tot corpul.

Scanned with CamScanner

Odată ajunşi la 5, luaţi o pauză şi număraţi din nou, continuând procesul de relaxare. Repetaţi seriile de cifre, de atâtea ori cât va fi necesar.

E vorba să vă descotorosiţi atunci progresiv de ideile care vă trec prin cap, spre a acceda la un nivel superior de relaxare.

Veţi înlătura orice idee care v-ar distrage şi vă destindeţi încet şi mai mult. În acest scop, vă puteţi imagina un scenariu în cadrul căreia vă vedeţi pe nisipul unei plaje sau pe ţărmul unui lac de munte. Vă este posibil să puneţi capăt, în orice moment, autohipnozei. Este de ajuns să număraţi încet de-a-ndăratelea, de la 5 la 1, şi să deschideţi ochii când aţi ajuns la unu.

Metoda lui Jacques Leclerc: autodeconectarea instantanee

Diplomat al Şcolii centrale de psihologie aplicată, Jacques Leclerc a fost iniţiat în hipnoză încă din anul 1971, de către Jean Réno-Balolais. În 1983, el pune la punct o metodă personală de autohipnoză, bazată pe lucrările sovieticului Pavlov (descoperitorul reflexului condiţionat) şi ale germanului Schultz (părintele training-ului-autogen): „autodeconectarea instantanee."

Acasă la fiecare sau într-un stagiu colectiv, cu ajutorul unei cărţi şi a cinci casete audio, se poate introduce în inconştientul unui pacient (emisfera dreaptă a creierului său) un reflex condiţionat instantaneu (un automatism care trebuie să devină un obicei). Acest reflex va apărea de câte ori subiectul va repeta acea frază, ce serveşte de cod, spre a declanşa apoi sugestiile pozitive, permiţând suprimarea stressului, a tutunului, timidităţii, insomniei...

Fraza în chestiune, repetată neobosit pe casetele lui Jacques Leclerc, a cărui voce gravă, înregistrată pe fondul bătăilor unui metronom, seamănă cu aceea a celebrului actor Pierre Fresnay, sună astfel: „Mă concentrez cu calm, dar cu hotărâre, asupra acestor trei cuvinte: mă relaxez, mă decontractez, mă destind."

Metoda lui Chris Papis

Fondator al Academiei de hipnoză, Chris Papis a pus la punct o metodă de autohipnoză (pe care el o numeşte

Scanned with CamScanner

„autoanamnează", ceea ce înseamnă evocarea voluntară a trecutului, pe care subiectul însuşi îl domină). Metoda constă în a vă pune următoarea întrebare: „Ce mă stinghereşte în mine şi ce pot schimba?" Apoi, scrieţi pe o foaie de hârtie toate punctele care vă jenează, despărţind net ceea ce e pozitiv de ceea ce este negativ. De exemplu:

Negativ	Pozitiv
pesimist	optimist
nervos	calm
proastă dispoziţie	bună dispoziţie
durere	insensibil

Conservaţi numai lista cu puncte negative, clasaţi în ea elementele în ordinea importanţei şi nu-l păstraţi decât pe cel mai important. Puneţi-vă, atunci, întrebările următoare, privind acel punct negativ esenţial pentru dumneavoastră. în ordinea indicată şi având grijă să răspundeţi la fiecare din următoarele şapte întrebări:

1) de când?
2) de ce?
3) cum?
4) ce se petrecea în jurul meu?
5) dar acum?
6) prin ce anume mă jenează aceasta?
7) în ce fel îmi vine aceasta în ajutor?

După această autohipnoză, puteţi trece la sugestii. Fiecare sugestie trebuie să fie pozitivă, făcută la prezent („Acum eu sunt...") şi repetată cu regularitate o singură dată pe zi, până când se va obţine rezultatul.

Nu treceţi la o altă sugestie decât atunci când prima a fost asimilată şi când rezultatele sale se fac deja simţite.

Secretele unui hipnotizator de excepţie: Éric Barone

Fost profesor de chitară clasică, Éric Barone a devenit vestit în Franţa în anii 1980, când a descoperit că hipnoza poate dezvolta în mod considerabil memoria, făcând-o să

Scanned with CamScanner

dobândească cunoştinţe fără efort. El a creat Institutul de cercetări pentru învăţarea prin hipnoză, situat în Place d'Italie, la Paris (astăzi desfiinţat).

Actualmente, Éric Barone locuieşte în Argentina, la Buenos Aires, unde a înfiinţat un nou institut. Înaintea plecării sale, i-am luat un interviu pentru dumneavoastră.

„Înainte de orice, ţin să precizez că hipnoza, ca şi sophrologia sau sugestologia, nu este un sistem pedagogic în sine, ci un instrument pedagogic, susceptibil să organizeze, să influenţeze vigilenţa, deci să deschidă mai iute porţile a încă şi mai multe cunoştinţe.

Hipnoza este un mijloc de a-l face pe un subiect să-şi însuşească noi noţiuni, noi reflexe. Ea poate uşura mult învăţarea unei limbi străine sau a unui instrument muzical, ea poate veni în ajutorul unui subiect care se izbeşte de un eşec total (la permisul de conducere, de exemplu), sau să-l sprijine să ajungă la zi cu cunoştinţele. Ea poate accelera o formare profesională prin ordinator, poate ameliora gestica (la tenis sau la golf). Are un mare număr de aplicaţii posibile, dar rămîne un instrument.

Întregul sistem francez de învăţământ, de la nivelul primar la nivelul superior, se bazează pe această idee moştenită de la strămoşii noştri, că există „un plafon" al masei de cunoştinţe pe care şi le poate însuşi omul. Şi se admite astăzi, de către toţi, că atât în mediul şcolar cât şi în cel universitar, creierul omenesc este solicitat la limita sa maximă, că nu se poate învăţa mai mult şi mai repede decât prevăd „programele". Ucenicia ar fi un soi de spaţiu îngrădit, net definit – un fel de curte de închisoare. Înăuntrul acesteia este închis ansamblul capacităţilor, aşa cum prea adesea sunt închişi elevii.

La capătul a mai mulţi ani de reflecţie am ajuns la o concluzie diferită: am putut demonstra ce capacităţi cu totul excepţionale avea creierul, când vigilenţa era altfel organizată mai cu seamă printr-o cale hipnotică. Atunci memoria funcţionează mai bine, se dezvoltă capacităţi care nu apar în stare normală. Aptitudinea noastră de a cunoaşte este, în fapt, nelimitată, ceea ce noi nu admitem din eroare, din autosugestie

Scanned with CamScanner

sau din supunere față de sistemul tradițional, care refuză să modifice starea noastră de vigilență.

Am descoperit mai cu seamă că, dacă vrem să asociem cu adevărat hipnoza cu pedagogia, ne trebuie un agent de legătură. Acest agent este cibernetica, în sensul cel mai vechi, definit de Norbert Wiener, părintele ordinatoarelor. Sunt convins că trebuie să considerăm funcționarea creierului și a ordinatorului ca pornind din aceeași logică. Iată un exemplu care îmi consolidează teza după care creierul omenesc posedă calități cvasi-informatice.

Am avut, la cursul de chitară clasică, un elev al cărui cusur era că îndoia degetul mare de la mâna dreaptă. Toate mijloacele întrebuințate spre a-i remedia acest defect au dat greș. Am împins gluma până la a-i lipi degetul cu un plasture, pentru ca atunci când îl îndoaie, senzația de întindere să-i amintească eroarea. Totul mergea bine până-i scoteai plasturele. În mai puțin de treizeci de secunde cusurul revenea. Elevul mi-a cerut să-l hipnotizez. Atunci i-am implantat reflexul următor: „De îndată ce vei simți că ți se îndoaie degetul mare, vei opri mișcarea și vei relua cu câteva mișcări de mai înainte". În trei zile, acest defect a dispărut. Creierul subiectului acceptase o programare de autocontrol ce-i readucea în conștiință orice greșeală, spre a acționa asupra cauzei acesteia. Ceea ce se numește „feed-back". Am dedus de aici că mintea este mai dispusă să accepte o supraveghere internă decât orice constrângere din afară.

De timpuriu mi-am pus întrebări ce-mi păreau fără răspunsuri: de ce anumite fraze, anumite poezii sau anumite noțiuni învățate ni se șterg din memorie după câteva săptămâni, câteva luni, iar altele nu? De ce nu pot într-o seară mâinile unui muzician să cânte împreună, iar a doua zi, fără vreo altă repetiție, izbutesc? De ce, oare, unii conducători auto pot vorbi în timp ce conduc, iar alții nu? Pavlov, descoperitorul celebrului „reflex condiționat" semnalase, dar fără să aducă o soluție, că unii câini se opreau din salivație după trei luni, pe când la alții reflexul se menținea.

Am constatat că, atunci când un reflex n-a fost profund

Scanned with CamScanner

automatizat, este condamnat să se șteargă la capătul a câtorva luni. Atâta timp cât un reflex n-a atins o profunzime excepțională, virtuozitatea nu poate să apară, conștiința este obligată să mențină energia necesară de fiecare act, de fiecare mișcare, iar creierul omenesc nu poate gândi mai repede. Există deci o încetineală până la care conștiința controlează totul și există, în chip necesar, o viteză începând de la care ea nu mai poate controla actele ce se produc.

Atunci când o dactilografă bate mai mult de trei clape pe secundă, ea nu mai poate controla conștient literele pe care este pe punctul de a le bate, ceea ce demonstrează că virtuozitatea este produsul automatizării reflexelor. Pentru ce riscă un proaspăt conducător auto, care a parcurs mai puțin de 10000 de kilometri, un accident, pe când altul, care are doi ani de conducere și parcurge 10000 de kilometri în aceeași situație, are statistic mai multe șanse de a evita un accident? Pur și simplu pentru că emoția slăbește reflexele care n-au fost automatizate, în timp ce, dimpotrivă, ea îmbunătățește aceleași reflexe, când sunt automatizate.

Am avut atunci intuiția că somnul permite să depășești pragul nonautomatismului și să ajungi la țărmurile automatismului. Remarcasem că unii dintre elevii mei chitariști incapabili să execute un exercițiu-test de automatizare seara (de exemplu, să traseze cu mâna stângă un triunghi, în timp ce cântă cu dreapta), reușeau perfect în dimineața următoare, fără nici un efort suplimentar. După ce am refăcut acest test cu intervale identice (douăsprezece ore de răgaz), însă în timpul zilei, fără posibilitate de somn, am tras concluzia că numai somnul putea fi socotit răspunzător de automatizare. El îngăduia elevului să treacă granița fragilă și mișcătoare ce desparte starea nonautomatizată de starea automatizată.

Și nu orice fel de somn: somnul paradoxal, spre a relua termenul „inventatorului" acestui termen astăzi celebru, neurologul francez Michel Jouvet. Acel somn în cursul căruia trupul rămâne nemișcat, atunci când se constată că, dimpotrivă, creierul este foarte activ: vise încărcate de imagini puternice, adesea fantastice; mișcări rapide ale ochilor sub

Scanned with CamScanner

pleoape; accelerarea pulsului și a presiunii arteriale; modificarea undelor cerebrale detectate de un electroencefalograf.

Perioadele de somn paradoxal reprezintă cam 20% din timpul nostru total de somn, ceea ce înseamnă că ne petrecem în medie patru ani din viață visând, ceea ce corespunde la 15000 de vise!

Somnul acesta paradoxal este domeniul privilegiat, principala cale de acces a pedagogiei prin hipnoză.

Întru dezvoltarea acesteia m-am inspirat din lucrările doctorului bulgar Gheorghi Lozanov care a descoperit, încă din 1956, că sugestiile în stare de hipnoză măreau mult capacitatea de memorare a elevilor lui. Aceștia erau reuniți în grupe de câte doisprezece și fiecare curs dura treizeci de zile, câte patru ore pe zi. Cele patru ore erau divizate în trei părți distincte: revederea lecției precedente, printr-o conversație cu profesorul; studierea lecției noi, sub formă de dialog real și a situației rolurilor; în fine, lecția se repeta de către profesor pe un fond de muzică plăcută și liniștitoare, în timp ce elevii se destindeau în fotoliile lor și respirau adânc, spre a intra într-o stare de hiperrelaxare. S-a spus că elementul esențial servind la îndrumarea directă a informației către centrii memoriei este această deviere a conștientului.

Prin chiar această metodă de pedagogie sub hipnoză (numită de Lozanov „sugestologie") i-am ajutat pe mii de francezi și de franțuzoaice să învețe limba engleză (în jur de o mie cinci sute de cuvinte) în douăzeci și opt de nopți, în rații de câte o casetă cu durata de o oră pe seară, ascultând-o din nou a doua zi dimineața (60 până la 70% din cuvinte sunt atunci memorizate), să învețe dactilografia în patru ore și pianul în șase luni!

Scanned with CamScanner

Clarviziunea: energia care permite să cunoașteți trecutul, prezentul și viitorul

„Cel ce are darul profeției, să profetizeze".

Biblia

Clarviziunea de-a lungul istoriei

Cuvântul „prezicător"* a apărut pentru prima oară în limba franceză în 1552, pe când cuvântul „clarviziune"** n-a apărut decât trei sute de ani mai târziu (1829).

Clarviziunea este capacitatea pe care o posedă anumite persoane de a prezice viitorul. În limbaj popular se mai spune că aceste persoane au darul dublei vederi. Specialiștii în parapsihologie folosesc chiar termeni diferiți după spațiul-timp în care se situează percepția paranormală:

– retrocogniție: pentru evenimentele din trecut;
– clarviziune: pentru evenimentele din prezent;
– precogniție (sau proorocire): pentru evenimentele din viitor.

Termenul de clarviziune este deci termenul generic desemnând toate fenomenele de percepție extrasenzoriale (numite ESP de către anglo-saxoni: *Extra Sensory Perception*).

De la Casandra la sfântul Malachia

Prima clarvăzătoare celebră din istorie a fost incontestabil Casandra, al cărei nume a devenit sinonim cu clarviziunea (există chiar o expresie populară „a o face pe Casandra", care reprezintă o aluzie la meseria de clarvăzător.

---

* „Voyant", în text (n. trad.).
** „Voyance", în text (n. trad.).

Scanned with CamScanner

Fiică a lui Priam, regele Troiei, Casandra primise darul prezicerii de la zeul Apollo, care i-l dăduse cu gândul ascuns de a o seduce. Însă cum Casandra îi respinsese avansurile, Apollo se răzbună de acest afront, aruncându-i frumoasei prințese un deochi: ca din acel moment, nimeni să nu mai creadă în proorocirile ei! Astfel, Casandra și-a prevenit tatăl că uriașul cal de lemn pus, la sfatul lui Ulysse, de oastea din Sparta, la poalele zidurilor cetății reprezenta o primejdie de moarte. Nu s-a ținut seama. Nici chiar părintele Casandrei n-a crezut-o. De atunci, toată lumea cunoaște sfârșitul acestei legendare întâmplări cu calul troian.

În Vechiul Testament figurează numeroși profeți (numiți nabhi în ebraică, ceea ce înseamnă „inspirați de Dumnezeu"). Ei aveau misiunea de a îndruma poporul, de a-i insufla curaj și de a-i insufla teama de Dumnezeu. Dintre profeții evrei pot fi menționați Amos (care a anunțat cu optzeci de ani mai înainte distrugerea Israelului de către asirieni și deportarea triburilor în anul 721 î.H.), Ieremia, Habacuc, Ezechiel (toți trei au proorocit distrugerea Templului din Ierusalim de către Nabucodonosor, în 587 înaintea erei noastre), și mai cu seamă Iosif. Acesta din urmă, captiv în Egipt, împreună cu poporul lui Israel, este cunoscut pentru legendara sa interpretare a visului faraonului Putifar, vis în care apăruseră șapte vaci grase și șapte vaci slabe. Pentru Iosif, visul acesta însemna șapte ani de rodnicie, urmați de șapte ani de secetă pentru Egipt. Faraonul a ținut seama de această prezicere și a stocat grâu, ca să prevină foametea.

În Grecia antică, toată lumea cunoștea celebrele pythii din Delphi. Ele mijloceau între zeul Apollo și oameni. Numele lor venea de la dragonul Python, zdrobit de către Apollo și al cărui leș putrezea într-o prăpastie, degajând gaze halucinogene ce provocau viziuni stranii celor ce le respirau. În a șaptea zi a fiecărei luni, pythiile se scăldau în fântâna Castaliei (deasupra căreia se mai găsește și astăzi săpată următoarea frază: „O picătură îl alină pe pelerinul cel bun, iar celui rău nici oceanul nu i-ar spăla pata murdăriei"), apoi luau loc în centrul templului consacrat lui Apollo (reamintim că acesta era fiul lui

Scanned with CamScanner

Zeus și zeul divinației), de unde ieșeau gazele care le făceau să cadă în transă. În aceste condiții își făceau pythiile profețiile, despre care textele din vechime ne spun că se confirmau adesea.

În evul mediu, autoritățile religioase au combătut cu violență actele de divinație. Aceasta n-a împiedicat istoria să rețină nume ca acela al Sfântului Césaire din Arles sau al Sfântului Malachia.

Sfântul Césaire din Arles (470–541), primat al galilor, a făcut, cu o mie de ani înaintea lui Nostradamus, preziceri tulburătoare. Iată trei exemple:

„Un ciocănar viguros lovește din toate părțile, cu ciocanul său formidabil, lăsând unui împărat ilustru gloria de a-i îmblânzi pe arabi" (se recunoaște Charles Martel*).

„Revenit din erezie la credința catolică, conducătorul bearnez strălumineză splendoarea triumfătoare a adevărului. Înjunghiat cu o lovitură de pumnal, acest părinte devotat al poporului moare" (Henric al IV-lea);

„Așa cum luminează pretutindeni un soare strălucitor, la fel Galia, sub un monarh puternic, domină lumea, iar fruntariile i se lărgesc" (Ludovic al XIV-lea, Regele Soare).

Alt profet al Evului Mediu, Sfântul Malachia (1094–1148), preot irlandez, paroh în Armagh, a devenit celebru prin profețiile sale privindu-i pe papi, profeții pe care le-a făcut în timpul unui pelerinaj la Vatican, în anul 1139. Ele sunt scrise sub forma a o sută douăsprezece devize, în limba latină, și privesc o sută doisprezece papi ai Bisericii Catolice: de la Celestin al II-lea (papă din 1143), până la Petrus Romanus (Petru romanul), considerat de Malachia ca ultimul papă.

Ioan-Paul al II-lea, ales în octombrie 1978, este al o sută zecelea papă. După profețiile Sfântului Malachia, sfârșitul papalității ar fi deci apropiat, pentru că n-ar mai fi să urmeze decât doi papi, înainte de a atinge cifra fatidică de o sută doisprezece.

Este, de altminteri, interesant să citești textul final al

---

* În limba franceză *marțel* = ciocan (n. trad.).

Scanned with CamScanner

profețiilor sale: „În timpul ultimei persecuții a sfintei Biserici romane, va trona Petru romanul, ce-și va paște turma în mijlocul a numeroase frământări. După ce vor trece acestea, orașul de pe șapte coline va fi nimicit, iar judecătorul necruțător își va judeca poporul".

Nostradamus: cel mai celebru dintre clarvăzători

Nostradamus (1503–1566), pe numele său adevărat Michel de Nostradame, condiscipol al lui Rabelais, medic al lui Carol al IX-lea, alchimist, fabricant de creme de frumusețe, autor de almanahuri, a fost un personaj enigmatic. La Salon-de-Provence, în mănăstirea cordilierilor, se află un mormânt fără oseminte, pe care se află, oficial, din 1566, data morții sale, în capela Sfintei Fecioare a bisericii colegiale din San Lorenzo): „Aici odihnesc osemintele lui Michel Nostradamus, singurul dintre toți muritorii demn de a scrie, cu o pană divină, marile evenimente care se vor întâmpla în viitor în lume, prin influența astrelor. A trăit șaizeci și doi de ani, șase luni și șaptesprezece zile. Posteritate, nu-i invidia odihna. Anne Ponce Gemelle de Salon dorește soțului ei fericire eternă".

Opera cea mai celebră a lui Nostradamus este, incontestabil, aceea a Centuriilor astrologice, dedicată lui Vulcan, zeul focului. Centuriile sunt alcătuite din nouă sute patruzeci și două de catrene (patru mii șapte sute optzeci de versuri) și grupate câte o sută (de unde și numele lor de centurii). Ele prevăd viitorul până în anul 3797!

Catrenul cel mai faimos este cel de al treizeci și cincilea din prima centurie, care descrie moartea regelui Henric al II-lea, în 1559, și publicat patru ani mai devreme, în 1555. Iată textul acestei profeții:

Leul tânăr pe cel bătrân va înfrânge
Pe câmp de luptă, înfruntându-se-n doi,
În cușcă de aur ochii îi va străpunge
De crudă moarte va muri-n două leaturi.

Scanned with CamScanner

Se știe că Henric al II-lea, fiul lui Francisc I, a fost grav rănit în ziua de 28 iunie 1559, în cursul unui turnir, unde s-a întrecut cu contele de Montgomery, a cărui lance i-a pătruns prin vizieră, crăpându-i un ochi. Regele a murit la zece iulie următor. Nostradamus văzuse just! Nostradamus a devenit celebru în Franța în anul 1981, grație best-seller-ului lui Jean-Charles de Fontbrune. Într-adevăr, autorul a descifrat în profețiile lui Nostradamus venirea la putere a socialiștilor în Franța, în acel an.

Dacă se studiază povestirile lui Nostradamus pentru sfârșitul acestui secol, trebuie notate următoarele trei fapte importante:

- un cumplit cutremur de pământ ar trebui să aibă loc în California, în 1993*;
- papa Ioan–Paul al II-lea va muri în 1995 și-i vor succeda în total doi alți papi, înainte de prăbușirea definitivă a Bisericii de la Roma (regăsim aici, în chip straniu, aceeași profeție făcută de Sfântul Malachia!);
- anul 1999 va fi al celui de-al treilea război mondial și al Antihristului, așa cum se prezice în catrenul următor:

Anul o mie nouă sute nouăzeci și nouă, luni șapte
Din cer va veni un Mare Rege răspânditor de spaimă
Înviat, marele rege din Angolmois
Cu fericire să domnească, după ce va fi trecut Marte.

De notat, pentru același catren, interpretarea lui Vlaicu Ionescu, profesor român și autor, împreună cu Marie-Thérèse de Brosses, al cărții: *Ultimele victorii ale lui Nostradamus*** . După ce a apropiat acest catren de un altul ce vorbea de „nașterea unui rege în ziua unei eclipse solare totale", el tălmăcește astfel acest catren: viitorul rege al Franței marele monarh, se va naște în 1999, în cursul eclipsei de soare de la

---

* Cartea lui J. Mandorla a fost publicată în anul 1993 (n. ed. române).
** Les Dernières Victoires de Nostradamus (Editions Filipacchi).

Scanned with CamScanner

11 august (căci șapte luni se vor fi scurs, vom fi în august, iar efemeridele confirmă că va fi o eclipsă pe 11 ale acestei luni). Acest rege al Franței (viitorul Henric al V-lea), va fi cel ce „va băga groaza" în invadatorii arabo-asiatici ce vor devasta Europa la începuturile celui de-al treilea mileniu.

După Vlaicu Ionescu, interpretarea lui Nostradamus te duce cu gândul că încoronarea viitorului rege va avea loc în 2023 sau în 2024. Să așteptăm, deci, încă puțin, ca să vedem dacă Nostradamus a văzut just!

Cei de după Nostradamus

În 1788, scriitorul-poet Jacques Cazotte a formulat, în cursul unei cine la ducesa de Gramont, profeții care au stârnit râsul invitaților din jurul mesei: Condorcet, Chamfort și de La Harpe. Primului, i-a prezis sinuciderea, prin otravă în temniță. Celui de-al doilea o tentativă de sinucidere cu douăzeci și două de tăieturi de brici, urmate, ceva mai târziu de moarte. Ultimului, convertirea la creștinism.

Toate prevestirile lui Cazotte s-au împlinit: marchizul de Condorcet a scăpat de ghilotină, în 1794, otrăvindu-se în închisoare. Chamfort și-a tăiat venele în douăzeci și două de locuri și a murit două luni mai târziu. În fine, de La Harpe, ateu notoriu, se convertește la catolicism și intră într-o mănăstire.

În același secol al XVIII-lea, prezicerile cele mai celebre n-au fost făcute de Jacques Cazotte, ci de către domnișoara Lenormand. Ea număra printre clienți personalități ca Robespierre („L-am făcut pe acest monstru să tremure, spunea ea, dar puțin a lipsit să nu devin victima lui!"), Fouché, doamna Récamier și chiar pe Napoleon Bonaparte („Mi-a desenat insula Sfânta Elena pe lambriul apartamentului ei, pe când eram încă în plină glorie"). Jocul de tarot, creat de domnișoara Lenormand, foarte utilizat de profesioniștii ghicitului, îi perpetuează și astăzi memoria.

Doamna Fraya (1871–1954), pe numele ei adevărat Valentine Dencausse, a avut o certă influență asupra vieții

Scanned with CamScanner

politice franceze interbelice. Ea practica arta chiromanciei, adică citirea și interpretarea liniilor din palmă: „Am descoperit, în semnele care brăzdează palmele mâinilor, tainele vieții noastre lăuntrice și reacțiile pe care le provoacă evenimentele exterioare în sensibilitatea noastră", îi mărturisea ea Simonei de Tervagne, biografa ei oficială. A avut drept clienți mii de celebrități din epocă, ca Pierre Loti, Raymond Poincaré, Aristide Briand, Alexandre Millerand, etc.

În Statele Unite, Jeane Dixon, supranumită Casandra de la Washington, a prezis încă din 1952 alegerea unui președinte democrat în 1960 și moartea violentă a acestuia, înainte să-și încheie mandatul. Era vorba de John Kennedy, asasinat la 22 noiembrie 1963, la Dallas.

Mari clarvăzători neprofesioniști

În afară de clarvăzătorii profesioniști, istoria a arătat că anumite persoane au avut capacități divinatorii extraordinare, fără să fie deloc familiarizați cu clarviziunea.

Astfel, Ioana d'Arc (1412–1431) a vestit dinainte înfrângerea invadatorilor englezi și restaurarea regalității Franței: „O voce mi-a grăit să-i azvârlim pe englezi afară din Franța și să-l încoronez pe Delfin".

Leonardo da Vinci (1452–1519) a emis ideea elicopterului, parașutei și mitralierei, cu multe secole înainte de fabricarea lor.

Lordul Francis Bacon (1561–1626) a prezis inventarea telefonului și a frigiderului, în cartea sa *Noua Atlantidă*.

Jules Verne (1828–1905), considerat părintele literaturii științifico-fantastice, a relatat în lucrarea sa *De la Pământ la Lună* (1865) zborul unui obuz, numit Columbiad, cu un echipaj de trei oameni, lansat din Florida și căruia i-au trebuit, în roman, 97 de ore și 13 minute, ca să atingă satelitul Pământului. Or, la 30 iulie 1969, primii pământeni au păşit pe Lună după o călătorie de 97 de ore și 39 de minute, la bordul navei cosmice „Apollo" (zborurile următoare s-au efectuat pe navete numite Columbia!), ce decolase de la Cap Kennedy,

Scanned with CamScanner

situat în Florida. Jules Verne descrisese, de altfel, foarte bine decalajul ce poate exista între niște idei premonitorii și concretizarea lor, atunci când scrisese: „Ceea ce un om poate imagina, un altul poate realiza".

Americanul Morgan Robertson, și el scriitor, însă cu mult mai puțin popular decât Jules Verne, a scris în anul 1898 un roman care l-a făcut cunoscut la patrusprezece ani de la apariția acestuia. Într-adevăr, *Naufragiul lui Titan* a apărut într-o indiferență generală. Nimeni, nu părea să acorde vreun interes poveștii acestui Titan, pachebot britanic lung de 243 de metri, de 75000 tone, cu trei elice și douăzeci și patru de bărci de salvare, care pe când efectua călătoria de inaugurare s-a ciocnit de un iceberg, înainte de a dispărea în valuri.

S-a vorbit însă de această carte în 1912, adică patrusprezece ani mai târziu, când, în ziua de 14 aprilie, cel mai modern dintre pacheboturile vreodată construite de oameni – „Titanic" – s-a scufundat în apropiere de Terra Nova, trăgând la fund o mie cinci sute de victime. Titanicul măsura 250 de metri lungime, avea 66000 de tone, trei elice și douăzeci și două de bărci de salvare. Astfel, Robertson și-a imaginat drama cu patrusprezece ani mai înainte, iar descrierea pe care a făcut-o naufragiului lui Titan a fost foarte apropiată de aceea, reală, a „Titanicului".

Lumea clarvăzătorilor și clarvăzătoarelor

Primul meu contact cu clarviziunea

Primul meu contact cu clarviziunea s-a petrecut în anul 1973. Aveam pe atunci douăzeci și șase de ani și un prieten actor, Bernard Douby m-a dus la o bătrână doamnă, prezicătoare neprofesionistă, dar ale cărei predicții erau, după câte-mi spunea, uimitoare. Am cerut prin urmare acestei doamne să-mi rezerve o oră, iar ea m-a primit (gratuit) în bucătăria ei, și mi-a spus, în esență, lucrul următor: „Veți scrie o carte, la vârsta de patruzeci și unu de ani, carte care se va vinde în foarte multe exemplare și care va face să se vorbească

Scanned with CamScanner

despre dumneavoastră în presă și la televiziune!"

Prezicerea ei mi s-a părut puțin credibilă, căci lucram în domeniul publicității și n-aveam nici o intenție de a scrie vreo carte. Astfel încât, cincisprezece ani mai târziu, în 1988 (avem patruzeci și unu de ani), când am publicat *ABC-ul magnetismului* la editorul Jacques Grancher și când această carte s-a vândut, adunând toate edițiile, în mai mult de o sută de mii de exemplare, – ceea ce mi-a adus numeroase interviuri la televiziune și la radio, precum și articole în presă – doar atunci mi-am adus aminte de predicția acestei doamne, cu numele celebru în anii 50: Drouet.

Într-adevăr, doamna Drouet a fost mama adoptivă a faimoasei „poete-minune", Minou Drouet, al cărei geniu era proslăvit de întreaga Franță ce comenta culegerea de poeme, *Arbore, prietene* publicată în 1956, și scrisă la vârsta de opt ani!

A prevedea viitorul: unul din cele mai vechi visuri ale omenirii

Spre a urmări acest vis există clarvăzătorii, din noaptea timpurilor și aceasta în sânul tuturor civilizațiilor, fie că li se spune magi, ghicitori, haruspices, auguri, magicieni, oracole, vizionari, profeți, pythonese, futurologi, astrologi, marabuți, vrăjitori, țigani, druizi, șamani, dervișI, vraci, œdipi, sibile, profeți...

Oricare le-ar fi titlul, ei au cu toții, dintotdeauna, aceleași patru subiecte de predilecție: dragostea, sănătatea, banii și munca. Om bogat, om sărac îi consultă. De altminteri, numeroși clarvăzători se fălesc a număra printre clienții lor șefi de state, regi, regine, prim-miniștri etc.

În toate societățile, succesul clarvăzătorilor se explică prin faptul că aceștia primesc, precum preoții, spovedaniile clienților lor, apoi le dau sfaturi, iar câteodată le poruncesc... penitențe! Însă mai sunt asimilați, de asemenea psihiatrilor și psihanaliștilor. Căci, în alcovurile întunecoase ale cabinetelor unde se ghicește, clienții își dezvăluie secrete intime niciodată

Scanned with CamScanner

mărturisite și așteaptă ca influențele rele care le otrăvesc viața să fie definitiv izgonite de cei ce „văd" și despre care limbajul popular zice că au darul dublei vederi.

În Franța, ar fi între patruzeci și cincizeci de mii de clarvăzători și clarvăzătoare declarați la fisc! Fără să-i mai punem la socoteală, firește, pe toți cei ce dau consultații în mod discret și cer să fie plătiți în bani peșin, spre a scăpa de administrația fiscală. Iar în numărul acesta impresionant, cei mai mulți dintre clarvăzători sunt... clarvăzătoare. Într-adevăr, în jur de 80% dintre ei sunt femei, iar dintre bărbați, trei sferturi sunt homosexuali! Să fie oare acesta semnul predominanței intuiției și sensibilității feminine? Poate. Oricum, se afirmă că zece milioane de francezi se înghesuie în fiecare an în cabinetele acestor clarvăzători și clarvăzătoare, ceea ce reprezintă aproape un francez din cinci! Când se știe că tariful unei consultații oscilează între 200 și 1000 de franci, clarviziunea reprezintă o piață a cărei cifră de afaceri anuală depășește prin urmare 5 miliarde de franci!

La vederea acestei cifre, te izbește un ciudat paradox. Într-adevăr, citind sondajul IFOP apărut în revista „l'Express" din 21 martie 1991, afli că 52% dintre francezi consideră clarviziunea drept un trucaj, și numai 40% cred că este vorba de un fenomen real (cei 8% care rămân sunt „fără opinie").

Feriți-vă de escroci!

Știți că aceste miliarde intră în punga clarvăzătorilor pe deplin ilegal? Într-adevăr, clienții clarvăzătorilor cad sub incidența unei legi edictate în 1584, de către conciliul din Bourges, interzicând consultarea unui clarvăzător... sub pedeapsa pierderii vieții: „Orice persoană care se va duce să consulte un ghicitor, va fi pedepsită cu moartea" (*sic!*).

În afara acestei legi, există două articole în codul penal, care reglementează clarviziunea: articolul 509 care „pedepsește cu o amendă orice persoană care practică meseria de a ghici, de a pronostica sau de a explica visele" și articolul 405, care-i vizează

Scanned with CamScanner

pe escrocii divinației: „Oricine, folosind manevre frauduloase spre a convinge de existența unor false întreprinderi, a unei puteri sau a unui credit imaginar, sau pentru a naște speranța ori teama de un succes, de un accident sau de orice alt eveniment închipuit, ce va cere să i se dea bani, mobile sau obligațiuni, polițe, chitanțe, acte de descărcare, și prin unul din aceste mijloace va escroca totalitatea sau o parte din averea cuiva, va fi pedepsit cu închisoare, de la cel puțin un an și până la cel mult cinci ani și cu o amendă de cel puțin 3500 de franci și de cel mult 36000 de franci".

Iată-i preveniți pe clarvăzători!

Dacă este și așa greu pentru un clarvăzător să facă preziceri între patru ochi cu clientul său, în liniștea unui cabinet, atunci imaginați-vă ce periculos este să prezici evenimente viitoare, prin corespondență, plecând de la o fotografie, de la un nume sau de la niște unghii tăiate!

Adesea, clarvăzătorul ce operează prin corespondență nici măcar nu-și dă osteneala să încerce să realizeze o clarviziune personalizată: el se mulțumește să-i transmită clientului un text tipizat, de felul celui pe care l-a primit unul dintre cititorii mei, după trimiterea prealabilă a unui cec de mai multe sute de franci. Admirați, în treacăt, excelenta literatură ce face apel la toată sforăria psihologiei de bază:

Scumpe client, am simțit toate nedreptățile ale căror victimă sunteți și lucrul acesta eu nu-l pot suporta. Nimeni nu se află pe acest Pământ ca să sufere. Toată lumea are dreptul la fericire, și dumneavoastră de asemenea.

Ceea ce atrage atenția la dumneavoastră, numaidecât, este contradicția dintre posibilitățile și situația dumneavoastră. Câtă nedreptate! Sunteți ca o brazdă rodnică pe care, totuși, nimic nu pare să vrea să crească. De cum întreprindeți ceva vital, eșuați lamentabil. Într-un cuvânt, treceți din catastrofă în catastrofă.

Situația dumneavoastră financiară nu este dintre cele mai

Scanned with CamScanner

strălucite. Spun că nu este drept, fiindcă meritați mai mult, mult mai mult decât ce aveți. Nu există nici un motiv spre a continua să vegetați astfel. Trebuie căutate remedii. Mă voi ocupa foarte îndeaproape de lucrul acesta: voi cere norocului să vă favorizeze. Puteți avea încredere în mine, nimic nu va fi lăsat la întâmplare. Voi consacra acestei sarcini atâta timp cât va trebui, căci meritați tot ce este mai bun.

Veți avea, astfel, un horoscop complet, un talisman special și lista cifrelor norocoase pentru fiecare săptămână a anului. Valoarea acestei liste este de neprețuit, să nu vă îndoiți. Ea poate să vă facă să câștigați o avere.

Iată de ce nu trebuie să șovăiți să exploatați șansa pe care v-o ofer.

O asemenea ocazie nu se va repeta.

Cum să alegi un clarvăzător

Dar atunci, îmi veți spune, ce e de făcut ca să te ferești să cazi pe mâna unui fals clarvăzător, a unui șarlatan nenorocit sau a unui escroc înrăit?

Élisabeth Alexandre și Agnès Mathon au precizat acest lucru în cartea lor *Ghidul clarvăzătorilor și al astrologilor**. Iată cele șapte sfaturi utile pe care le dau ele ca să alegeți, fără să vă înșelați prea tare, clarvăzătorul pe care să-l consultați, spre a trage cât mai multe foloase din consultație:

- este foarte important să faceți deosebirea între clarviziune și astrologie;
- clarviziunea poate să fie doar o simplă transmitere de gânduri: clarvăzătorul captând literalmente tot ce are în minte clientul. Adevărata clarviziune este deci foarte rară;
- prezicerea viitorului pe plan național sau internațional stă la îndemâna unui foarte redus număr de clarvăzători;
- orice fel de diplomă prezentată de un clarvăzător n-are

* Le Guide des voyants et des astrologues (Éditions Philippe Lebaud).

Scanned with CamScanner

decât o valoare foarte relativă și, oricum, fără gir oficial;
– marii clarvăzători nu-și fac în general publicitate;
– un bun clarvăzător nu pune întrebări și nici nu face afirmații în formă interogativă;
– un bun clarvăzător începe întotdeauna prin a da indicații asupra trecutului.

Voi adăuga personal două observații complementare: bunii clarvăzători iau puțini clienți (cel mult cinci pe zi, și acesta este motivul – împreună cu talentul lor – că au onorarii peste medie) și dacă nu „văd" nimic în momentul consultației v-o spun, nu acceptă plata și amână consultația pentru o dată ulterioară.

Declanșează un fenomen darul clarviziunii?

Am constatat un fapt straniu care pare a fi una din caracteristicile principale ale darului clarviziunii: mulți clarvăzători au avut revelația darului lor în urma unui șoc fizic sau afectiv intens.

Lui Mario de Sabato i s-a întâmplat în timpul celui de-al doilea război mondial, la Bordeaux. Avea șapte ani și a avut prima viziune de clarvăzător anunțând, cu câteva secunde înainte, explozia unei bombe din preajma lui. Ceea ce a salvat viața a vreo zece persoane.

Lui Bélline, darul i-a apărut după ce s-a molipsit de tuberculoză: „Boala care încă mă țintuia în pat fusese încercarea prin care trebuia să trec ca să se elibereze acea facultate a cărei putere n-o bănuisem, înainte de a intra în sanatoriu".

Nostradamus și-a cunoscut darul după moartea primei sale soții și a celor doi copii ai săi. Avea deja treizeci și șase de ani.

Pentru doamna Fraya, noaptea nunții, după ce și-a pierdut virginitatea!

Pentru Pascal Forthuny, la vârsta de patruzeci și șapte de ani, la moartea fiului său.

Marele clarvăzător american Edgar Cayce, mort în 1945

Scanned with CamScanner

(vezi capitolul despre hipnoză) a dobândit darul după ce, copil fiind, a primit lovitura unei mingi de base-ball în vertebrele cervicale.

În fine, Jeanne Laplace și-a văzut dezvoltându-i-se facultățile paranormale, în urma a două maladii: o scarlatină la doisprezece și o gripă la optsprezece ani.

Ce resimt clarvăzătorii celebri

După părerea majorității specialiștilor, darul clarviziunii ar exista în fiecare din noi. Ca să vă convingeți, de altfel, de lucrul acesta, veți putea efectua o serie de șase teste pe care v-o propun ceva mai încolo.

Mai înainte, să studiem reacțiile unor clarvăzători față de „darul lor".

Belline crede că „orice persoană primește, la pornire, într-un grad mai mult sau mai puțin ridicat, o parte de intuiție susceptibilă să se manifeste într-un moment crucial al vieții sale".

După Raymond Réant, „este posibil, grație unor exerciții adecvate, să stârnești conștiința tuturor percepțiilor paranormale și clișee de clarviziune".

Conform lui Dessuart, fondatorul Festivalului clarviziunii, îți poți dezvolta darul de clarviziune stând într-un contact permanent cu clarvăzătorii: „Cercetați-i pe clarvăzători, prefăceți-vă că vedeți și în curând veți vedea!"

Cât îl privește pe clarvăzătorul Raoul de Fleurière, acesta avea nevoie să atingă cu mâna stângă persoana care venea să-l consulte. Atunci punea pe el stăpânire impresia de a fi invadat de un fluid misterios, până în străfundurile eului său fizic și moral. Pentru el, „acest fluid este radierea exterioară și sensibilă a energiilor prodigioase, nenumărate, care emană perpetuu din ființa umană. Îmi pare că acest fluid este alcătuit din elemente amețitoare în care se află lumină, căldură, trepidație, curenți electrici și magnetici, câteodată chiar și efluvii înmiresmate".

Pascal Forthuny a efectuat foarte numeroase experiențe cu

Scanned with CamScanner

doctorul Eugène Osty. Iată rezultatele a o sută treizeci și șase dintre ele, efectuate de-a lungul unui an:

– clarviziuni în întregime reușite: 34%
– clarviziuni reușite în cea mai mare parte: 31%
– clarviziuni neizbutite, cu câteva indicații juste: 22%
– clarviziuni în întregime eșuate: 13%

Jeanne Laplace, studiată și ea științific de către doctorul Osty, dar pe o perioadă mai lungă (opt ani), observa că darurile ei de clarviziune se exaltau în momentul lunii pline și când se afla sub imperiul mâniei. Ea spunea că resimte o senzație puternică în plexul solar, manifestându-se sub forma unei călduri ce pare că iese din ea și se îndreaptă către persoana venită la consultație. Când nu simțea acest fenomen, ce-i lăsa impresia unui soi de „legătură fluidică", ea îi spunea clientului: Orice insistență este zadarnică. Trebuie să opresc ședința, deoarece între noi nu se produce contactul".

Din punctul de vedere al lui Georges de Bellerive, clarvăzător din Lyon, „clarviziunea este un act de iubire sub egida cosmicului".

Pentru M. Laplantine, profesor de etnologie la Universitatea Lyon II, „clarviziunea, aptitudine universală însă refulată în fiecare dintre noi, este o călătorie prin timpul altora".

Anumiți cercetători s-au străduit să determine științific dacă nu cumva clarvăzătorii dispun de caracteristici comune între ei. Astfel în Statele Unite, profesorul William Wachsmuth, specialist în farmacologie, a studiat un foarte mare număr de clarvăzători și de medium-uri. Le-a găsit drept caracteristici comune: o stare de stress permanent și o mare lipsă de vitamine B, C, de zinc și de iod. În Franța, Yves Lignon, profesor de statistică la Universitatea din Toulouse-Le Mirail, consideră că se găsesc anumite caracteristici comune la cea mai mare parte dintre clarvăzători: o tendință către extravertire, o vârstă extremă (tânăr sau bătrân) și un regim alimentar ce conduce la hipoglicemie, favorizând apariția „flash-urilor" (străfulgerărilor).

În cursul anchetelor mele de gazetar, am întâlnit zeci de

Scanned with CamScanner

clarvăzători buni. Iată extrase dintr-o serie de interviuri publicate în revista *Confidențe*, condusă de Robert Madjar, interviuri exclusive, pe care mi le-au acordat trei clarvăzători, considerați de către public și de către confrații lor printre cei mai buni din Franța: Yaguel Didier, Mario de Sabato și Belline.

La sfârșitul acestui capitol veți citi, de altfel, lunga convorbire pe care am avut-o cu Axel Le Mée, căruia am fost printre primii a-i recunoaște talentul, la întoarcerea sa din Africa, la începutul anilor optzeci.

Yaguel Didier: clarvăzătoarea preferată a lui John Travolta

Eram modelistă când, într-o zi, o clarvăzătoare pe care o consultam mi-a afirmat că am darul clarviziunii. Bineînțeles că n-am crezut-o și că mi-am exercitat în continuare profesiunea. Apoi, într-o bună zi, la douăzeci și patru de ani, am simțit fenomene surprinzătoare: percepții foarte precise de mirosuri, viziuni în imagini, voci în interiorul meu.

Am simțit atunci nevoia de a recurge la un suport fizic spre a mă concentra mai bine asupra tuturor acelor senzații. La început am folosit o sferă de cristal, pe care am abandonat-o ceva mai târziu. Astăzi asemenea artificii nu-mi mai trebuie. Îmi este necesară doar o fotografie, îmi ajung câteva linii scrise de clientul meu. Cu ajutorul lor, pătrund în miezul chestiunii: viziunea trecutului (după părerea mea, aici este vorba de telepatie) și prezicerea viitorului (după mine, aceasta este veritabila clarviziune).

Spre a obține rezultate bune, mi-e necesar să percep, din partea persoanei care vine să mă vadă, un sentiment foarte puternic de bunăvoință. Căci ghicitul – sau, mai potrivit, clarviziunea – constă pentru mine în a acționa ca un veritabil canal, în raport cu anumite energii, în a servi de revelator clientului din fața mea, a-l face să ia cunoștință de potențialitățile lui, a-i deschide porți până atunci deznădăjduitor de închise.

Îmi face mare plăcere să dau clienților mei maximum de detalii. Într-o zi, i-am descris unei tinere femei următoarea

Scanned with CamScanner

viziune: „Veți întâlni un blond cu ochi albaștri, numit Patrick. Veți fi la munte și el se va apropia de masa de lemn la care veți sta. Va fi pasionat de aviație, ceea ce-l va determina să-și asume riscuri". Am aflat mai târziu că ea s-a măritat cu un pilot de linie numit Patrick și care a murit într-un accident aviatic!

Două lucruri mă izbesc, în exercitarea profesiei mele de clarvăzătoare.

Primul este riscul de confuzie care există între intensitatea și rapiditatea oricărei predicții. Ai întotdeauna tendința de a crede că evenimentele se vor realiza într-un viitor apropiat. Ceea ce poate să fie greșit. Astrologii sunt, cât îi privește, mai precișii în timp decât noi.

Cel de-al doilea este că, în ciuda opiniei celei mai răspândite, nu numai femeile le consultă pe clarvăzătoare. Primesc mulți bărbați, dintre care unii au enorme responsabilități în viață. Acest fenomen este încă mai viu în Statele Unite unde mi se întâmplă să exercit această meserie care, acolo, este onorată (orice clarvăzătoare posedă o firmă pe ușa locuinței sale, pe care se poate citi: psychic); oamenii politici, campionii sportivi sau mari actori ca Travolta mă consultă fără să se ascundă. Ceea ce, din păcate, este departe de a fi cazul în Franța.

Mario de Sabato: clarvăzătorul șefilor de stat

Am avut prima mea viziune de clarvăzător la vârsta de șapte ani, în timpul celui de-al doilea război mondial. Dar nu mi-am făcut din aceasta o meserie decât la douăzeci și șapte de ani.

Spre deosebire de mulți dintre confrații mei, nu am nevoie de nici un suport: nici sferă de cristal, nici cărți de tarot. Simplu, îmi ajunge să fiu în contact fizic cu clientul meu: în scopul acesta, îmi pun mâinile mele pe ale sale. Văd numaidecât defilând imagini și aud, de asemenea, sunete. Totul îmi devine clar: viitorul persoanei din fața mea îmi apare atunci într-un chip evident. Pot în acel moment să-i dau

Scanned with CamScanner

amănunte cu totul surprinzătoare asupra a ceea ce urmează să i se întâmple.

Mă încearcă, totuși, un regret: nu văd data precisă. Dacă e o moarte apropiată, simt atunci un iz foarte precis, iar pe baza fotografiei pot spune dacă persoana ce mi-este arătată va muri sau a și murit.

Majoritatea oamenilor care vin să mă vadă doresc să știe ce li se va întâmpla în materie de dragoste, bani și sănătate. În această ordine. Într-adevăr, dragostea, în cadrul cuplului, este incontestabil principala preocupare a oamenilor. Explic aceasta prin faptul că într-o relație sentimentală, fiecare partener are un demers foarte diferit.

Femeia caută bărbatul vieții sale care va deveni, atunci când ea îl va întâlni, dragostea vieții ei. Începând acea clipă, ea își va construi existența în jurul acestei iubiri și investind totul.

Bărbatul, cât îl privește, este cu ochii pe toate femeile. Iată de ce am constatat, din experiență, că în 99% din cazuri, bărbatul este principalul răspunzător de destrămarea cuplului!

Dintre toate predicțiile pe care le-am făcut și care s-au realizat, sunt mândru că am anunțat dinainte atentatul ce-a avut loc împotriva papei Ioan Paul al II-lea, divorțul dintre Stone și Charden și războiul din Liban.

Belline: prințul clarvăzătorilor

Calificativul acesta de prinț al clarvăzătorilor mi-a fost dat de către filosoful Gabriel Marcel. Mi se pare foarte măgulitor și sper că-l merit. Capacitățile mele de clarvăzător s-au relevat pe când eram în sanatoriu, unde mă tratam de tuberculoză. Din acel moment, mi-am consacrat întreaga viață celor din jur. Or, această meserie este epuizantă, deoarece un clarvăzător absoarbe multă energie venind de la clienții săi. Se poate spune că partea cea mai grea a acestei meserii este a lua asupră-mi toate problemele, toate preocupările, toate disperările pe care le captez la persoanele ce mă consultă.

Scanned with CamScanner

Cele mai spectaculoase preziceri pe care le-am realizat, verificate toate, au fost moartea lui Eisenhower, revoluția din mai 1968 și moartea lui Claude François.

În privința lui Eisenhower, am anunțat moartea lui cu trei luni înaintea crizei sale cardiace fatale, în *France-Soir* din 19 iunie 1955. Am avut o străfulgerare în care l-am văzut pe președintele american pe un teren de golf, aplecându-se brusc înainte și ducând mâna la inimă.

În legătură cu evenimentele din luna mai 1968, relatasem în ziarul *Le Parisien libéré,* pe la sfârșitul lunii septembrie 1966, imaginile următoare: vedeam manifestanți alergând în toate direcțiile, străzi barate cu mari grămezi de pietre și pe generalul de Gaulle încercând să le ridice.

În sfârșit, în ceea ce privește dispariția lui Claude François, mă simt zguduit încă și astăzi. Căci era un prieten care venea regulat să mă consulte. Într-o zi, mi-a apărut un clișeu mental: l-am văzut pe Claude François într-o barcă ce lua apă. Și m-am auzit spunându-i, printr-un fenomen de rezonanță interioară (adică vorbele-mi ieșeau din gură ca și cum ar fi fost dictate de un altul decât mine): „Ferește-te de călătorii pe mare sau de îmbăieri!" Din păcate, n-am putut, interpreta faptul că barca tragică va fi baia lui.

Diferite tehnici de clarviziune

Există foarte numeroase tehnici de divinație: cartomancia (studiul tarotului), chiromancia (studiul liniilor mâinii), numerologia (studiul literelor numelui și prenumelui legate de niște cifre) și astrologia sunt cele mai cunoscute și mai utilizate în zilele noastre.

Însă, în afara acestor metode, mai există multe altele, ale căror nume sunt alcătuite plecând de la *manteia,* cuvânt grec însemnând „divinație". Iată lista acestor metode de ghicit, dintre care unele au să vi se pară nespus de curioase!

Scanned with CamScanner

Metodele de ghicit (sau mancii)

Aeromancie: prin interpretarea fenomenelor atmosferice.

Alectriomancie: prin grăunțele ciugulite de un cocoș.

Alphitomancie: înghițind o pâine din făină de orz, coaptă în acest scop.

Anthropomancie: prin sacrificiul uman și studiul țipetelor victimelor.

Apantomancie: prin sensul întâlnirii cu un animal (pisică neagră, de pildă).

Austromancie: prin studiul vânturilor.

Axinomancie: punând o piatră în echilibru pe o secure încălzită la roșu.

Botanomancie: punând să se ardă tulpini de iarbă-neagră sau de verbină.

Catoptromancie: prin interpretarea demonilor într-o oglindă.

Cefalomancie: punând la fiert un cap de măgar.

Ceromancie: examinând forma luată de picăturile de ceară topită lăsate să cadă în apă.

Chalcomancie: prin interpretarea sunetelor obținute prin lovirea unor recipiente de aramă.

Chresmomancie: prin studiul țipetelor unei persoane în transă.

Cristalomancie: prin studiul cristalelor.

Cromniomancie: prin observarea creșterii unor cepe selecționate în acest scop.

Cilicomancie: prin citirea într-un vas umplut cu apă.

Daphnomancie: ascultând trosnetul frunzelor de laur în timp ce ard.

Felidomancie: prin observarea comportamentului pisicilor.

Floromancie: prin studiul florilor sau al plantelor.

Gelomancie: prin interpretarea râsetelor isterice.

Geomancie: prin studiul pietricelelor sau prin undele desenate de nisip.

Giromancie: prin interpretarea mormăielilor dansatorilor în transă.

Scanned with CamScanner

Halomancie: aruncând sare în foc.

Hippomancie: observând mersul cailor în timpul parăzilor.

Hidromancie: prin citirea apelor unui izvor.

Ichtiomancie: prin examinarea peștilor morți sau vii.

Lithomancie: prin observarea reflexelor flăcării de lumânare pe pietre prețioase.

Lichnomancie: observând flacăra a trei lumânări dispuse în triunghi.

Macharomancie: utilizând săbii, pumnale și cuțite.

Margaritomancie: examinând o perlă într-un recipient închis.

Metopomancie: prin studierea ridurilor de pe fruntea unei persoane.

Miomancie: prin studierea reacției șoarecilor sau șobolanilor.

Necromancie: prin evocarea morților.

Nefelomancie: studiind deplasarea norilor.

Oenomancie: interpretând culoarea, aspectul, și gustul vinului.

Omfalomancie: prin contemplarea ombilicului propriu.

Oniromancie: prin interpretarea viselor și a viziunilor nocturne.

Onichomancie: examinând reflexele soarelui pe unghii.

Ophiomancie: prin studierea șerpilor.

Ovomancie: lăsând să cadă albușuri de ou în apă.

Phillorhodomancie: prin interpretarea sunetului petalelor de trandafir frecate între palme.

Podomancie: prin examinarea tălpilor picioarelor.

Piromancie: prin citirea fumului și a flăcărilor.

Scapulomancie: prin studierea urmelor unui omoplat de animal.

Sciomancie: prin observarea taliei, a formei și evoluției umbrelor celor morți.

Selenomancie: prin studierea Lunii.

Sideromancie: prin studierea formelor pe care le iau paiele azvârlite pe fier încins.

Splanchomancie: prin examinarea măruntaielor animalelor sacrificate.

Scanned with CamScanner

Sicomancie: punând la uscat frunze de smochin.

Taxomancie: prin citirea frunzelor de ceai.

Transataumancie: prin interpretarea evemimentelor întâmplătoare.

Tiromancie: examinând felul în care se încheagă brânza.

Uromancie: prin examinarea urinei.

Xilomancie: prin interpretarea poziției crăcilor căzute dintr-un arbore sau a bușteniilor ce ard într-o sobă.

Zoomancie: prin mijlocirea unor animale reale sau imaginare.

Clarviziune și psihometrie

Termenul de psihometrie a fost creat în secolul XIX-lea de către doctorul Buchanan. Alcătuit din grecescul *psyhe*: „suflet" și *metron*, „măsură" el indică facultatea unui clarvăzător de a povesti istoria unui obiect, originea acestuia și anumite evenimente marcante ale trecutului vieții sale, numai apucându-l în mână și concentrându-se asupră-i.

Raymond Réant, specialist francez în psihometrie, preferă, spre a desemna același concept, un alt termen, creat de el: psihopatotactie.

Istoric, se știe că în Egipt, în epoca faraonilor, aceștia din urmă cereau preoților să studieze obiecte personale aparținând curtenilor ce urmau să sosească la masă. Prin urmare, ceea ce-i făcea să practice psihometria era bineînțeles, teama de asasinat.

Iată ce tehnică folosește Raymond Réant, după cum singur mi-a descris-o:

„Spre a ajunge la niște rezultate, mă concentrez puternic asupra obiectului de studiat și instantaneu zăresc imagini care înfățișează momentele cele mai importante ale existenței lui și ce se află în preajma obiectului.

Îmi explic acest fenomen afirmând că lucrurile ce ne înconjoară au, cumva ca și ființele umane, o memorie în care se imprimă faptele esențiale cărora ele le sunt martori involuntari și imobili. Astfel, mi s-a adus într-o zi o piatră

Scanned with CamScanner

provenind din zidul unui castel feudal, spre a încerca să detectez o comoară. Am detectat imagini ale unui omor comis cu ajutorul unui pumnal și care punea în scenă oameni îmbrăcați ca în Evul Mediu.

Ceva mai târziu, după cercetări privind istoria castelului, s-a descoperit că într-adevăr se comisese o crimă în acel loc, cu mai multe secole în urmă. Piatra memorase ca pe o amintire (sau poate ca pe un coșmar) acest omor din trecut și asta am captat eu!"

Iată un alt exemplu de experiență de psihometrie, efectuată de Raymond Réant sub controlul profesorului François Saison, filmate de societatea *Productions Alain Neuman Inc.* (USA) și intitulată *Piatra rotundă*.

Psihometria lui Raymond Réant:

„Este vorba de o piatră plată, rotundă, conținând o scoică, un amonit golit, scoică folosită de indieni în scopuri religioase. Aud o voce care spune: *salagraman*, chiar în clipa când un preot depune în cavitatea scoicii încrustate în piatră, un foarte mic document purtând inscripții pe care nu le înțeleg. Văd un fluviu mare. Ridicându-mă la mari înălțimi, îl recunosc ca fiind Gangele, în conturul teritoriului indian".

Comentariile profesorului François Saison asupra acestei experiențe:

Ignoram absolut totul despre acest obiect, în afara originii sale indiene. După multe cercetări, pe urmele cuvântului *salagraman*, dat de domnul Réant, am avut bucuria să descopăr acest cuvânt, scris cu o literă mai puțin, la pagina 323 a *Dicționarului religiilor* – scris de abatele Bertrand și editat în 1851 – la articolul următor: „Salagrama, mică piatră foarte venerată în India de către brahmani care o consideră ca o metamorfoză a lui Vișnu. Este un fel de cochilie pietrificată, în genul amoniților. Se găsește în râul Cassai, unul din afluenții Gangelui. Această piatră este, totuși, destul de rară. După ce au spălat-o, brahmanii o duc la altar și o parfumează. Apoi împart fidelilor lor puțină apă care a atins-o. Nimic nu e mai eficace pentru a obține iertarea tuturor păcatelor, decât a

Scanned with CamScanner

avea apă în care a fost spălată o piatră salagrama".

Clarviziune și anchete polițienești

Este probabil că numeroase anchete polițienești să se efectueze cu colaborarea clarvăzătorilor, însă lucrul acesta realizându-se cu o foarte mare discreție, adesea probele lipsesc.

Dispunem, totuși, de elemente științifice de foarte bună calitate mulțumită lui Gérard Croiset (1909–1980), care a lucrat o lungă perioadă cu profesorul Wilhelm Tenhaeff, de la Universitatea din Utrecht, din Olanda. Acesta din urmă îl punea să efectueze două feluri de experiențe: căutarea, în colaborare cu poliția, a unor persoane dispărute și „testul scaunului neocupat". Testul acesta la care profesorul Tenhaeff l-a supus pe Croiset timp de mai bine de douăzeci de ani, dădea rezultate spectaculoase. Era vorba, pentru Croiset, să ghicească cine avea să se așeze pe un scaun, în timpul unei reuniuni publice. Cu o săptămână înaintea acestei reuniuni, Croiset furniza, în scris, impresiile: i se pretindea maximum de precizări asupra persoanei care avea să vină și să ocupe acel loc. În majoritatea cazurilor, Croiset nimerea la fix. Iar când nu spunea că nu simte nimic, când venea ziua, nu se așeza nimeni pe acel scaun!

De altfel, Croiset a rezolvat numeroase enigme ale unor crime (el considera că în 90% din omorurile asupra cărora a lucrat, nu l-a putut descoperi pe vinovat, dar a izbutit, totuși, să furnizeze indicii poliției) sau dispariții (în acest domeniu, reușita lui s-a apropiat de 80%).

Avea uimitoarea facultate de a prevedea dinainte locul unde avea să fie găsit un corp. Astfel, un copil a dispărut la Haga, în aprilie 1963. Consultat prin telefon, Croiset afirmă că băiatul a murit înecat, iar cadavrul său se află în apropierea unui pod. Câteva zile mai târziu, Croiset își precizează viziunea, spunând că trupul este în derivă și va fi găsit săptămâna următoare, mai departe cu două poduri. În ziua pomenită, corpul copilului a fost descoperit acolo unde îl anunțase Croiset!

Scanned with CamScanner

Doctorul Karlis Osis (vezi capitolul asupra dedublării) a făcut multe experiențe cu medium-ul Alex Tanous. Iată concluziile cercetărilor sale în materie de anchete polițienești efectuate cu ajutorul clarvăzătorilor:

– deplasarea la locul crimei îl poate perturba pe clarvăzător (să notăm în treacăt că tocmai lucrul acesta îl preferă Jean-Louis Crozier – al cărui interviu îl puteți citi în capitolul despre radiestezie – atunci când caută dispăruți: să lucreze pe fotografii, acasă la el, fără să se deplaseze);

– nu trebuie să lungești din cale-afară ședințele: maximum trei ore;

– trebuie lucrat cu un singur clarvăzător, respingând ispita de a-i pune pe mai mulți în concurență;

– trebuie să-l lași pe clarvăzător să lucreze singur și să nu comunici cu el decât telefonic;

– este preferabil să nu fie pus clarvăzătorul în legătură cu familia victimei;

– în timp ce i se expune clarvăzătorului întâmplarea, nu trebuie să i se vorbească decât de fapte reale și în nici un caz despre ipotezele emise.

Testați-vă capacitățile de clarvăzător

„Am oare facultăți de clarviziune?" Sunt sigur că vi s-a întâmplat să vă puneți această întrebare. Ca să cunoașteți răspunsul, vă propun șase teste de o dificultate crescândă. Un sfat: îndepliniți aceste teste fiind în același timp destins și concentrat. Reveniți apoi la capitolul „Dumneavoastră și energiile dumneavoastră", și notați-vă rezultatele.

Testul nr. 1: zarul

Este cel mai simplu test de clarviziune. Cu acesta să începeți, înainte de a trece la testele următoare.

Principiul constă în a cere unei persoane să dea cu zarul în fața dumneavoastră, de douăzeci de ori la rând, și a ghici de fiecare dată ce cifră a ieșit. Notați-vă rezultatele obținute și măsurați-vă progresele. Dacă vreți ca testul să

Scanned with CamScanner

fie și mai greu lucrați cu două zaruri în același timp.

Testul nr. 2: plicul închis

Acest test este foarte des propus clarvăzătorilor profesioniști de către cercetătorii în parapsihologie. Este vorba să „vedeți" o fotografie (sau un desen), pusă într-un plic închis lipit (mai bine încă, în două plicuri, unul în interiorul celuilalt, plicuri de hârtie kraft de preferință, deoarece acestea sunt mai opace).

Nu are însemnătate ce figurează în fotografie: esențial în acest test fiind faptul de a da cât mai multe precizări permițând să se conchidă dacă da sau nu ați identificat bine ceea ce se află în plicul din mână, fiindcă s-a constatat că la anumite persoane contactul tactil facilitează divinația.

Yaguel Didier, celebră clarvăzătoare franceză, al cărei interviu îl puteți citi în acest capitol, a practicat de numeroase ori acest test al plicurilor. În interior, oamenii de știință puseseră reproduceri fotografice după tablouri referitoare la enigme istorice, precum aceea a omului cu masca de fier sau a fiului lui Napoleon (Vulturașul). Yaguel Didier nu numai că a descris fiecare din aceste fotografii, dar a dat și interpretări istorice acestor enigme... despre care interpretări nu se poate spune, deocamdată, dacă sunt exacte.

Testul nr. 3: psihometria unui obiect

Clarviziunea plecând de la un obiect, psihometria, constă în a încerca să „povestești istoria" acestui obiect, numai examinându-l cu ochii și atingându-l cu mâinile.

Puteți lucra asupra unor obiecte „exotice" (statuete sau produse de artizanat aduse de terți dintr-o țară străină), dar și pe obiecte personale propuse de persoanele care asistă la test (ceasuri vechi, bijuterii, veșminte etc.). Testul va fi cu atât mai reușit cu cât veți da mai multe amănunte de (epoca, descrierea proprietarului, evenimente legate de obiect etc.). Înainte de a începe acest test, reveniți la partea consacrată în acest capitol psihometriei.

Scanned with CamScanner

Testul nr. 4: scaunul

Acesta este testul – foarte greu – care i-a adus celebritatea mediumului olandez Gérard Croiset. El a fost pus la punct de către profesorul Wilhelm Tenhaeff de la Universitatea din Utrecht.

Asigurați-vă că va avea loc o reuniune peste câteva zile (masă în familie, ședință profesională la birou, adunare de coproprietari...), reuniune cu participarea unui important număr de persoane. Plecând de la planul scaunelor din sală, pe care trebuie să-l cunoașteți în prealabil, o persoană trage la sorți un scaun dat. Va fi vorba ca dumneavoastră să ghiciți cine va ocupa anume acel scaun, la reuniune. În ajunul acestei reuniuni veți însemna pe hârtie cât mai multe detalii posibile, privind persoana ce se va așeza pe acel scaun: descrierea fizică, psihologică etc.

Atenție: s-a întâmplat câteodată ca Croiset să nu perceapă nimic. S-a constatat atunci, în ziua reuniunii, că pe scaunul tras la sorți să nu se așeze nimeni!

Testul nr. 5: Cartea timbrată

Luați un joc cu treizeci și două de cărți. Testul constă în a pune pe cineva să lipească la întâmplare un timbru poștal pe una din cărți, a le întoarce apoi pe toate și pe urmă a vi se cere să arătați, prin clarviziune, cartea transformată într-un soi de carte poștală.

Testul nr. 6: Jocul de cărți

Este vorba de o variantă mai dificilă a testului precedent. Pe un joc de treizeci și două de cărți puse cu fața în jos, încercați să găsiți, prin pură clarviziune, în ordine:

1. mai întâi culorile: cărți roșii sau negre;
2. apoi, când veți fi obținut scoruri bune la acest prim test, toate cărțile: figuri,ași, etc.

Înarmați-vă cu curaj și cu răbdare!

Scanned with CamScanner

Secretele unui clarvăzător excepțional: Axel Le Mée

Axel Le Mée primește în bulevardul Saint-Michel nr. 15, Paris, 75006. Telefon: (1) 43.54.93.47. Nu primește decât câțiva clienți pe zi (trei până la maximum patru). Tariful de ședință: 1200 de franci.

M-a primit, pentru dumneavoastră, în cabinetul său cu vedere spre fântâna Saint-Michel. Iată ce spune:

Clarviziunea este, în fapt, o percepere a lucrurilor extrasenzoriale pe care o are toată lumea, într-un chip mai mult sau mai puțin dezvoltat. Sunt într-adevăr convins că fiecare dintre noi are în sine un potențial de clarviziune în stare latentă. Și, pe de altă parte, cred că există oameni care sunt făcuți s-o exercite, pentru că aceasta se înscrie în destinul lor.

Clarviziunea, să nu uităm, este pur și simplu faptul de a putea vedea în trecut sau în viitor. Dar se poate vorbi, de asemenea, de putere: puterea clarvăzătorului, în măsura în care acesta, dându-i o rea folosință, poate manipula oamenii. În acest sens conferă darul clarviziunii o anumită putere. Iar din această putere, ca și cu ambiția, poți face ce vrei: binele sau răul.

În cursul unei ședințe de clarviziune simt ceva ce mi-a fost dintotdeauna foarte greu de definit. Primul lucru pe care-l reține este că în majoritatea cazurilor clienții care vin la consultație mă lasă la sfârșitul zilei într-o stare de epuizare avansată. Totuși, *a contrario*, există oameni cu care lucrul se petrece foarte bine din punct de vedere energetic, pentru că ei sunt foarte perceptivi: aproape că s-ar zice că vă ușurează clarviziunea, pe când alții o blochează cu desăvârșire. Gândesc deci că, de la individ la individ, există o specie de *feeling* care se instaurează și care poate să vă stimuleze, fie de-a dreptul să vă epuizeze.

La drept vorbind, adesea nu obosesc în timpul, ci mai degrabă după o ședință. De aceea nu fac decât maximum patru ședințe de clarviziune pe zi.

Scanned with CamScanner

Senzaţiile resimţite în cursul unei şedinţe se manifestă în mai multe feluri: pot vedea clişee, flash-uri, sau pot auzi ceva. Aceste sunete pot fi voci, ca şi cum un mort mi-ar spune nişte fraze sau ca şi cum cineva mi-ar traduce ceva: un soi de percepţii auditive, de parcă mi s-ar vorbi lăuntric. De altfel, am impresia că au existat momente în viaţa mea când nu-mi vorbeau aceleaşi persoane. Asta poate veni de asemenea, în anumite cazuri, de la un apropiat, de la un client, când lucrez pe fotografia lui. Este un lucru foarte lăuntric, o voce interioară pe care numai eu o aud. Se manifestă prin fraze, prin detalii.

Să luăm un exemplu. Astăzi, am primit o clientă care mi-a arătat fotografia unei perechi, iar în cap îmi răsunau vorbele: „Omul acesta e mort, omul acesta e mort, omul acesta e mort", însă nu-mi venea s-o spun, ba chiar câtuşi de puţin, iar vocea aceea insista: „Omul acesta este mort, este mort, s-a sinucis, s-a sinucis". Atunci m-am simţit obligat să-i spun acelei femei: acest om a murit, s-a sinucis. Ea mi-a răspuns că faptul se petrecuse cu un an în urmă, la zi. Prezicerea aceasta a ieşit aproape împotriva voinţei mele, căci nu doream să spun ceea ce resimţeam.

În cursul unei şedinţe de clarviziune resimt fizic senzaţii la nivelul digestiv: dureri, mă ia cu cald şi cu rece la stomac. Cred că din pricina concentrării care se exprimă de această manieră. Am remarcat că aceasta se întâmplă în toiul anumitor şedinţe, când spui lucruri foarte tari; cred că trăieşti atunci fizic prezicerea emisă.

Clarvăzătoarea care m-a marcat în chipul cel mai deosebit nu mai trăieşte. Se numea doamna Basile. A fost pentru mine o clarvăzătoare de excepţie, fiindcă ea mi-a vestit că voi profesa aceeaşi meserie ca şi ea, într-o perioadă în care nici prin cap nu-mi trecea. Când mi-a adus la cunoştinţă, mi-am zis că e nebună de legat. Or, ea-mi spusese lucruri stupefiante în privinţa viitorului meu: a văzut-o pe maică-mea murind de o suferinţă la cap, atunci când mama era pe deplin sănătoasă. Mi-a prezis chiar că maică-mea avea să moară trei zile după aceea. Ceea ce a fost întru totul adevărat.

Scanned with CamScanner

Întâlnirea mea cu doamna Basile a fost, de altminteri, uluitoare! Daţi-mi voie să v-o povestesc.

Tânăr student, trecusem prin Paris, ca să iau legătura cu unul dintre prietenii mei care mă invitase în timpul vacanţei de vară în Gabon. Mă aflam într-un hotel, la Paris, pe strada Daunou şi dădeam în cărţi în pat, ca să mă amuz. Era un vechi obicei de familie şi aveam şi eu darul acesta. În acel moment intră femeia de serviciu şi-mi spune: „Ah! Daţi în cărţi. Nu puteţi să daţi un rând şi pentru mine?" Atâta a insistat, că i-am făcut pe plac. I-am făcut atunci preziceri. A doua zi, ea soseşte răvăşită şi-mi spune: „Ştiţi, ceea ce aţi spus ieri este extraordinar. Sunteţi le fel de bun ca doamna Basile, care este o foarte mare clarvăzătoare. Ar trebui s-o vedeţi pe această femeie care e extraordinară. Am să iau o oră pentru dumneavoastră, prin telefon şi ştiind că veniţi de la mine, ea va accepta. Căci nu primeşte aşa, pe oricine."

O întreb atunci cine este propriu-zis această femeie şi cu ce se ocupă ea, căci până la vremea aceea nu consultasem niciodată vreo prezicătoare. În familia mea ne dădeam în cărţi între noi, însă bunică-mea n-o făcea nici chiar pentru mine: socotea că sunt prea tânăr.

Deci acea întâlnire a fost pusă la cale de cameristă! M-am dus acolo. La sfârşitul şedinţei de ghicit eram complet uluit!

Când am ajuns la ea, era plin de lume. O să-mi amintesc cât voi trăi: în sală, aşteptau cinci sau şase persoane, unii citeau ziarul, alţii răsfoiau o carte. Deodată, intră ea în sala de aşteptare şi mă cheamă. Mă duce în cabinet, mă invită să iau loc şi numaidecât mă mustră: „Ce căutaţi la mine? Dumneavoastră faceţi acelaşi lucru ca şi mine! Sunteţi, de asemenea, un clarvăzător! Văd deasupra dumneavoastră nişte coroane. Văd ţări tropicale. Veţi întâlni şefi de stat, un rege încoronat. Veţi locui acolo şi veţi face aceeaşi meserie ca şi mine. Veţi fi mai cunoscut decât mine!"

Mi-am spus că e nebună de legat. Eram în 1972 şi şedinţa m-a costat 400 de franci, ceea ce, fiind student mi s-a părut îngrozitor de mult. Mi-a mai spus: „Veţi veni să mă revedeţi, şi o să-mi confirmaţi toate acestea". Ceea ce am şi făcut câţiva ani mai pe urmă.

Scanned with CamScanner

Am plecat deci, cum fusese prevăzut, la prietenul meu, în Gabon. Iar pentru mine, cariera de clarvăzător a început în Africa, așa cum o prezisese doamna Basile. Am lucrat mult pentru mulți conducători ai Africii negre, apoi pentru personalități din Orientul Mijlociu. Am stat acolo mai bine de zece ani și astăzi încă mă mai duc, cu regularitate. Mi-am păstrat, de altfel, mulți prieteni, de pe vremea când locuiam în Africa. Chiar printre marabuți – clarvăzătorii și vrăjitorii oficiali din acele țări – cu care nu intram de loc în concurență.

Așadar, mi-am dezvoltat darurile în Africa. În lucrul meu, folosesc foarte puțin suporturile: nici sferă de cristal, nici zaț de cafea. Doar puțin perechea normală de treizeci și două de cărți, nu și tarotul. Cred, totuși, că suporturile te ajută să-ți fixezi gândurile. Astfel, prefer să privesc cărțile decât să-i privesc pe oameni, căci este obositor să-i privești pe oameni. Pentru mine, suportul, în clarviziune, este fictiv, răspunde mai mult așteptării clienților. De altminteri, în cazul în care cărțile prezic viitorul, oricine ar putea-o face. Dimpotrivă, cărțile pot permite să descoperi darul de clarviziune la un individ. O să mai vorbim despre asta mai târziu.

După douăzeci de ani de practică a clarviziunii pot afirma că destinul fiecăruia este trasat totuși cu o parte de liber arbitru. Deci atunci când prezic un eveniment cuiva, cred că această persoană poate devia respectivul eveniment. Din păcate, în majoritatea cazurilor clienții nu ascultă ce le spun clarvăzătorii, dacă cele spuse nu corespund cu ceea ce voiau ei să audă. Ulterior, firește, regretă și o mărturisesc. Este prea târziu însă. Oamenii ascultă adesea numai ceea ce le convine, predicțiile care vin în sensul speranțelor lor. Deseori, clienții vin să mă vadă ca să-mi pună o întrebare la care au și primit răspunsul. Ei așteaptă mai mult o confirmare decât o cunoaștere a evenimentului. Așteaptă o idee, o speranță, un imbold. Dacă vă puneți de-a curmezișul îi dezamăgiți.

Am, în rândurile clientelei mele, tot atâția bărbați cât și femei. Clientela mea este alcătuită mai cu seamă din oameni de afaceri care mă consultă în problemele lor de cumpărare sau de vânzare de societăți, de contracte la semnat etc.

Scanned with CamScanner

Aș vrea acum să evoc o problemă gravă. În meseria mea foiesc șarlatanii: oricine se poate instala pe post de clarvăzător, de la o zi la alta, pentru că nu există vreun control. Ei gândesc că e un mijloc la îndemână de câștigat bani, dacă primesc mulți clienți zilnic, ceea ce nu este cazul meu. Or, trebuie să știi adevărul: în meseria asta dacă nu ești bun, repede dispari din scenă. Însă cei mai primejdioși în meseria noastră sunt cei care rup vrăji, iar numărul lor crește mereu. Iar ceea ce mă revoltă este faptul că clienții lor sunt oameni cu puțini bani și care adeseori trebuie să se împrumute ca să plătească sumele prea ridicate pretinse de acești clarvăzători care desfac farmecele. Însă acești clienți fac parte din categoria oamenilor care-și închipuie, de cum le merge rău, că în viața lor se petrec lucruri extraordinare. Pentru spiritele maleabile și fragile, teama de toate devine o obsesie, o fantasmă ce se exprimă prin fenomene care li se par anormale.

Trebuie să recunoaștem că astăzi există o recrudescență a răului vieții. Niciodată n-am primit atâția inși deprimați, cu greutăți în munca lor sau a căror întreprindere și-a depus bilanțul. În meseria de clarvăzător, psihologia deține un rol de seamă, căci modul în care spui clienților ce simți este fundamental: într-adevăr nu poți spune verde unei femei că soțul ei va muri peste un an. Închipuiți-vă în ce hal are să fie de-a lungul întregului an, dacă lucrurile i-au fost rău înfățișate.

Sunt adeseori întrebat dacă percep moartea în timpul ședințelor mele și, în acest caz, dacă le vorbesc despre ea clienților mei. Nu vă ascund că, atunci când simt moartea într-o ședință de clarviziune, predicția de făcut clientului întâmpină greutăți. Mai cu seamă că mi-e greu să datez acest eveniment. În plus, mai ușor îmi este să-i vorbesc clientului de propria-i moarte, decât de aceea a cuiva care-i este foarte apropiat. Astfel, nu spun niciodată cuiva că va muri: îi spun să fie foarte atent cu sănătatea lui, îl fac să înțeleagă că va trebui să se trateze cu toată energia.

În ceea ce privește moartea unui apropiat al persoanei ce-mi stă în față în cabinet, de pildă aceea a unui copil, îi spun persoanei să fie atentă, căci fiul ei va trece printr-o perioadă

Scanned with CamScanner

dificilă, că există un risc de accident. Dimpotrivă, când știți că persoana din fața dumneavoastră este foarte puternică, îi puteți anunța acest gen de noutate. Într-adevăr, o moarte trebuie să te găsească pregătit, chiar dacă n-ar fi decât pe planul material, cu problemele de moștenire.

Cea mai spectaculoasă prezicere am făcut-o în Maroc. Eram la Rabat, pentru consultații cu personalități din această țară. Mă dusesem într-un salon cosmetic, situat în hotelul „Hilton" unde locuiam. Manichiurista care se ocupa de mine, mititică, de condiție foarte modestă, și cu o figură ștearsă, îmi cere cu timiditate să-i spun ce prevăd pentru ea în viitor. Îmi întinde mâna și percep numaidecât un flash. Îi văd un destin extraordinar. „Veți întâlni un bărbat care vă va duce la mari depărtări. Vă văd cu bijuterii, cu bani". În salon, toată lumea izbucnește în râs. O să-mi spuneți că era de înțeles. Tânăra aceasta fără un fizic agreabil și originară dintr-un mediu sărac n-avea nici o șansă *a priori* pentru un asemenea destin. Eram pe punctul de a-i povesti versiunea marocană a Cenușăresei.

În anul ce-a urmat, revin în salon și nici nu intru bine că se și repede spre mine patroana. Ea-mi aduce la cunoștință ce lucru uimitor s-a întâmplat cu salariata ei. O întreb de care salariată e vorba. Era vorba de tânăra manichiuristă, de care uitasem cu totul. Vă dați seama, o ședință cu un flash de cinci minute, înainte de a ieși din salon. Patroana îmi povestește atunci ce s-a întâmplat: un prinț saudit, client al hotelului, ceruse să i se trimită în cameră o manichiuristă. S-a dus tânăra în chestiune. Și imaginați-vă că prințul s-a îndrăgostit pe loc.., a luat-o de soție și a dus-o la el, în Arabia Saudită! Se repeta aidoma povestea Cenușăresei. Am aflat că acum trăia într-un lux nemaipomenit, încărcată de bijuterii, plimbându-se într-un Rolls-Royce. De altfel, curând după aceea, tânăra manichiuristă m-a căutat și mi-a oferit un cadou sublim: un Coran vechi, încrustat cu pietre prețioase. Era recunoscătoare.

Am pomenit tocmai de o predicție spectaculoasă care s-a împlinit. Țin să spun însă că un clarvăzător nu este infailibil. Mi se întâmplă, într-adevăr, să mă înșel. Să mă fi tot înșelat de vreo zece ori în cariera mea. Ceea ce e și mult și puțin

Scanned with CamScanner

totodată. Erorile mele privesc esențial datele. Aceasta provine din dorința manifestată întotdeauna de clienții mei de a afla date precise pentru evenimentele pe care le evocă. Ori tocmai într-asta constă marea dificultate a clarviziunii: în a data evenimentele resimțite.

Am constatat și un alt fenomen: oamenii sunt câteodată dezamăgiți, pentru că se așteaptă să li se spună lucruri extraordinare. Numai că sunt și vieți de-a lungul cărora nu se petrece nimic extraordinar. Nu este cazul oamenilor de afaceri, căci viața acestora e plină de mișcare. Cu cât se mișcă omul mai mult, cu atâta vede mai multe.

În ceea ce privește predicțiile internaționale, le practic rareori. În acest domeniu, singura experiență importantă pe care am făcut-o, la cererea revistei „Paris Match", a fost în legătură cu Boris Elțin. Se cerea o predicție plecând de la o fotografie a mâinilor lui. Cele prezise atunci sunt pe cale de înfăptuire. Însă prefer să lucrez față în față cu cei în cauză.

Spre a încheia discuția noastră, aș vrea să dau un sfat cititorilor acestei cărți: ei pot să se inițieze cu ușurință în clarviziune, luând ca suport cărțile de tarot de Marsilia. Căci acest tip de cărți îngăduie o bună dezvoltare a intuiției personale. Așternând carte după carte, vă formați spiritul la treabă. Învățați să înțelegeți ordinea cărților, să le tălmăciți. Sunt cu adevărat convins că o persoană care are din naștere un dar, va putea să se perfecționeze cu precizie cu cărțile de tarot de Marsilia. Acest exercițiu, făcut cu regularitate, permite să cultivi darul înnăscut.

La fel, îi sfătuiesc adesea pe cei din jurul meu să-și noteze în fiecare dimineață visele. Este un excelent exercițiu de interpretare a imaginilor și a flash-urilor.

Mai recomand, în fine, să faceți următorul lucru: deschideți o carte la întâmplare, puneți degetul arătător pe un rând, apoi citiți câteva rânduri, plecând din acel loc. Veți descoperi atunci dacă aveți darul clarviziunii. Căci cine are darul clarviziunii, izbutește întotdeauna să extragă ceva din lectura acelor rânduri, dincolo de ceea ce vrea să spună pur și simplu textul. Apare, într-adevăr, un sens ascuns și aceasta poate declanșa un flash, o interpretare. Întocmai cu ceea ce se resimte într-o ședință de clarviziune!

Scanned with CamScanner

Telepatia: energia care acționează la distanță

Însă omul se poate prelungi în spațiu într-un chip încă mai pozitiv. În cursul fenomenelor telepatice, el proiectează instantaneu în depărtare o parte din sine, un soi de emanație, ce va întâlni o rudă sau un prieten.

Alexis Carrel
(Omul, acest necunoscut)

Telepatia de-a lungul istoriei

Cuvântul telepatie (din grecescul *tele,* „la distanță" și *pathos,* „ceea ce simt") însemnând „comunicare la distanță prin gând", a apărut în limba franceză în 1882, provenind din englezescul *telepathy,* cuvânt creat de Frederic Myers, unul din fondatorii S.P.R. (Society for Psychical Research).

Numită adesea „transmitere de gânduri", telepatia privește comunicarea între două psihisme: cel al emițătorului de mesaj telepatic (numit agent) și cel al receptorului (numit percipient).

Telepatia diferă deci fundamental de clarviziune, care este o informație parvenind unui subiect, și aceasta în afara timpului: clarvăzătorul percepe această informație, fie că ea sosește din trecut, din prezent sau din viitor.

Din sondajul efectuat de IFOP și publicat în „l'Express" din 21 martie 1991 rezultă că telepatia este considerată ca un fenomen real de către 62% din francezi și că numai 31% cred că pentru realizarea ei se folosesc trucaje (cei 7% care mai rămân reprezintă proporția celor fără opinie).

Scanned with CamScanner

Doi subiecți telepatici extraordinari

Între cele două războaie mondiale, cercetările în materie de telepatie au fost deosebit de înaintate în Franța, grație doctorilor Richet și Osty.

Doctorul Charles Richet a lucrat mult cu un subiect telepatic: inginerul Stéphan Ossowiecki. Acest telepat avea specialitatea de a indica, practic fără eroare, conținutul exact al frazelor scrise sau al desenelor făcute pe hârtie, puse în plicuri lipite. Iată un exemplu de experiență efectuată asupra lui Ossowiecki la Varșovia, în 1922. I se înmânează subiectului o scrisoare pecetluită și pusă în două plicuri. După șapte minute, Ossowiecki începe să vorbească: „În această scrisoare este vorba de doctorul Richet. Se spune că geniul lui Richet este la fel de mare cum îi este și inima. Persoana care a scris această scrisoare a semnat-o cu numele și prenumele". Când s-au desfăcut cele două plicuri, s-a găsit scris pe hârtie textul următor: „Profesorul Charles Richet te mișcă la fel de tare prin calitățile sublime ale inimii cât și prin geniul său științific. Anna de Noailles"

Un alt subiect telepatic cunoscut în aceeași epocă a fost Ludwig Kahn. El a lucrat mult cu doctorul Eugène Osty. Iată un test revelator în privința puterilor lui. La 21 februarie 1925, Kahn cere unei persoane să scrie orice vrea pe trei bucăți diferite de hârtie, apoi să împăturească acele hârtii cât de mult se va putea, în timp ce iese din cameră. În prezența doctorului Osty, generalul Ferrié a scris următoarele trei mesaje: pe prima hârtie: „lampă cu trei electrozi", pe cea de-a doua: „ipoteza lui Wegener", iar pe a treia: „sănătatea este bunul cel mai de preț".

I se cere apoi lui Kahn să se întoarcă în cameră. El stă în picioare, la un metru și jumătate de general, care stă jos și îi cere să pună una din hârtii sub piciorul unei cupe de pe masă, iar celelalte două să le țină pe fiecare în câte o mână. Apoi spune: „Pe prima hârtie ați scris: electrozi... lampă... lampă cu trei electrozi. Pe cea de-a doua: ipoteza lui Wegener. Pe cea de-a treia: sănătatea este bunul cel mai de preț". Kahn găsise

Scanned with CamScanner

exact cele trei mesaje și, mai mult, în ordinea în care fuseseră ele scrise!

Experiența lui Nautilus

Acesta este exemplul cel mai des citat când se vorbește de telepatie. Astăzi, este greu de știut dacă experiența s-a petrecut cu adevărat sau dacă a făcut parte din războiul psihologic dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică. Să reamintim întâmplarea. În februarie 1960, revista „*Science et Vie*" a publicat un articol în care se afirma că americanii ar fi reușit să trimită și să primească mesaje telepatice. Experiența ar fi avut loc în iulie 1959: de două ori pe zi, timp de două săptămâni, un subiect dotat în telepatie și provenind de la Duke University (unde oficia celebrul J. B. Rhine, despre care vom mai vorbi mai departe) încerca, în calitate de agent, să transmită imagini precise unui percipient (receptor), care se afla la bordul submarinului „Nautilus". Articolul din „*Science et Vie*" dădea chiar cifra de 70% reușită în transmiterea de mesaje telepatice. Marina americană a dezmințit oficial existența acestei experiențe, despre care unii credeau că ar putea sluji unor scopuri militare, deoarece comunicările telepatice sunt indetectabile, transmisibile la mari distanțe și foarte greu, dacă nu imposibil, de perturbat.

Se știe că în același moment se realizau în Uniunea Sovietică lucrări de telepatie importante, de către Leonid Vasiliev. Acesta din urmă, titular al catedrei de fiziologie a Universității din Leningrad și laureat al premiului Lenin, studia de foarte mulți ani efectele la distanță ale sugestiei mentale. Astfel, este probabil ca doctorul Vasiliev să fi realizat experiențe de telepatie în cursul primelor zboruri spațiale ale sovieticilor (primul, cu Iuri Gagarin, dar și cu următoarele).

Sovieticii sunt într-o asemenea măsură de impregnați de „binefacerile" telepatiei încât o folosesc în orice război psihologic, inclusiv în jocul de șah! Într-adevăr, în faimoasele competiții pentru titlul de campion al lumii dintre dizidentul

Scanned with CamScanner

Kasparov și comunistul Karpov s-a spus că acesta din urmă era asistat de un telepat. Situat în primele rânduri ale publicului, acesta avea misiunea să-l perturbe pe Kasparov, trimițând creierului său mesaje perturbatoare, destinate să-l facă să piardă, pentru ca titlul de campion al lumii să-i revină lui Karpov. S-ar părea că riposta lui Kasparov a constat în faptul că și el a recrutat un telepat, care și-a luat sarcina de a neutraliza mental telepatul din tabăra adversă!

Gazetarii Sheila Ostander și Lynn Shroeder au atras atenția, la apariția cărții lor *Fantastice cercetări parapsihologice în U.R.S.S.*, asupra foarte numeroaselor lucrări sovietice în domeniul telepatiei. Apariția acestei cărți în Statele Unite a stimulat de altfel un nou val de cercetări americane. Prilej cu care a fost creat S.R.I. (Stanford Research Institute). Institutul acesta a fost însărcinat să lucreze împreună cu U.S. Navy spre a determina dacă subiecți telepați ar putea detecta la mare distanță surse de energie electromagnetică. Este limpede că ceea ce se căuta era mijlocul de a localiza submarinele sovietice aflate la mari adâncimi.

Însă programul cel mai important pe care l-a avut de realizat S.R.I. a fost proiectul Scanate. Obiectivul acestuia era studierea tehnicilor de percepere la distanță, în folosul C.I.A. Aceste studii au fost efectuate de către doi fizicieni, Russell Targ și Harold Puthoff, împreună cu un clarvăzător celebru în Statele Unite: Ingo Swann. Unul din teste consta în a cere clarvăzătorului să încerce să citească de la distanță codurile utilizate de către o bază militară subterană secretă, situată în Virginia, coduri înscrise în documente depuse într-o casă de bani din această bază. Întrucât aceste cercetări au fost clasate „Secret Defense”*, desigur că n-a fost publicat nici un rezultat privind această experiență.

Telepatie și sincronie a morții la gemeni

Un exemplu clasic de telepatie îl dau frecvent în viața de toate zilele gemenii sau gemenele, în special la moartea unuia

---

* Secret de apărare (n. trad.).

Scanned with CamScanner

dintre ei. Se observă atunci așa numita sincronie a morții. Există foarte numeroase cazuri, indiferent de țara în care au avut loc aceste evenimente. Astfel, în 1957, cei mai vârstnici gemeni din Franța au murit la interval de două zile. Primul, Jérôme Hacquart s-a stins din viață la 3 februarie, în Haute-Saône. Fratelui său Émile i s-a făcut rău patruzeci și opt de ore mai târziu, fără să știe de dispariția geamănului lui!

Recordul de distanță în materie de relație telepatică aparține unor surori engleze, care au murit în aceeași zi, la 20 aprilie 1961, în vârstă de șaptezeci de ani, separate de 9780 de kilometri: una s-a stins în Anglia, cealaltă în Capetown (Africa de Sud).

Această legătură telepatică gemelară a fost studiată de americanul Thomas Bouchard, profesor la departamentul de psihologie al Universității din Minnesota: „Gemenii sunt profund diferiți de celelalte ființe umane. Rareori se întâmplă să aibă destine cu adevărat obișnuite. În orice clipă a existenței lor, care nu e niciodată individuală, ceva straniu poate să se ivească, deschizând porți neașteptate asupra insondabilei enigme a facultăților pierdute de către ființa umană". Profesorul Bouchard a constatat astfel că, dacă un frate geamăn este anesteziat clinic, celălalt adoarme în același moment la mii de kilometri depărtare. Iar dacă se ciupește până la sânge brațul unui geamăn, se va vedea apărând aceeași pată roșie pe brațul celuilalt! Cum în Franța se nasc 16000 de gemeni pe an, iată un frumos eșantion de studiat pentru cercetătorii în parapsihologie!

Cercetările oamenilor de știință

În domeniul cercetărilor privind telepatia, Franța a fost neîndoios țara cea mai activă între cele două războaie, mulțumită, printre altele, lucrărilor doctorului Eugène Osty și ale lui René Warcollier. De atunci încoace, (datorită emulației cauzată de războiul rece), sovieticii și americanii ne-au luat-o chiar mult înainte. Într-adevăr, nimeni nu mai efectuează, din păcate, astăzi, cercetări în acest domeniu (fac excepție lucrările

Scanned with CamScanner

efectuate în 1985 de către CGE, cu tychoscopul, lucrări mai târziu încheiate: vezi pe această temă, ceva mai departe, „Telekinezia și efectul Geller").

Caracteristicile telepatiei, conform doctorului Osty

Doctorul Eugène Osty, care a fost președintele Institutului metapsihic de la Paris și autorul cărții *Cunoașterea supranormală*, a realizat numeroase experiențe în anii 20 și 30 asupra unor subiecți cu puternice facultăți parapsihologice, cum sunt Pascal Forthuny și Jeanne Laplace.

El și-a rezumat roadele cercetărilor asupra telepatiei în patru mari concluzii:

– acest fenomen este independent de distanța dintre cei doi subiecți. Cincizeci de ani mai târziu, s-a verificat din nou această afirmație: în timpul experienței telepatice care a avut loc în 1971, în cursul zborului spațial „Apollo 14", astronautul Edgar Mitchell a încercat să transmită, se pare cu succes, pe când se afla pe orbita lunară, simboluri de pe cărțile lui Zener (vezi mai departe „Un cercetător inventiv: J.B. Rhine") către patru receptori selecționați, locuind pe Pământ);

– facultățile psi sunt primejduite de „eclipse". Astfel, un șoc emoțional poate face să apară sau să dispară această facultate la un individ;

– stările afective se transmit mult mai ușor decât ideile intelectuale;

– există o complementaritate afectivă foarte puternică între emițător (agent) și receptor (percipient).

Descoperirile lui Warcollier

Pentru inginerul francez René Warcollier, mort în 1962, „subconștientul poate fi considerat drept conținând frecvent mesajul telepatic exact. Aproape cum conține un clișeu nedevelopat o fotografie și cum, după developarea prin intermediul revelatorului, adică după imersiunea în conștient, mesajul se deformează printr-un mecanism analog celui al iluziei".

Scanned with CamScanner

Încurajat de doctorul Osty, René Warcollier a lucrat mult în domeniul telepatiei experimentale, întrebuințând sistematic serii de agenți și percipienți, în scopul de a obține statisticile cele mai realiste.

Cercetările lui s-au concentrat asupra telepatiei senzoriale și chiar mai degrabă asupra telepatiei vizuale, deoarece pentru Warcollier „imaginile spontane care apar în spiritul unui percipient sunt tot atât de involuntare ca și mișcările sale musculare. Aceasta mi-a părut că se apropie cel mai mult de cercetarea mea personală: să detectez o imagine determinată și mai ales o senzație vizuală".

De-a lungul studiilor sale, René Warcollier și-a dat seama că dacă „climatul" în care se efectuau experiențele era simpatic, subiecții obțineau rezultate mult mai bune: astfel, indicele succesului testelor telepatice a trecut de la 6% la 35%, atunci când a îmbunătățit ambianța condițiilor de experimentare.

Telekinezia și efectul Geller

Cuvântul *telekinezie* indică fenomenele de deplasare a obiectelor sub acțiunea gândirii. Aceste fenomene au fost mediatizate începând din 1972, odată cu apariția lui Uri Geller pe scena internațională. În fața camerelor de luat vederi a numeroase posturi de televiziune, acesta îndoia linguri sau chei, pornea din nou ceasuri oprite de un timp și reușea chiar, după câte se spune, să se fotografieze singur cu un aparat având obiectivul acoperit (ceea ce făcuse americanul Ted Serios încă din anii '60)!

Toate aceste fenomene au fost numite de anumiți gazetari: „efectul Geller". În pofida laturii de spectacol a lui Uri Geller, numeroși oameni de știință au dorit să-l testeze. Astfel, s-au efectuat asupra lui Geller, între anii 1972–1976, experiențe în șaptesprezece laboratoare din opt țări diferite. Cele mai celebre s-au efectuat la *Stanford Institute*, de către profesorii Puthoff și Targ și la Centrul naval al armatei terestre al marinei americane, la Silver Spring, în Maryland, la 29 octombrie 1974, de către doctorul Eldon Byrd.

Scanned with CamScanner

Acesta a experimentat capacităţile lui Uri Geller asupra unui metal numit *nitinol*, care are proprietatea de a-şi regăsi forma iniţială, după ce a suferit o deformare: pentru aceasta, ajunge ca după o torsiune să fie supus unei temperaturi de 100 de grade (apă clocotită sau flacăra unui chibrit). Doctorul Byrd i-a cerut lui Uri Geller să încerce să răsucească un fir de nitinol lung de doisprezece centimetri, pe care-l ţinea el însuşi între cele două mâini. Geller şi-a frecat uşor arătătorul pe acest fir, timp de vreo douăzeci de secunde. Apăru o deformaţie... care se accentuă atunci când Byrd scufundă firul de nitinol în apă clocotită, în timp ce metalul ar fi trebuit să-şi regăsească forma iniţială! Byrd, care a supus fragmentul de nitinol unei analize radiocristalografice, afirmă că „deformarea bucăţii de nitinol fusese permanentă, pentru că aceasta, în ciuda sursei de căldură, îşi relua poziţia deformată, ceea ce înseamnă că memoria materialului fusese modificată".

Născut în 1946, Uri Geller a afirmat întotdeauna că puterile psihice s-au manifestat în urma unei descărcări electrice pe care a primit-o pe când avea cinci ani. Este el un telepat autentic, posedând facultăţi de telekinezie extraordinare sau nu e decât un abil iluzionist? Trebuie totuşi să notăm că în tinereţea lui a fost membru al asociaţiei iluzioniştilor din Israel şi că înainte de a-şi încerca norocul în Statele Unite, unde a făcut avere, el dăduse spectacole în numeroase cabarete. Să ne reamintim, de asemenea, că în cursul experienţelor la care a fost supus, a fost în mai multe rânduri surprins cu înşelătorii.

În ceea ce priveşte puterile sale, Geller lăsa să se înţeleagă „că există la toţi indivizii o anumită energie cinetică ce emană din spirit şi e cu neputinţă de măsurat".

Sigur este faptul că, o mare parte din veniturile lui au provenit din interviurile pe care le vindea revistelor şi din căutarea de zăcăminte de petrol şi de minerale pentru companii miniere ca Anglo-Transvaal din Africa de Sud: atunci acţiona ca un veritabil detector uman, lucrând pe hărţi sau survolând din avion zone presupuse ca ascunzând zăcăminte importante.

Scanned with CamScanner

Vreau să mai semnalez, totuși, un fenomen straniu: de câte ori își făcea Uri Geller apariția la televiziune, și indiferent de țară (Anglia, Franța, Japonia...), în același moment, la domiciliul lor, numeroși copii și adolescenți (și câteodată chiar adulți) afirmau că realizează aceleași fenomene de torsiune de chei sau de pornire de ceasornice, ca și Uri Geller. În Anglia, astfel, Matthew Manning sau în Franța Jean-Pierre Girard au devenit, în țările lor natale „noii" Uri Geller, ca urmare a apariției la televiziune a „maestrului" lor.

Din punctul de vedere al psihiatrului anglo-saxon Robert Cantor, care a studiat numeroși tineri ce-au reprodus aceleași fenomene ca și Uri Geller, după ce l-au văzut la televiziune, toți posesorii de capacități de telekinezie sunt de asemenea înzestrați pentru telepatie și pentru clarviziune. În plus, Cantor a notat că, în cursul experiențelor sale, subiecții resimțeau fenomene precum vederea de luminițe, perceperea de șuierături sau apariția de migrene în cursul concentrării. (Dacă doriți și dumneavoastră să practicați acest tip de experiență, vedeți capitolul „Testați-vă calitățile telepatice").

Telepatie și poltergeist

Cuvântul *poltergeist* a fost alcătuit pornind de la germanicul *poltern*, care înseamnă „a face zgomot" și *geist* „spirit" sau fantomă. El desemnează ceea ce au numit anumiți cercetători *spiritele ce lovesc*. Alții numesc aceste fenomene „psihokinezie" (sau PK.).

Manifestările poltergeist-ilor sunt cele mai adesea zgomote surde (numite *raps* de către englezi), curenți de aer rece, deplasări de obiecte (mobile, veselă etc.), deschideri brutale de uși și de ferestre, aruncări de pietre și chiar, uneori, agresări sălbatice de persoane.

Pentru celebrul cercetător în parapsihologie, profesorul Hans Bender, de la universitatea din Fribourg, „poltergeist-ul dispune de prea puțină existență independentă sau nu o are deloc: este un fenomen legat de un individ și provocat de subconștientul său. Agentul responsabil este foarte adesea o

Scanned with CamScanner

persoană ce resimte o mare insatisfacție sau o puternică frustrare pe care reușește să o exprime sub forma unei puternice forțe psihokinetice".

Pentru unii cercetători, apariția unui poltergeist este suscitată de pubertate și de angoasele ce o întovărășesc. Într-adevăr, în numeroase cazuri, aceste fenomene s-au declanșat în prezența unor adolescenți în pubertate. S-a remarcat astfel că spiritele care lovesc nu se manifestă doar o singură dată, ci au tendința de a reveni, în chip repetitiv, într-o anumită perioadă.

Hans Bender a anchetat un caz de poltergeist devenit apoi celebru. Este vorba de cel al Annei-Maria Schneider. În anul 1967, la Rosenheim, în Bavaria, la telefonul avocatului Sigmund Adam au apărut fenomene bizare. Apelurile se întrerupeau în mod brutal. Însă cei care reparau nu detectau nici o anomalie pe circuit. Domnul Adam a pus atunci să se instaleze un contor, spre a înregistra tot ceea ce se petrece la nivelul instalației. Iar contorul începu să înregistreze convorbiri, atunci când nimeni nu se servise de telefon! Astfel, la 20 octombrie 1967, s-au înregistrat 46 de apeluri în 15 minute. Facturile de plată începură să se ridice la sume foarte mari și nimeni nu găsea vreo explicație. Apoi au început să apară fenomene electrice: becurile explodau din senin, tuburile de neon se îndoiau. Chemat în ajutor, Bender identifică foarte repede un poltergeist. Căută atunci agentul răspunzător de aceste manifestări, identifică o tânără funcționară de nouăsprezece ani – Anne-Maria Schneider. Un psiholog, colaborator al lui Bender, a detectat că ea avea o personalitate instabilă și că era foarte nefericită. Frustrația tinerei fete se elibera sub forma unei psihokinezii spontane recurente. De altminteri, de îndată ce a părăsit cabinetul avocatului, fenomenele au încetat definitiv. Ceea ce comentează în felul său parapsihologul Alan Owen: „Dacă spiritele care lovesc se manifestă ca să dispară mai ușor, explicația constă în faptul că nu e vorba de o maladie ci de o terapie".

În Statele Unite, la Rolla, în Missouri, cercetătorii Cox și Richards s-au aplecat și ei îndeaproape asupra acestor

Scanned with CamScanner

fenomene. Ei au înființat SORRAT (Society for Research into Rapport and Telekinesis) și au colaborat în mod specific cu medium-i selecționați pentru experiențele lor, studiind toate efectele poltergeist-ilor.

Pentru experiențele lor, Cox și Richards au creat o cușcă transparentă sigilată (pe care au numit-o „minilab"). În ea, puneau tot soiul de obiecte diverse, precum zaruri, cuburi Rubik, cărți de joc, linguri, creioane, coli de hârtie... și au mai adăugat niște senzori ce declanșau înregistrarea pe camera video la cea mai mică mișcare a unui obiect oarecare situat în interiorul minilab-ului. Cei doi cercetători americani au măsurat astfel acțiunile de telekinezie ale subiecților lor, pe care în prealabil îi condiționaseră pozitiv, spre a le insufla încrederea: camerele video au înregistrat numeroase mișcări de obiecte, precum deplasarea unor zaruri pe o suprafață acoperită de praf de cafea și, de asemenea, scrisul „liber" al unor creioane pe bucăți de hârtie, fără intervenție umană.

Lucrările franceze recente în domeniul telepatiei

În 1985, în Franța, CGE (Compagnie générale d'Electricité) a realizat, la inițiativa președintelui ei de pe atunci, Ambroise Roux, experiențe de telekinezie asupra a două sute cincisprezece subiecți neprofesioniști (adică diferiți ca tip de Uri Geller sau Jean-Pierre Girard care sunt profesioniști plătiți pentru fiecare prestație televizată sau ori de câte ori se supun unor teste de laborator).

Laboratorul de electronică al CGE a pus la punct un aparat numit tychoscop, creat de un inginer francez, Pierre Janin. Acest aparat se deplasează pe o masă, trasând o curbă de funcționare cu totul aleatorie. Pentru subiectul testat, scopul constă în a privi tychoscopul și a încerca să-l pună în mișcare la distanță, prin simpla acțiune a gândirii. Rezultatele obținute au arătat că 20% dintre subiecți au „creat anomalii în traiectoria tychoscopului prin puterea voinței lor. O tânără a fost capabilă să determine tychoscopul să traverseze în linie dreaptă o masă lungă de 3.50 metri și să-l facă să-i cadă în poale".

Scanned with CamScanner

Telepatie și xenoglossie

Xenoglossia este fenomenul ce constă în vorbirea, de către un subiect, a unei limbi pe care nu o cunoaște. Se consideră că este vorba de un fel de fenomen de telepatie între subiect... și o „entitate" străină care joacă rolul de emițător, comunicând cu acesta în propria-i limbă, necunoscută agentului.

Se întâmplă, într-adevăr, ca anumite persoane – în stare de hipnoză sau de trezie – să vorbească o limbă pe care n-o cunosc și să observe, în afara accentului străin, cum li se modifică vocea: cazul acesta este frecvent la clarvăzătorii care se află în contact spiritist cu persoane decedate. Atunci, vocea clarvăzătorului este cea a defunctului: se produce un fel de încorporare a defunctului în corpul clarvăzătorului.

Lucrul acesta i-a făcut pe unii dintre cercetători să afirme că xenoglossia este nu numai un fenomen de telepatie, ci, de asemenea, și unul de posedare. Este vorba de o veritabilă încorporare în subiect a unei ființe exterioare, care ia în posesie acest trup. Spre a pune capăt acestui fenomen trebuie să fie practicat exorcismul (realizat oficial în Franța de vreo șaizeci de preoți) fie să fie efectuate ședințe de telepatie. Totuși, posedarea nu trebuie confundată cu vrăjitoria, care constă într-o acțiune din afara individului, practicată de o persoană care încearcă să-i provoace răul (se și spune, de altfel, că-i face farmece). Cel căzut pradă deochiului suferă de o mare oboseală, lipsită de motivație aparentă.

Faimosul clarvăzător american Edgar Cayce cădea în puterea acestui fenomen de xenoglossie, atunci când făcea ședințe în stare de hipnoză: i se-ntâmpla să vorbească într-o limbă pe care nu o cunoscuse înainte.

Tămăduitorul spiritist brazilian Ze Arigo (ceea ce înseamnă în portugheza-braziliană: țăran ignorant) își făcea intervențiile chirurgicale cu ajutorul rugăciunilor și al unui cuțit ruginit, spunând că este „încorporat" de un medic german al cărui accent îl împrumuta și despre care se credea că ar fi trăit în Germania la începutul secolului. Din păcate, cercetările pentru identificarea acestui medic n-au dus la vreun rezultat.

Scanned with CamScanner

Un cercetător inventiv: J.B. Rhine

Lucrările cele mai temeinice în materie de telepatie i-au aparținut, incontestabil, lui Joseph Banks Rhine, responsabil al departamentului de psihologie de la Duke University (Carolina de Nord).

Rhine a fost primul care a aplicat metodele statistice la studierea parapsihologiei, dând dovada unui spirit foarte deschis: „Am încercat să înțeleg anumite fenomene care, cu toate că nu se înscriu în legile naturale cunoscute, există totuși în univers".

Spre a putea lucra științific, Rhine i-a cerut unuia dintre confrații lui, Karl Zener, psiholog specializat în testele de percepție, să desemneze o serie de cinci cărți, purtând fiecare un simbol simplu, distingându-se clar de celelalte. Acestea, numite astăzi „cărțile lui Zener" și frecvent folosite în cursul experiențelor de telepatie, sunt următoarele:

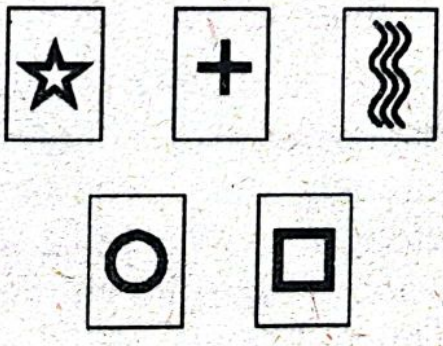

Experiența urmărită de Rhine, plecând de la cărțile lui Zener, este foarte simplă: într-un joc de douăzeci și cinci de cărți, conținând cinci cărți pentru fiecare simbol, este probabil ca o persoană să ghicească în medie corect cinci cărți din douăzeci și cinci, cu o reușită adică de 20%. Prin subiecți excelenți, Rhine obținea rezultate de două ori mai bune.

La fel ca unii dintre confrații săi, el a constatat că dispoziția subiecților le afecta facultățile telepatice: aceștia reușeau în genere mai bine când erau fie încurajați, fie provocați. Rhine a povestit într-o zi cum l-a provocat pe unul dintre subiecți: îi va da 100 de dolari pentru fiecare carte bună găsită. Stimulat de această miză, subiectul a izbutit să

Scanned with CamScanner

ghicească cele douăzeci și cinci de cărți constituind jocul complet! A câștigat, prin urmare, conform promisiunii, 2500 dolari. Statistic, el nu avea decât o șansă din zece la puterea optsprezecea, adică o posibilitate de reușită dintr-un miliard de miliarde! În schimb, Rhine a constatat că subiecții săi aveau mai des tendința de a se înșela, atunci când erau contrariați, obosiți sau deprimați.

Astăzi, în numeroase laboratoare de cercetare telepatică, aparate electronice au înlocuit cărțile lui Zener, reducând riscurile de eroare. Aceste aparate numite *Random Event Generators* (inductori de serii fortuite) sunt foarte utile, căci statisticienii au stabilit că ființa umană nu pare în măsură, atunci când este supusă unor experiențe, să facă o alegere izvorând numai din hazard. Astfel, când se cere mai multor persoane să aleagă o cifră cuprinsă între 1 și 10, se constată că un număr mai mare îl aleg pe 7.

Încercări de explicație științifică a telepatiei

Cercetătorii au consemnat diferite tentative de explicare a telepatiei. Se pot număra patru:

1. Explicația electromagnetică: această ipoteză și-a făcut loc imediat după descoperirea, în 1888, de către Hertz, a undelor electromagnetice. Parapsihologilor, paralela li s-a părut atunci seducătoare. Totuși nu s-a putut niciodată demonstra emiterea de unde de ordin electromagnetic de către creierul emițătorului (agentului).

2. Explicația gravitațională: anumiți cercetători consideră că există la om un câmp gravitațional emițând unde în raport cu niște particule numite tahioni, a căror viteză ar fi superioară celei a luminii. Despre acest câmp spune că ar fi doctorul Hoffmann, care a lucrat cu Einstein, „sediul facultăților paranormale ale individului și ar poseda o asemănare cu forța de a transmite informație telepatică, și una și cealaltă acționând la foarte mari distanțe și trecând prin toate obstacolele".

3. Explicația psihosociologică: această ipoteză se sprijină pe faptul că relația telepatică între doi subiecți este fondată de

Scanned with CamScanner

existența unui punct comun între emițător și receptor, ceea ce trebuie atunci să permită acestor două spirite să stabilească comunicații mai bogate.

4. Explicația spirituală: un anumit număr de autori consideră telepatia ca supranaturală, provenind de la un fel de spirit divin. Acest tip de explicație se alătură credințelor creștine privind relațiile dintre suflete și comuniunea sfinților.

Testați-vă capacitățile telepatice

Cele nouă teste care vi se propun aici vă vor permite să știți de ce capacități reale de telepatie dispuneți. În toate cazurile, veți fi emițătorul (parapsihologii spun: agentul). Două teste vă vor face, pe deasupra, să experimentați relațiile dintre emițătorul care veți fi și receptor (percipient): testul nr. 7 (intitulat „Contactul la distanță") și nr. 8 („Transmiterea de imagini").

Practicați aceste teste singur(ă) sau cu prieteni, însă făceți-le doar când veți fi destins(ă) și totodată concentrat(ă). Concentrarea ajută să se creeze o stare specifică prin simpla fixare a atenției dumneavoastră asupra unei singure imagini mentale. Atunci, aceasta favorizează o relaxare vecină cu somnul, propice relației telepatice. Pe urmă, reveniți la capitolul „Energiile dumneavoastră și dumneavoastră" și notați-vă acolo rezultatele, înainte ca, în cazul când sunt spectaculoase, să mi le transmiteți.

Testul nr. 1: Cărțile lui Zener

Pentru a practica acest test trebuie, bineînțeles, să posedați un joc complet de douăzeci și cinci de cărți, joc care se poate cumpăra la punctele de vânzare specializate.

Să ne amintim că principiul acestui test constă în a ghici fiecare din cele douăzeci și cinci de cărți de joc, trase de către o persoană, una după alta. Pentru aceasta, trebuie să vă precizez simbolul aflat pe carte.

Teoria probabilităților hazardului vă dă cinci răspunsuri bune la cele douăzeci și cinci de cărți. Dacă obțineți un scor

Scanned with CamScanner

mai ridicat decât cinci, se poate spune atunci că sunteți înzestrat pentru telepatie. Vă sfătuiesc totuși, ca să obțineți un rezultat convingător, să efectuați de mai multe ori la rând acest test, neomițând să amestecați bine cărțile înaintea fiecărei încercări.

Testul nr. 2: Culorile

Acest test permite să se detecteze ceea ce numesc specialiștii în parapsihologie „percepția transcutanată" și, de asemenea, „viziune extraoculară". Decupați bucățele de hârtie de culoare uniformă: de exemplu, una bleu, alta roșie, alta verde, albă, neagră, portocalie și puneți-le pe fiecare în câte un plic diferit pe care pe urmă să-l lipiți.

Testul constă în a ghici prin telepatie fiecare culoare ascunsă în plicul ei. Trebuie notat că anumiți subiecți își îmbunătățesc rezultatele ajutându-se de mâini, de unde și numele de „percepție transcutanată" dat acestui tip de experiență.

Testul nr. 3: Îndoirea unei linguri

Testul acesta, ca și următorul, au devenit celebre datorită lui Uri Geller, în urma apariției pe micul ecran, în lumea întreagă. Obiectivul dumneavoastră constă în a lua într-o mână o lingură (sau o cheie) și a vă concentra asupra acestui obiect spunând mental: „Vreau să te îndoi sub acțiunea gândului meu" (Uri Geller zice: „Îndoaie-te, îndoaie-te!") și ajutându-vă eventual de arătătorul celeilalte mâini, pe care-l veți trece, înainte și înapoi, de-a lungul obiectului. Cel puțin, în felul acesta își făcea Uri Geller toate experiențele de torsiune. După ce veți fi îndoit întreaga zestre a familiei, treceți la testul următor!

Testul nr. 4: Pornirea unui ceas oprit

În acest test este vorba de a acționa asupra unor ceasornice oprite de un anumit timp, și de a le face să pornească prin aceeași practică din testul precedent. Anumite spirite sceptice

Scanned with CamScanner

au considerat că repornirea ceasurilor de către Uri Geller se explica printr-un fapt fizic simplu: luând ceasul în mână, îi urcă temperatura la 37 grade, ceea ce are drept urmare că se încălzește foarte simțitor, prin raportare la temperatura ambiantă de 20 grade. Aceasta ar ajunge să lichefieze câteva picături de unsoare ce se uscaseră în mecanism și ca acele ceasuri să pornească din nou, pentru câteva minute.

Testul nr. 5: Teleportarea unui obiect

Acest test este foarte dificil și dă naștere la bănuieli: numeroși observatori (iluzionistul american Randi în cazul lui Uri Geller și iluzionistul francez Gérard Majax în cazul lui Jean-Pierre Girard) au considerat că s-a produs sistematic o înșelăciune din partea subiectului. Încercați, deci, să realizați acest test fără înșelăciune, altfel vă veți înșela singur.

Obiectivul acestui test constă în a deplasa, doar prin gândire, un mic obiect situat în fața dumneavoastră: zar, monedă, creion etc. Spre a vă pune singur la adăpost de orice tentativă de trișare, puteți închide aceste obiecte sub un clopot de sticlă, dacă vreți!

Testul nr. 6: Detectarea unui obiect impregnat de gândire

Acest test este dificil, deoarece privește influența mentală pe care o pot avea oamenii asupra obiectelor.

Alegeți o duzină de obiecte obișnuite, dar diferite: ceas, stilou, pilă, carte de credit, monedă, bancnotă, foarfeci...

Cereți apoi unei persoane să se concentreze puternic timp de treizeci de secunde asupra unuia din aceste obiecte, fără să-l arate cu degetul și nici să-l numească. În tot acest timp, bineînțeles, să stați deoparte și să nu vedeți nimic.

Testul constă în a încerca să descoperiți obiectul care a fost „impregnat" prin gândire personală.

Testul nr. 7: Contactul la distanță

Acest test permite să se măsoare existența eventuală a unei puternice acțiuni telepatice între doi indivizi. Experiența

Scanned with CamScanner

constă în a stabili un contact la distanţă cu o altă persoană (fără ca aceasta să ştie absolut nimic), prin mijlocirea fotografiei sale.

La o oră stabilită, vă veţi concentra asupra fotografiei acestei persoane, spunându-vă: „Îţi cer să mă chemi la telefon de cum recepţionezi mesajul meu telepatic".

Concentraţi-vă mental foarte puternic asupra acestei idei şi verificaţi după câtă vreme „cobaiul" vă va chema şi dacă a simţit într-adevăr nevoia de-a vă contacta în chiar momentul în care emiteaţi mesajul telepatic.

Atenţiune: nu consideraţi că aţi dat greş, dacă persoana asupra căreia doreaţi să acţionaţi prin telepatie vă dă un semn de viaţă cu întârziere, atunci când totuşi ea a primit într-adevăr mesajul vostru. Poate că se afla pur şi simplu în imposibilitatea materială de a vă telefona, fiind în acel moment pe drum (în maşină, tren, avion...) la spectacol sau aiurea.

Testul nr. 8: Transmiterea de imagini

Principiul acestui test constă în a-l pune să deseneze elemente simple (fluturi, drapel, animal, fruct, maşină etc.) pe un emiţător ales dintre persoanele din jur şi care trebuie să se concentreze şi să se sforţeze să vi le transmită telepatic, aşa fel încât să le ghiciţi, redesenându-le (nu uitaţi că dumneavoastră sunteţi receptorul) unul după altul.

În timpul realizării desenelor, nu staţi în aceeaşi încăpere cu persoana care le face, spre a evita orice risc de fraudă, fie şi involuntară.

În afară de desen, nu uitaţi să şi comentaţi, ceea ce vă va îngădui să vă precizaţi viziunea telepatică.

Menţionaţi, de asemenea, toate amănuntele pe care vi le-au furnizat simţurile: miros, culoare etc.

Testul nr. 9: Acţiunea telepatică în condiţii de apropiere

Înainte de orice, ţin să precizez că acest test trebuie practicat cu prudenţă şi în mod cinstit, fiindcă el constă în a

Scanned with CamScanner

încerca să acționați prin telepatie asupra comportamentului unei alte persoane.

Nu emiteți, deci, decât mesaje pozitive sau fără nici un fel de risc pentru altcineva, de exemplu aceste trei acțiuni amuzante, crescând în dificultate:

1. a face ca o persoană să se uite la ceas, atunci când ați decis dumneavoastră;
2. să o faceți să se ridice de pe scaunul pe care stă;
3. să o faceți să spună un cuvânt precis, de dumneavoastră ales.

Mesajul mental de transmis telepatic trebuie să fie de tipul următor: „Vreau ca acum să vă uitați la ceasul dumneavoastră. Trebuie neapărat să vă uitați la ceas. Pentru dumneavoastră este capital. Faceți-o fără întârziere. Acum!" În timp ce emiteți mental această „poruncă" nu uitați să fixați cu privirea capul persoanei asupra căreia vă practicați exercițiul. Atenție, totuși, de a nu vă da de gol, din cauza unei priviri prea agresive!

Este important, de altfel, să notați după cât timp de la emiterea mesajului dumneavoastră telepatic se realizează acțiunea cerută. Firește, cu cât va fi trecut mai multă vreme, cu atât mai mult va putea fi pusă experiența pe seama întâmplării.

Secretele unui specialist excepțional în telepatie: Robert Amadou

Preot aparținând bisericii siriene din Antiohia, doctor în teologie, în litere și etnologie, Robert Amadou este un mare specialist al fenomenelor parapsihologice și în principal al telepatiei, așa cum o arată și principalele sale lucrări: *„Parapsihologia"* și *„Telepatia"*. Mi-a acordat o întrevedere ca să lămurim ce este telepatia.

Înainte de orice, să dăm definiția telepatiei: Trebuie să ne întoarcem la definiția creatorului acestui cuvânt, englezul Frederic Myers, unul din fondatorii lui *Society for Psychical Research*: „Telepatia este o comunicare de impresii ale unui spirit către alt spirit, în afara căilor senzoriale cunoscute".

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Scanned with CamScanner

Personal dau o cu totul altă definiție telepatie: „O coincidență inexplicabilă între stările psihofiziologice sau comportamentale a doi indivizi". Într-adevăr, după câte cred eu, fenomenul desemnat de către Myers s-ar prea putea să nu fie un fenomen de comunicare și deci, în această situație, să nu angajeze pe nimeni.

De altminteri, cred că este important să facem o distincție clară între telepatie și clarviziune. Cercetătorul american J.B. Rhine și parapsihologii contemporani au confundat cu bună știință telepatia cu clarviziunea, când de fapt ele aparțin de două clase distincte de fenomene. Căci ei au descoperit că era aproape cu neputință să distingă între aceste două noțiuni, telepatie și clarviziune, atunci când își practicau testele cu medium-i. Într-adevăr, când un agent privește o carte de joc, percipientul o ghicește prin ESP: aceasta este telepatia. Însă divinația percipientului se poate explica, de, prin clarviziunea cărții însăși și nu datorită imaginii pe care și-o însușește agentul. Credem că vom rezolva problema suprimând imaginea materială a cărții de joc? Dar atunci în care moment al experienței va trebui agentul să înscrie numele acestei cărți, să-l pronunțe, pe scurt, să producă un semn material al valorii acestei cărți? Partizanii clarviziunii vor atrage atenția că percipientul, presupus clarvăzător, va putea lua întotdeauna cunoștință de acest semn.

Două obiecții interzic spiritelor celor mai raționale să creadă în telepatie: pe de o parte, împrejurările în care oamenii de știință își practică testele nu exclud definitiv orice iluzionare sau orice înșelăciune; pe de altă parte, coincidența, luată drept telepatie, poate, în cele mai multe dintre cazuri, să fie datorată întâmplării.

Într-adevăr, dacă telepatia ar fi un fenomen recunoscut, numeroase cazuri spontane, numeroase răspunsuri ale medium-ilor, un mare număr de încercări calitative ar putea fi raportate pe bună dreptate la activitatea unei funcții paranormale. Ipoteza telepatică verificată în alte cazuri ar fi atunci cea mai probabilă în aceste cazuri inexplicate. Dacă experiența telepatiei n-a fost dovedită în condiții sigure, atunci

Scanned with CamScanner

rămân ca ipoteze prime hazardul, iluzia, înșelăciunea ale căror imense resurse le-am constatat.

Nici un motiv de a crede în telepatie nu înlătură motivele de a te îndoi de ea. Este, oare, bilanțul motivelor de a crede, așa cum le invocă cei fideli telepatiei, în comparație cu bilanțul motivelor de a o pune sub semnul îndoielii? Cred că răspunsul la această întrebare – adică evaluarea arbitrară a probabilității existenței telepatiei – este o problemă individuală.

Pentru mine telepatia există, există cu adevărat, în sensul pe care l-am definit mai sus. S-au constatat coincidențe între starea psihofiziologică sau comportamentul unui alt individ pe care nu le-au putut explica nici o comunicare senzorială nici un raționament voluntar, pe scurt nici o înșelăciune și nici o iluzionare, fără ca aceste coincidențe să poată fi atribuite numai acțiunii hazardului. De la o ființă umană la o altă ființă umană s-a transmis o imagine, un gest sau o emoție. În orice ipoteză, nici o explicație normală nu se aplică la coincidența acestei imagini, acestui gest sau acestei emoții, la cei doi subiecți.

Sunt convins că telepatia este un proces total inconștient. În textele științifice, percipientul, de câte ori mânuiește o carte, fie că spune bine, fie că spune greșit, încearcă doar sentimentul că răspunde la întâmplare. El nu știe niciodată dacă se înșeală sau dacă ghicește exact. Așa fel încât este cu neputință să determini, printre coincidențele confirmate de chemări și de răspunsuri, care sunt întâlnirile întâmplătoare și care datorate exercițiului telepatic.

Vorbesc unii, în legătură cu aceste teste științifice, de experimentare. Au dreptul s-o facă, deoarece noi ignorăm ce este, exact, mecanismul telepatiei. Faptele de telepatie nu se reproduc atunci când vrei. La drept vorbind, divinațiile telepatice ale cărților Zener apar în ochii celor mai mulți dintre parapsihologi ca veritabile cazuri spontane, asupra producerii cărora nu acționăm, dar pe care le ajutăm să se manifeste. Așa stând lucrurile, am da dovadă de nesăbuință când am presupune că telepatia se manifestă doar în cursul experiențelor de ghicit cu cărți. Ea se revelează sub alte forme,

Scanned with CamScanner

precum cazurile spontane, observațiile medium-ilor sau experimentarea calitativă.

Conform concluziilor a numeroși cercetători, s-ar părea că anumiți indivizi au mai multe capacități telepatice decât alții. Astfel, doctorul american Samuel George Soal obține cele mai bune rezultate cu subiecți de tip emotiv, ilogic, intuitiv. Femeile îi apar mai înzestrate pentru teste decât bărbații, iar copiii mai mult decât adulții, subiecții extravertiți mai mult decât cei introvertiți. În majoritatea cazurilor, încrederea în sine este factorul psihologic cel mai favorabil. În sfârșit, drogurile depresive scad media rezultatelor, pe când alcoolul în doză mică și cofeina ridică această medie.

Nu voi insista niciodată îndeajuns asupra faptului că telepatia nu este o transmitere de gânduri. Percipientul și agentul nu participă la aceleași înlănțuiri de raționamente, dar sunt stăpâniți și unul și celălalt de aceeași emoție, de aceeași impresie care va zămisli o imagine. Aceasta va fi rareori identică la cei doi subiecți.

Dacă putem îndrăzni această metaforă, telepatia este o formă de sensibilitate vagă: ea ar corespunde unei percepții „protopatice". Reproducerea fidelă, exactă, rând cu rând, cuvânt cu cuvânt, nuanță cu nuanță, a unei imagini pretins transmisă prin telepatie constituie indiciul cel mai sigur al unei fraude sau al unei iluzii. Căci telepatia nu este nici telefon, nici aparat fotografic. Este o cunoaștere viscerală transpusă pe plan psihic. Este o funcție vitală, față de care trebuie considerată suspectă orice caracteristică de aparență sau de origine intelectuală: regularitatea, monotonia, fidelitatea logică sau mecanică semnalizează falsa telepatie.

De altminteri, telepatia nu este un fenomen supranatural. Așa cum spiritiștii fac din spiritele lipsite de trup agenții determinanți ai automatismului mental, la fel stranietatea fenomenului telepatic, aparenta sa independență de noi înșine, îi neliniștesc pe unii dintre creștini, care ar vedea cu plăcere în aceste manifestări efectul unui act diabolic sau divin, al unui act supranatural. În consecință, ar vedea în parapsihologie o știință vană sau de sacrilegiu, o știință, oricum ai lua-o, independentă și primejdioasă.

Scanned with CamScanner

S-ar putea, neîndoios, cita o seamă de cazuri în care telepatia a servit de instrument pentru realizarea căilor providenței sau asalturilor demonice. Posedaților li se atribuie puterea de a ghici gândurile oamenilor și câți mari sfinți au știut să citească în inima penitenților ce veneau la ei sau a celor ce refuzau să se convertească. Exemplul preotului din Ars, Jean-Marie Vianney, este prezent in memoria tuturor. Tot astfel, apariția de origine telepatică trăită de sfânta Tereza din Avila prezintă aceeași structură ca și apariția ce i-a adus la cunoștință Catherinei de Medicis moartea cardinalului de Lorena.

Marea lecție a telepatiei este că existența umană, destinul omenesc, ce se înșiruie ca evenimente în Istorie, reprezintă reflectarea destinului lăuntric. Iar acest destin interior este el însuși în germene în personalitatea noastră, plămădită și replămădită fără încetare, ca o suită, ca o rețea de efecte în cauzele lor. Nu numai că omul deține puterea de a se conduce prin voință pe drumul luminat de rațiune, dar și ceea ce nu pare să depindă de noi, totuși de noi depinde. În om, totul cheamă ceea ce el dorește. Ca subiect de studiu, telepatia ar putea fi un caz deosebit de bogat în întâlniri de acest gen.

Conștiința și subconștientul sunt nu doar mai permeabile una cu celălalt, dar, de asemenea, mai permeabile obiectelor materiale: ceea ce o psihologie și o fizică perimate constată, dar nu pot explica. Iată lecția filosofică.

Ca să înțelegi telepatia și clarviziunea (fie că e vorba de unul sau de celălalt dintre cele două tipuri de fenomene), cuvintele-cheie sunt: permeabilitate, interdependență, reacție emotivă. Experiența mea de hipnoză cu Leon Chertok, maestrul meu, m-a învățat și mi-a confirmat că totul acționează prin efectul unei *mimesis* universale, care e mai mult decât imitație, să spunem *mimism*. Noțiunile de telepatie, chiar și de clarviziune, de transmitere de gânduri sau de imagini, de coincidențe, sunt doar interpretări parțiale ale acestui fenomen general. Repet: *mimesis*, spune totul.

Paradoxul este că, dacă telepatia este implicată în

Scanned with CamScanner

fenomenul hipnotic, starea de hipnoză nu pare eminamente favorabilă apariției fenomenelor telepatice, cumva izolate.

Parapsihologia prinde în plasele ei nu pasărea, ci doar câțiva fulgi. Cât o privește, pasărea umple spațiul cu libertate, cu vuietul și cu vânturarea aripilor ei. Încă un fel de a spune: magnetismul este universal. Să rămânem în cercul prietenilor lui Mesmer. Iar pasărea aceea n-ai zice că e un înger?

Scanned with CamScanner

Dedublarea: energia care permite să călătorești în afara corpului

Crearea unui personaj este mai puțin rară decât pare: dedublarea este comună la înaltele figuri religioase și izbitoare la staruri, deposedate nu numai de persoana lor, dar chiar și de chipul pe care ecranul îl metamorfozează.

Malraux *(Antimemorii)*

Dedublarea de-a lungul istoriei

Dedublarea (cuvânt apărut în limba franceză în 1870) constă în a-ți pierde unitatea propriei personalități psihice și din a face uz de această facultate spre a fi prezent virtual într-un alt loc, prin mijlocirea unui alt corp invizibil, numit corp astral sau corp eteric.

Când este vorba de o prezență reală, atestată, a corpului fizic, în două locuri diferite, atunci se vorbește de ubicuitate (din latinescul *ubique*, „pretutindeni") sau de bilocație.

Atenție însă, nu trebuie confundată dedublarea cu levitația, care este ridicarea în aer a corpului fizic fără sprijin și fără ajutor material. Cazurile cele mai cunoscute de levitație sunt cele ale Sfintei Tereza din Avila, al lui Giuseppe de Copertino și al lui Daniel Dunglas Home.

Sfânta Tereza din Avila (1515–1582), carmelită și mistică spaniolă, a relatat astfel experiențele sale de levitație: „Când încercam să rezist, aveam impresia că o mare forță îmi împinge picioarele. Trebuie să mărturisesc că mă stăpânea o spaimă cumplită, căci atunci când corpul se înalță, simțurile rămân treze și rămăsesem îndeajuns de eu-însămi, spre a mă vedea ridicându-mă în aer".

Scanned with CamScanner

În secolul al XVII-lea, călugărul italian Sfântul Giuseppe din Copertino era cunoscut pentru levitațiile sale în timpul unor extazuri religioase, levitații ce se produceau adesea în cursul slujbelor duminicale celebrate în mănăstirea lui!

D.D. Home, născut în Scoția, în 1833, era înconjurat în permanență de fenomene de poltergeist. Celebru a devenit însă pentru ședințele sale de levitație, efectuate în prezența a numeroși martori, care n-au descoperit nici o înșelătorie. Și-a câștigat renumele mai cu seamă după experiența realizată la 13 decembrie 1868 în apartamentul său din Ashley House, situat în cartierul Westminster din Londra. Trei martori prezenți au confirmat că l-au văzut pe Home plutind prin odaie, ieșind pe fereastră, apoi revenind în încăpere, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Scriitorul englez Trevor Hall spune că „Home avea o imensă putere de sugestie asupra prietenilor lui, iar ședința de levitație de la Ashley House a fost o abilă șarlatanie, pusă la punct de Home, în propriul său interes". Home și-a descris singur experiențele: „În timpul acestor ridicări sau levitații, nu simt nimic altceva decât un soi de putere electrică în jurul picioarelor. Nu mă simt ridicat și nu mi-a fost niciodată câtuși de puțin teamă. Adesea brațele mi se înțepeneau și mi se întindeau deasupra capului de parcă m-aș fi agățat de puterea invizibilă care mă ridica încet de la sol".

Dedublarea, această ieșire din trup, are loc deseori la persoane ce se află în pragul morții sau care sunt victime ale unui traumatism grav (operație, maladie sau accident de automobil) și iarăși, în cursul unui somn de un fel deosebit.

Marcel Aymé evocă această noțiune în *Omul care trece prin zid* („Le Passe Muraille"): „Trăia, în Montmartre, în rue de l'Abreuvoir o tânără femeie numită Sabine, care poseda darul ubicuității. Ea putea, după plac, să se multiplice și să se afle, cu trupul și spiritul, în atâtea locuri câte voia".

Pentru spiritele sceptice, fenomenele de dedublare nu sunt decât halucinații, vise sau câteodată pur și simplu înșelătorie.

Cât îi privește, cei convinși susțin că cea mai bună dovadă

Scanned with CamScanner

a realității dedublării o furnizează similitudinea relatărilor tuturor celor care au trăit o asemenea experiență, din întreaga lume și indiferent de gradul lor de cultură. Acesta este, de asemenea, avizul doctorului american Charles Tart: „Dată fiind distribuția sa aparent universală și de-a lungul întregii istorii, dedublarea constituie ceea ce psihiatrul Carl Jung numește o experiență arhetipală și deci potențial accesibilă pentru numeroase ființe umane, pentru simplul motiv că ea face parte din natura umană".

De mii de ani, numeroase civilizații vechi s-au referit la experiențele de dedublare. Primele scrieri din India menționează că printre cele opt *siddhi* ale ființei omenești (așa numeau puterile supranaturale), cea de-a șasea era cea „care permite să zbori la cer".

Pentru egipteni, fiecare persoană poseda, alături de corpul fizic, un alt corp, numit corp astral sau corp spiritual (în limba egipteană, *ba*), având forma unei păsări cu chip omenesc (simbol a ceea ce scapă legilor gravitației). La moartea acestei persoane, corpul astral părăsește corpul fizic și planează asupră-i. În picturile murale din morminte se găsesc numeroase reprezentări zămislite din această credință. Egiptenii credeau că pot intra în planul astral prin zece grilaje și șapte porți.

În Grecia antică, cu șase secole înainte de Hristos, se cunoștea istoria lui Clazomenes, reputat a fi întreprins numeroase călătorii în afara corpului său. Nemaisuportând aceste experiențe, soția lui le-a cerut unor prieteni să ascundă corpul fizic al soțului ei, spre a-l înspăimânta și a-l obliga să pună capăt „călătoriilor" sale, rămânând alături de ea. Însă pretinșii amici, în loc să ascundă trupul, l-au incinerat. Sufletul lui Clazomenes nu a mai găsit nici un refugiu și vagabondează de atunci, pentru veșnicie.

În *Vechiul Testament*, aflăm cum profetul Eliseu a izbutit să dejoace atacul inamicului sirian, folosind dedublarea: călătorind în afara trupului, a reușit să se transporte în camera regelui sirian și să citească planurile de atac!

Scanned with CamScanner

În religia creștină se citează numeroase cazuri de dedublare: învierea lui Iisus, Sfântul Pavel care vorbește de o persoană ridicată în Rai, în acești termeni: „Era în trupul lui? Afară din trupul lui? Nu știm. Domnul o știe". Tot Sfântul Pavel a menționat, și încă primul, „corzi de argint" care ar lega corpul spiritual de corpul fizic și ar fi un veritabil cordon ombilical al călătorilor prin astral; Sfântul Anton din Padova care, în 1226, a folosit ceea ce se numește darul ubicuității spre a depune jurământul în același timp în biserica din Limoges și într-o mânăstire situată la câțiva kilometri mai departe; Padre Pio (1887–1968), pe adevăratul său nume Francesco Forgione, de asemenea înzestrat cu acest dar al ubicuității.

În multe religii orientale și la indienii din America de Nord, vrăjitorilor (numiți *șamani*) li se atribuie puterea de a-și părăsi, din proprie voință, corpul, spre a întovărăși sufletul morților până pe tărâmul strămoșilor.

În Tibet, călugării (numiți *lama*) cred în existența unui principiu spiritual capabil să ducă la apariția materială a unor forțe mentale ce pot fi văzute de toată lumea: *tulpas*-urile. Acestea din urmă se pot plămădi sub forma unei ființe umane, a unui animal, a unui obiect sau chiar a unui peisaj. Alexandra David-Neel, prima europeană care a pătruns în Lhassa, capitala Tibetului, în 1927, a asistat la ședințe în cursul cărora apăreau *tulpas*-uri (ea afirmă că izbutise, de asemenea, să creeze singură asemenea *tulpas*-uri). Iată cum descrie aventuriera britanică acest fenomen, în celebra ei carte: *Mistici și magicieni din Tibet* (1929): „Grație unei tulpa, mireasma unei tufe de trandafiri fantomă se va risipi în depărtare, unde o casă fantomă va adăposti călători în carne și oase". Pentru călugării tibetani, universul care ne înconjoară este o simplă viziune mentală. Ei spun că este posibil să sporești puterea producției mentale cu ajutorul unor exerciții corespunzătoare, precum stăpânirea respirației (ce îngăduie să atingi seninătatea spirituală) și practica intensă a meditației. Tulpas-urile i-au intrigat mult pe occidentali, care dau două interpretări acestui

Scanned with CamScanner

fenomen: ar putea fi vorba fie de o halucinație, fie de un caz de sugestie foarte puternică.

În secolul al XIX-lea, dedublarea a fost popularizată de spiritualista rusă Elena Blavatsky, fondatoarea, în 1975, a Societății teosofice (de la grecescul *theos*, „Dumnezeu" și *sophia*, „înțelepciune"). Esențialul teoriei teosofice se bizuie pe faptul că ființele umane există pe mult mai multe alte planuri decât cel strict fizic. Doamna Blavatsky scria astfel: „Corpul astral este replica fidelă, pe plan spiritual, a corpului fizic și este capabil să-l părăsească pe acesta, spre a se aventura în regiuni foarte îndepărtate, inaccesibile corpului fizic. Corpul astral al fiecăruia dintre noi călătorește în timpul somnului, însă numai inițiatul este în situația de a porunci corpului său astral să părăsească învelișul lui fizic, mulțumită a ceea ce denumesc eu proiecția astrală. Orice individ inițiat vede, în plină zi, corpul astral al altor persoane, care apare sub forma unui halo multicolor în jurul corpului fizic și revelează esența fiecărei personalități, prin mijlocirea unei întregi game de culori".

În secolul XX, „călătorii afară din corp" cei mai cunoscuți sunt englezul Hugh Calloway și americanii Sylvan Muldoon și Robert Monroe.

Hugh Calloway, născut în 1885, avea dese vise în cursul cărora percepea cerculețe albastre animate de mișcări vibratorii „care semănau cu ouăle de broască". Adept al filosofiei teosofice a doamnei Blavatsky, Calloway spunea că el se poate înălța către cer și că a pus la punct o metodă personală spre a-și părăsi corpul. Afirma că făcea asta prin „poarta sa pineală". Despre ce este vorba? Glanda pineală este situată în centrul creierului: ea era considerată de Descartes drept „sediul principal al sufletului", iar de către teosofi ca organul răspunzător de dedublare. Ea a fost chiar asimilată faimosului al treilea ochi (punctul de joncțiune al spiritului cu corpul) al lui Lobsang Rampa.

Calloway afirma că a reușit să se ridice deasupra solului, că a planat la cel puțin treizeci de metri înălțime și că a trecut

Scanned with CamScanner

prin ziduri. Toate acestea cu prețul unei lupte aprige contra unei forțe nevăzute care-l trăgea înapoi și-i provoca migrene persistente. „Într-o noapte, am decis să sfidez această forță, rămânând în visul meu până ce-mi va trece migrena. Lucrul cel mai greu a fost să mă întorc în corpul meu. Am reușit numai printr-un efort extrem, însă mușchii îmi rămăseseră amorțiți. A trebuit să mă concentrez intens ca să izbutesc să ridic un deget și să înving încetul cu încetul această paralizie, pe când mă apucase o greață teribilă".

Calloway a fost depășit în anii 30, de către un tânăr american născut în 1903: Sylvan Muldoon. Acesta din urmă pretindea că a fost inițiat în dedublare la vârsta de doisprezece ani, cu prilejul unei reuniuni de spiritism în Iowa, unde-l dusese mama sa. Obosit de durata acestei reuniuni, Muldoon a adormit. Pe când dormea, a avut impresia că se trezește brusc, dar fiind surd și orb: „Întregul meu trup a început să vibreze foarte repede, în sens vertical și am simțit o enormă presiune în spatele capului". Apoi am putut să aud din nou și să-mi recapăt vederea, constatând cu uimire că pluteam în aer, țeapăn, la orizontală, la mai mult de un metru deasupra patului meu. Cele două corpuri identice ale mele rămâneau legate între ele printr-un soi de cablu elastic de o lungime cam de un metru și optzeci. Primul meu gând a fost că murisem în timpul somnului!"

După cel de-al doilea război mondial a fost descoperit Robert Monroe, un agent publicitar, care a relevat întregii Americi capacitățile sale de dedublare. Pe atunci avea patruzeci de ani, fiind deci cu mult mai în vârstă decât compatriotul său Muldoon.

Monroe crede că „dedublarea este un fenomen în decursul căruia subiectul pare că percepe o anumită stare dintr-o anumită ambianță pe care i-ar fi fost imposibil să o perceapă din locul unde se afla în acel moment corpul său fizic. Știind că nu visează sau nu fantasmează, subiectul pare a fi într-o stare de conștiință normală (cu toate că rațiunea îi spune că acest fenomen nu este de ordinul posibilului) și simte că dispune de toate facultățile sale critice normale".

Scanned with CamScanner

Monroe afirma că dedublarea prezintă cinci caracteristici esențiale:

– este o experiență umană universală, care se produce pe toate meleagurile planetei;
– este o experiență unică, a cărei trăire apare accidental: ea se produce, astfel, fie în timpul somnului, fără să știi ce a provocat-o, fie pe parcursul unei maladii (în general gravă), fie în împrejurarea unui puternic șoc emoțional;
– este o experiență profundă care modifică radical convingerile persoanei care a trecut prin ea;
– este o experiență extrem de fericită pentru cei care au cunoscut-o;
– descrierea a ceea ce se trăiește într-un loc la distanță este în general corectă și mai precisă decât ar da de presupus coincidența.

Vom analiza amănunțit în partea intitulată „Relatări incredibile de dedublare" rezultatele obținute de către Robert Monroe în cursul experiențelor sale personale, precum și statisticile pe care le-a stabilit, plecând de la aceste rezultate.

Relatări incredibile de dedublare

Numeroși scriitori au relatat propriile experiențe în materie de călătorie în afara corpului: D.H. Lawrence, Aldous Huxley, Arthur Koestler, Emily Brontë, Guy de Maupassant, Jack London, Ernest Hemingway.

Autorul lui *Adio, arme*, a fost rănit în iulie 1918, pe frontul italian, de către schijele unui obuz care i s-au înfipt în picioare și a trăit în această împrejurare o experiență de dedublare: „Sufletul meu, sau ceva ce-mi ieșea din trup așa cum scoți o batistă din buzunar, s-a desfășurat în jurul meu, apoi a revenit și s-a reintegrat în corp, însă nu murisem". Hemingway relatează aici o ieșire din corp ce seamănă în numeroase puncte cu cele descrise de multe persoane și pe care le vom studia puțin mai departe.

O altă celebritate a secolului XX a cunoscut, de asemenea, o experiență de dedublare. Este vorba de Charles Lindbergh.

Scanned with CamScanner

Aceasta s-a petrecut în cursul neuitatei sale traversări solitare a Atlanticului, din luna mai 1927, la bordul avionului *Spirit of Saint Louis*. Se afla atunci în cea de a douăzeci și doua oră de zbor (înainte cu optsprezece ore de sosirea la Bourget). În acel moment, Lindbergh era înconjurat de o ceață deasă și începea să resimtă efectele oboselii: „Mă aflam în afara timpului și a materiei. Am simțit că mă separam de corpul meu, întocmai cum îmi imaginez spiritul despovărându-se de forma noastră corporală. Pluteam în cockpit, prin fuselaj, apoi urcam oblic, în exteriorul aparatului, înainte de a lua o formă care, îmi dădeam seama, nu avea o asemănare cu forma omenească pe care o lăsasem într-un avion zburând cu mare viteză. Rămâneam însă legat de corpul meu printr-un cablu lung, atât de subțire încât o simplă suflare l-ar fi putut rupe". A trecut Lindbergh printr-o experiență veritabilă de dedublare sau a fost doar victima unei halucinații provenind din starea de extremă oboseală în care se găsea? Vom vedea ceva mai departe că acest „cablu lung" de care vorbește Lindbergh se regăsește într-un mare număr de relatări.

În cartea sa, *Călătorie în afara corpului,* Robert Monroe prezintă statistici efectuate plecând de la cinci sute optzeci și nouă de experiențe, realizate de el însuși în optsprezece ani, o medie aproape de o dedublare pe săptămână! Aflăm astfel că:

- 58% din experiențe au fost făcute noaptea (față de 42% în timpul zilei);
- 64% atunci când era preocupat;
- 40% prin declanșare deliberată din partea sa;
- 67% din simptomele resimțite au fost o senzație de căldură;
- 94% din cazuri i-au procurat o impresie de mișcare.

Spre a încheia această parte privind relatările incredibile de dedublare, n-aș vrea să uit să menționez faimoasa „afacere Émilie Sagée" și experiențele efectuate de Paco Rabanne.

Émilie Sagée este o franțuzoaică ce a făcut vâlvă în 1845 la Riga, în Letonia. Angajată ca profesoară de limba franceză de către un institut pentru tinerele fete bogate din oraș, ea s-a

Scanned with CamScanner

aflat foarte curând în centrul unor fenomene paranormale pe care nu le putea controla. Elevele ei spuneau că zăreau o siluetă lângă ea – ca un veritabil dublu – cu singura deosebire că dublul nu ținea creta în mână! Unele dintre fete au mărturisit că izbuteau să treacă cu mâinile prin acest dublu. Totuși Émilie Sagée nu-și vedea dublul și nu-și dădea seama de prezența acestuia, decât funcție de comportamentul agitat al elevelor ei și de oboseala cumplită pe care o simțea, ca și cum dublul ei i-ar fi luat din energie.

Teama a sfârșit prin a pune stăpânire pe elevele ei, astfel încât, după optsprezece luni, treizeci din patruzeci și două de eleve au fost retrase din institut, de către părinții lor! În fața acestei situații, ce prejudicia imaginea aleasă a instituției sale, directorul a decis s-o concedieze pe Émilie. Ea a mărturisit atunci că-și pierde pentru a nouăsprezecea oară postul din învățământ, de când începuse să profeseze, cu șaisprezece ani înainte. După acest eveniment, urma i s-a pierdut cu totul.

Creatorul de mode Paco Rabanne a început foarte de mic – de la șapte ani – experiențele sale parapsihologice. Fiind insomniac, se trezea în toate nopțile, începea să citească cu nemiluita și sfârșea prin a cădea într-o meditație creatoare, în cursul căreia vedea desfășurându-se în fața lui imagini precise. Erau instantanee din lumi necunoscute, peisaje extraordinare, scene care se petreceau în epoci trecute. Într-o noapte și-a spus că ar trebui să oprească timpul. „Am căutat și am găsit tehnica de a opri timpul. Ascultând cum îmi bate inima, încep să respir exact după ritmul meu cardiac. Îmi apăs apoi puternic pleoapele pe ochi și atunci simt cum plec. Brusc, timpul se strânge în jurul meu. Mă simt prins într-o formă de plumb. Tone de materie înțepenită îmi zdrobesc fața, mă apasă pe corp și apoi iată-mă proiectat cu o viteză colosală într-un lung tub argintat. Mi-e cam frică. Este frumos și totodată halucinant, cum ai pătrunde într-un tablou de Brueghel. Apoi, dintr-o dată, mă regăsesc într-o lume înstelată, strălucitoare, parfumată, luminoasă. Călătoresc afară din corpul meu.

La început nu mă îndepărtam deloc de corpul meu. Mi-era prea teamă. După mai multe „ieșiri", am devenit stăpânul

Scanned with CamScanner

timpului, ajungând să închei un contract cu el.

Cred că fiecare dintre noi posedă în el această facultate. Este, deci, una din posibilitățile noastre naturale. Atunci când ai învățat să ieși din propriul corp, să călătorești în spațiu, să te joci cu timpul, poți, pe urmă, să-ți regăsești toate virtuțile anterioare".

Cercetările oamenilor de știință

Trebuie să recunoaștem că studierea fenomenului de dedublare i-a interesat puțin pe oamenii de știință: astfel, savanții sovietici sau francezi n-au publicat până în prezent nici o lucrare de autoritate.

Chiar și americanii au pornit încet la drum. Totuși, în ultimii ani, au apărut rezultatele unei anchete privind ceea ce se numește dincolo de Atlantic NDE (Near Death Experiment: „experiență în preajma morții", prezentat în 1990, cu un enorm succes în S.U.A.). Prin această denumire NDE, medicina americană desemnează o comă profundă în cursul căreia pacienții sunt considerați ca morți clinic, adică au traseele electroencefalogramei și ale electrocardiogramei în întregime plate. Or, anumiți pacienți revin la viață și descriu fenomene uimitoare, pe care le vom studia ceva mai departe.

Dintre cele mai cunoscute anchete, să o citățm, de exemplu, pe aceea efectuată asupra a o mie de locuitori din orașul Charlottesville (Virginia), care au dat la iveală că 14% din populația orașului afirma a fi trăit o experiență de dedublare. Desigur, le-a fost greu anchetatorilor să verifice veridicitatea acestor afirmații.

În 1978, Dean Shiels, profesor la Universitatea din Wisconsin, a studiat credința în dedublare a șaptezeci de culturi neoccidentale. Rezultat: 95% credeau în reîncarnare!

O altă anchetă, datând din 1982, efectuată de psihiatrul Fowler Jones de la Universitatea din Kansas, asupra a patru sute douăzeci de persoane alese la întâmplare în Statele Unite, Mexic și Canada, arată că trei sute treizeci și nouă dintre ele (deci aproape 81%) afirmă a fi călătorit cel puțin o dată în

Scanned with CamScanner

afara corpului lor. În ansamblu, oamenii păstrează o excelentă amintire a experienței lor și afirmă că trupul lor astral evoluează liber în timp (trecut, prezent sau viitor), ceea ce îngăduie câteodată devierea cursului destinului. Este ceea ce se pare că i s-a întâmplat unuia dintre intervievați care s-a aflat, în stare de dedublare, într-o încăpere unde niște colegi de birou se pregăteau să-i organizeze asasinarea! Revenit în corpul său fizic, el s-a dus într-un suflet la unul din ei, spre a-i cere explicații, obținând de la acesta mărturisiri complete. Concluziile lui Fowler Jones rămân prudente: „În etapa actuală a lucrărilor noastre, tot ceea ce putem spune este că oamenii resimt această experiență ca find teribil de concretă și de reală. Numitorul comun al tuturor acestor relatări este că spiritul se desparte radical de corp și se deplasează autonom, la depărtare de câțiva kilometri sau la sute de kilometri".

Doctorul Karlis Osis (autor, la Éditions du Rocher, al cărții *Ce au văzut ei în pragul morții* – „Ce qu'ils ont vu au seuil de la mort") a făcut numeroase experiențe, dintre care cele mai cunoscute au fost cele efectuate cu un medium din statul Maine: Alex Tanous. Acesta trebuia să încerce să se dedubleze de corpul său fizic, spre a identifica obiecte plasate într-o sală vecină. Rezultatele comunicate, dacă sunt adevărate și dacă totul a fost controlat științific, sunt uimitoare: Alex Tanous a obținut la o sută nouăzeci și șapte de probe, o sută patrusprezece identificări exacte, deci un indice de reușită de aproape 58%!

Lucrările cele mai avansate actualmente în Statele Unite se datorează lui Kenneth Ring, psiholog din Connecticut și lui Raymond Moody, doctor în filosofie.

Kenneth Ring a întreprins, în cursul anilor '80, numeroase anchete în scopuri statistice. Astfel, el a constatat că 48% dintre persoanele care trecuseră de pragul morții experimentaseră dedublarea. În plus, împrejurările morții sau credințele religioase nu avuseseră nici o incidență asupra conținutului însuși al experienței. Ring spune că „ființa de lumină este o proiecție a eului nostru interior. Este un fel de aspect al lui Dumnezeu sau al

Scanned with CamScanner

Creatorului sau al Entității, după termenul care convine fiecăruia. Ceea ce se petrece în timpul unei dedublări nu este inerent morții sau tranziției între viață și moarte. Aceasta seamănă cu experiențele mistice cunoscute în India. Poate că această stare este destinată să elibereze potențialul spiritual al individului, potențial până atunci inhibat".

Cele unsprezece etape ale morții iminente, după Moody

Raymond Moody și-a consemnat lucrările în cartea sa *Viața după viață*. El a cules o sută cincizeci de mărturii ale unor persoane revenite la viață după o moarte clinică, un accident rutier sau o maladie gravă. A numit această situație: starea de moarte iminentă. Analizând aceste o sută cincizeci de cazuri, Moody și-a dat seama că fiecăruia din aceste cazuri îi erau comune unsprezece elemente caracteristice. Acestea sunt, în terminologia sa: insolitul, aflarea verdictului, sentimentul de seninătate, larma, tunelul întunecat, abandonarea corpului, întâlnirea cu ceilalți, ființa de lumină, defilarea vieții, frontiera și întoarcerea. Să vedem mai precis fiecare din aceste elemente.

– Insolitul: cei scăpați de la moarte întâmpină mari dificultăți în a descrie, în termeni clari și simpli, lumea în care intră. „Lumea în care trăim este tridimensională, pe când cealaltă nu este. De aceea, nu pot să redau o imagine reală a ei".

– Aflarea verdictului: cei mai mulți dintre debutanți asigură că au auzit persoanele din jurul lor – medici sau simpli trecători – declarându-i morți. Totuși ei au fost incapabili să se miște sau să vorbească spre a infirma diagnosticul greșit ce li se punea. „Au spus că am murit, ori eu știam că este fals. Am încercat să-i previn, însă n-am putut".

– Sentimentul de seninătate: în situația de moarte iminentă, oamenii care suferă nu mai percep vreo durere ci, dimpotrivă, senzații agreabile. „În acea zi era un frig aspru și totuși mă cuprindea o căldură plăcută și mă simțeam așa de bine cum nu mi se mai întâmplase niciodată".

Scanned with CamScanner

– Larma: dedublații nu mai aud zgomotele din jur, ci sunete neobișnuite, precum o muzică foarte frumoasă sau, invers, zbârnâieli de nesuferit. „Am început să aud ceva ca o muzică, da, o muzică majestuoasă".

– Tunelul întunecat: mulți subiecți se simt parcă aspirați într-un tunel întunecos, o peșteră, o vale, un puț, sau un spațiu tubular. „Mă duceam cu toată viteza în acest mare vid cu desăvârșire negru. Traversând acest tunel cu o viteză nebunească, aveam impresia că sunt într-un trenuleț de la moși".

– Abandonarea corpului: la capătul traversării tunelului, subiecții resimt un fenomen de descorporare, adică de dedublare între corpul lor fizic și cel astral. „M-am simțit ieșind din corpul meu, apoi am început să urc și, astfel, înălțându-mă în aer, am văzut alte infirmiere intrând și alergând prin odaie. Am continuat să mă înalț până la tavan, apoi m-am oprit chiar sub tavan, cu privirile îndreptate în jos".

– Întâlnirea cu ceilalți: persoanele care se apropie de moarte întâlnesc rude, prieteni sau entități spirituale care vin să le ușureze trecerea către moarte. „Am văzut o mulțime de oameni care planau la înălțimea tavanului camerei mele: erau persoane pe care le cunoscusem altădată, dar care astăzi nu mai trăiau. Îmi ziceam că ele au venit să mă protejeze sau să mă îndrume".

– Ființa de lumină: această întâlnire este, cu siguranță, elementul cel mai important. Lumina este la început slabă, apoi crește în intensitate, devine strălucitoare fără a-l orbi pe subiect. Făptura de lumină pare să împrăștie iubire și căldură, iar identificarea sa este legată de credința religioasă a individului (Hristos pentru creștini, un înger pentru israelit etc.). „Era o lumină uimitor de puternică ce-mi părea că mă întreabă dacă sunt pregătit să mor. Lumina aceasta avea o voce! De îndată ce lumina mi-a vorbit, m-am simțit cu adevărat bine, apărat și iubit".

– Defilarea vieții: cei mai mulți dintre debutanți văd într-o derulare accelerată – ca într-un film – secvențele importante ale vieții lor. „De îndată ce mi-a apărut, ființa

Scanned with CamScanner

de lumină m-a întrebat ce-am făcut în viața mea. Numaidecât a început întoarcerea mea în trecut: eram din nou copil și, plecând de aici, mi s-a părut că îmi luam viața de la capăt".

– Frontiera: anumite persoane au văzut un fel de frontieră, o limită, o poartă, o barieră sau o ceață cenușie, simbolizând linia de despărțire între viață și moarte. „Lumina albă m-a întrebat dacă vreau să mor. Neștiind ce să răspund, ea mi-a spus: Treci de linia aceasta, și vei ști!"

–Întoarcerea: toți cei ce depun mărturii despre călătoria lor la porțile morții au revenit, bineînțeles, altfel n-ar fi putut vorbi despre aceasta. Totuși, unii luptă ca să nu revină în corpul lor fizic și încearcă să rămână în preajma ființei de lumină. „Aș fi vrut să rămân în lumea spiritelor, însă m-am simțit obligat să-mi reiau locul meu pe pământ, spre a-mi putea crește până la urmă copiii".

O încercare de interpretare a fenomenului de dedublare

Înainte de a trece la studierea diferitelor tehnici de dedublare, să încercăm să înțelegem din ce poate fi alcătuit acest fenomen.

Mai întâi, în fiecare caz de dedublare, ne aflăm în fața unui subiect trăind sub impresia că a ieșit cu adevărat din corpul său și că s-a aflat în locul pe care-l descrie. Numai că se constată că subiectul întâmpină mari greutăți în a dovedi că percepțiile pe care le-a avut în cursul experienței lui erau chiar reale. Atunci, despre ce este mai exact vorba? De o iluzie a simțurilor, manifestându-se printr-un soi de exaltare a facultăților senzoriale? Sau de o proiecție în lumea exterioară a conștiinței subiectului, în timp ce trupul lui fizic continuă să funcționeze normal? Sau, în fine, este vorba de un „dublu" veritabil, ieșind din corpul fizic al subiectului, în timp ce acesta intră într-o letargie prezentând semnele aparente ale morții?

Scanned with CamScanner

Cum să izbutiți a vă dedubla

Am văzut mai înainte că la ora actuală nimeni n-a știut încă să dea o explicație științifică fenomenului dedublării. Chiar Robert Monroe, care practica în medie o dedublare pe săptămână (!), reușea să și le provoace deliberat doar în 40% din cazuri, și anume când era deosebit de antrenat. Trebuie deci să știți că este greu să cunoașteți această stare fantastică, descrisă de către cei care au trăit-o.

Nu rezist, totuși, plăcerii de a vă indica metoda practicată de către cei doi specialiști ai acestei „arte", care sunt americanul Robert Monroe (de care v-am și vorbit) și francezul Raymond Réant (căruia i-am luat un lung interviu: vezi la finele acestui capitol).

Practicați una sau alta dintre aceste metode, reveniți apoi la capitolul „Dumneavoastră și energiile dumneavoastră", în sfârșit, trimiteți-mi rezultatele, în cazul în care sunt spectaculoase.

Cele șapte reguli ale lui Robert Monroe

Înainte de a studia tehnica de dedublare a lui Robert Monroe, cred că este interesant să cunoașteți în ce fel și-a dat seama, prima oară, de existența respectivului fenomen.

Era în primăvara anului 1958, în după-amiaza unei duminici. Monroe se întinsese pe o canapea și asculta o casetă audio, al cărei text avea ca obiectiv să creeze cea mai bună stare posibilă de relaxare. Se poate spune că era un soi de casetă de autohipnoză. După ce a ascultat caseta până la capăt, Monroe s-a dus să-și întâlnească familia, pentru cină. Un ceas mai târziu, a fost, spune el, apucat „de o crampă severă, tare ca fierul, care se întindea de-a lungul diafragmei mele sau plexul solar, regiune situată chiar sub cușca toracică. Simțeam o durere ascuțită. Mi-a trecut prin minte că era posibil s-o fi provocat vreun factor oarecare al înregistrării. Am căutat zadarnic să descopăr ce sugestie inconștientă ar fi putut intra în joc".

Robert Monroe n-a putut niciodată determina care pasaj

Scanned with CamScanner

anume al casetei îl adusese în acea stare, însă, pentru el, a fost începutul unei aventuri fascinante. După un lung șir de ani de experimentare personală, el a stabilit șapte reguli pentru reușita unei călătorii astrale. Citiți-le cu atenție, apoi încercați să le aplicați. Notați-vă pe urmă rezultatele în capitolul „Dumneavoastră și energiile dumneavoastră" și transmiteți-mi-le.

Regula nr. 1: pregătirea

Întindeți-vă pe o canapea sau pe un pat. Cu capul spre nord, dacă este posibil. Faceți întuneric și luați măsuri să nu fiți deranjat. Verificați veșmintele, să fie largi și să nu vă strângă.

Regula nr. 2: concentrarea

Relaxați-vă mental și fizic. Închideți ochii și respirați cu regularitate, ținând gura ușor întredeschisă.

Regula nr. 3: relaxarea

Veți luneca acum către somn, concentrându-vă asupra unei singure imagini. Atunci când veți ajunge la frontiera dintre veghe și somn, aprofundați-vă relaxarea, concentrându-vă asupra culorii negre din spatele pleoapelor dumneavoastră.

Regula nr. 4: starea vibratorie

Sunteți acum pe deplin relaxat. Concentrați-vă asupra unui alt punct, situat la treizeci de centimetri de fruntea dumneavoastră. Faceți efortul de a îndepărta acest punct, progresiv, deasupra dumneavoastră, apoi imaginați planul, paralel cu corpul dumneavoastră, care conține acest punct. Concentrați-vă atunci asupra acestui plan, imaginându-vă vibrațiile pe care le-ar putea emite. Încercați să le faceți să coboare în corpul dumneavoastră.

Regula nr. 5: plecarea

De îndată ce veți simți vibrațiile, concentrați-le, îndrumându-le conștient prin corpul dumneavoastră, de la cap

Scanned with CamScanner

la picioare și invers. Când veți izbuti să provocați aceste unde vibratorii, veți fi gata să încercați despărțirea de corpul dumneavoastră.

Regula nr. 6: despărțirea

Acum, vă veți părăsi trupul: pentru aceasta, concentrați-vă, gândiți-vă intens cât ar fi de plăcut să plutiți în aer. Fixați-vă pe aceste gânduri și forma dumneavoastră astrală ar trebui atunci să înceapă să se înalțe.

Regula nr. 7: întoarcerea

Spre a reveni în corpul dumneavoastră fizic, concentrați-vă asupra reunirii celor două corpuri ce vă aparțin: corpul mental, pe care doriți să-l părăsiți și corpul fizic, pe care vreți să-l regăsiți.

Metoda lui Raymond Réant

Prealabil

Pentru a face experiențe de dedublare, Raymond Réant recomandă să alegeți un moment favorabil (spre a nu risca să fiți deranjat de zgomote) și să nu încercați nimic în timpul ceasurilor de digestie. El preconizează, de asemenea, îngrijirea corpului (a se face înaintea oricărei tentative, o baie bună) și de a nu efectua o experiență într-o încăpere prea luminată.

Mai recomandă, pe deasupra, să vă opriți în orice moment al experienței, numaidecât, dacă nu vă simțiți bine, dacă aveți o senzație de toropeală, de tulburări cardiace sau de jenă respiratorie.

Metoda lui Raymond Réant cuprinde două faze: plecarea și despărțirea.

Faza nr. 1: plecarea

Întindeți-vă pe pat și relaxați-vă timp de 2 până la 3 minute. Apoi, când ați realizat starea de relaxare dorită,

Scanned with CamScanner

concentrați-vă voința, închizând ochii, asupra locului unde voiți să ajungeți.

Concentrați-vă de exemplu asupra unui punct situat la 10 centimetri de cel de-al treilea ochi al orientalilor (să ne amintim că el se află la rădăcina nasului, între cele două sprâncene).

De cum veți fi vizualizat bine acest punct, imaginați-vă plutind la 10 centimetri sub tavanul încăperii în care realizați această experiență. Vizualizați acest tavan ca și cum ați fi realmente în aer.

Concentrați-vă asupra acestei situații, apoi faceți cale întoarsă, imaginați-vă cum coborâți până ajungeți la 10 centimetri de corpul dumneavoastră fizic. Trăiți cu atenție aceste senzații, apoi puneți la loc corpul dumneavoastră astral în cel fizic. Deschideți pe urmă ochii. Repetați acest exercițiu mai multe zile la rând înainte de-a trece la cel de-al doilea exercițiu.

Faza nr. 2: despărțirea

Aceasta constă în a vă duce realmente într-un loc pe care l-ați ales. După ce v-ați întins pe pat, concentrați-vă voința asupra locului unde vreți să ajungeți.

Vă simțiți ieșind din corpul fizic și plutind deasupra acestuia, până în momentul în care veți avea senzația unei căderi. Senzația aceasta este semnalul că dedublarea este pe cale de a se înfăptui. Opriți exercițiul, dacă exact în acel moment veți resimți cum vă năpădește o senzație extrem de dezagreabilă, aproape de nedefinit, o accelerare a bătăilor inimii, sub efectul spaimei morții.

Reîncepeți în zilele următoare, până când veți realiza senzația de cădere, dar fără încleștarea spaimei. Atunci, lăsați-vă pe seama ei. Vă veți simți ca încarcerat într-un tub foarte lung, la capătul căruia veți vedea țâșnind din tenebre o lumină copleșitoare în al cărei miez vă veți afla.

Veți avea pe urmă un fel de stare de decomprimare, urmată de o agreabilă senzație de ușurare. Vă veți găsi atunci în afara

Scanned with CamScanner

corpului dumneavoastră fizic. „Dublul" dumneavoastră va putea să-l observe. Vă veți simți tot atunci atras de un cordon luminos (numit „cordon de argint" sau „cordonul Sfântului Pavel") care vă va urma în timpul întregii călătorii și va lega în permanență corpul dumneavoastră fizic cu cel astral.

Când veți voi să reveniți în corpul fizic, va fi de ajuns să vă afirmați dorința ca „dublul" dumneavoastră să se întoarcă la punctul de pornire. Veți fi atunci absorbit de către corpul dumneavoastră fizic și veți resimți o senzație agreabilă, ca și cum ați intra într-o substanță vâscoasă.

Firește, va fi necesar să reîncepeți acest exercițiu, până când veți reuși.

Testați-vă capacitățile de dedublare

Iată două teste de dedublare. Nu încercați să le faceți decât dacă sunteți destins și în același timp concentrat. După ce le veți fi terminat, treceți-le la capitolul „Dumneavoastră și energiile dumneavoastră".

Testul cutiei

Testul acesta, ca și următorul, se realizează folosind una din cele două metode pe care tocmai le-am studiat în amănunțime.

Este vorba aici ca un terț să pună cinci obiecte diferite într-o cutie (de zahăr, de pantofi, cu jocuri...). Obiectivul constă în a lua poziția întinsă, a vă destinde, apoi a vă dedubla mental, spre a pătrunde, prin intermediul corpului dumneavoastră astral, în interiorul cutiei și a „vedea" distinct fiecare dintre aceste obiecte. Comparați ulterior descrierea personală cu lista exactă a celor cinci obiecte ce se află realmente în cutie.

Reluați acest exercițiu până la reușita desăvârșită a testului. Treceți atunci la testul următor.

Scanned with CamScanner

Testul încăperii învecinate

Acest test este mai complex decât precedentul.

Tot în poziție întinsă și destins, trebuie să vă dedublați mental, spre a permite corpului dumneavoastră astral să se „ducă" în camera alăturată aceleia în care sunteți, încăpere în care un terț a depus două sau trei obiecte ce nu-și au, obișnuit, locul acolo sau a pretins mai multor persoane să fie acolo în vederea experienței.

Obiectivul constă, bineînțeles, în a identifica „intrușii" din odaia vecină (obiecte și persoane). Și din a încerca să vă apropiați de excelentele rezultate obținute de medium-ul american Alex Tanous, cu doctorul Karlis Osis: 58% reușite ale acestui test!

Secretele unui excepțional specialist în dedublare: Raymond Réant

Raymond Réant dă consultații la nr. 13, avenue de Provence, 77270, în Villeparisis, Tel. (1) 67.27.21.13. Predă cursuri de parapsihologie în grup, în vila sa. Tariful unui curs: 200 Fr.

I-am luat un interviu, pentru dumneavoastră.

Fenomenul de dedublare nu e simplu de interpretat. Mai întâi, el se poate tălmăci în patru feluri destul de diferite: în stare de veghe (declanșat spontan sau în timpul unei ședințe de clarviziune), inconștient, sub hipnoză sau prin moartea corpului fizic.

Îmi pun totdeauna în gardă elevii (dau, într-adevăr, lecții de parapsihologie la numeroase persoane, prin cursuri colective) față de riscurile la care se expun în stare de dedublare: mai întâi, nu trebuie să practicați acest gen de experiență decât după ce v-ați asigurat că posedați o bună condiție fizică și psihică. Apoi, în cursul experienței, apare adesea spaima, datorită probabil faptului că senzațiile de dedublare sunt foarte apropiate de cele ce se produc în momentul morții. Subiecții care lucrează la dedublare se întreabă atunci dacă nu cumva vor muri.

Scanned with CamScanner

De altminteri, nu trebuie uitat că „dublul" corpului fizic, corpul astral, este foarte contractabil sau foarte extensibil și că-l pândește o mare primejdie dacă este străpuns cu un ac de oțel. Mulți imprudenți au căzut în această cursă. Astfel, un medium în dedublare poate, din nebăgare de seamă, să-și rănească dublul și să sufere atunci o perturbare profundă, care se repercutează asupra corpului fizic, când dublul, dezorganizat în parte, revine în acesta. Atunci când un vârf metalic atinge un dublu, se produc scântei, câteodată chiar jerbe de foc. Această putere a vârfurilor de ac, folosite altădată de către vânătorii de fantome este, de altminteri, utilizată în continuare în zilele noastre, spre a restabili liniștea în casele bântuite de fantomele unor personaje în stare de dedublare.

În fine, un ultim risc, este urgent să vă reintegrați în corpul fizic, de cum ați întâlnit o situație cât de cât perturbatoare.

Iată din care motive este prudent, atunci când învățați dedublarea, să nu vă depărtați de corpul dumneavoastră fizic, spre a putea distinge clar între diferitele categorii de senzații ce se produc în acest tip de experiențe.

În cursul ultimilor zece ani, am efectuat un foarte mare număr de experiențe de dedublare cu elevii mei (de exemplu, intrarea într-o bulă de aer, întâlnirea într-un recipient de sticlă, călătoria pe Soare sau pe planeta Marte). Am să vă descriu trei dintre cele mai interesante și mai spectaculoase.

Prima experiență este aceea a cântăririi corpului astral.

S-a constatat adeseori că în momentul morții, când dublul unui subiect își părăsește corpul fizic, acesta din urmă are o pierdere de greutate de vreo douăzeci de grame, la un trup cu o greutate mijlocie de șaizeci de kilograme. Aceasta a suscitat la unii cercetători ideea de a verifica dacă un subiect viu pierde și el douăzeci de grame în momentul dedublării, ceea ce, se pare, s-a dovedit exact. Însă cum pe durata unei asemenea experiențe corpul fizic este susceptibil de a pierde din greutate din cauza unui fenomen de imponderabilitate, este greu de controlat cu precizie dacă cele douăzeci de grame în discuție aparțineau într-adevăr dublului sau corpului fizic ce ducea la o ușoară pierdere de greutate. M-am gândit deci că aș putea

Scanned with CamScanner

cântări un dublu, în stare de contractare, pe o balanță de precizie. *A priori* părea ridicol, dat fiind că în această stare un dublu putea rămâne în suspensie într-un recipient de sticlă sau în orice alte condiții, dar putea, de asemenea, să se situeze la oricare nivel într-un lichid. Dublul pare a nu ține seama de legile fizicii clasice, la fel ca și în levitația corpului fizic. El își reduce sau își sporește greutatea, după dorința individului.

Totuși, conform logicii, acest dublu trebuia cu siguranță să ocupe un volum. Pentru a încerca să verific, am folosit deci o balanță de precizie sensibilă până la 100 micrograme, pe care am plasat o fiolă gradată de 50 de centimetri cubi, umplută cu apă până la linia de gradare. S-a convenit ca patru persoane să intre și să se așeze în fundul acestei fiole, încercând să-și resimtă greutatea, ca și când ar fi fost în corpul lor fizic.

Cele patru persoane au indicat pe balanță o greutate de 500 de micrograme. După plecarea celor patru persoane, balanța indica zero. Dar scala gradată arăta că fiola cântărită pierduse 500 micrograme. Durata de imersiune fusese de un minut. La o oră de la experiență, pierderea rămăsese aceeași. Ceea ce însemna că greutatea aproximativă a unei persoane în acea stare ar fi fost de 125 de micrograme iar densitatea sa egală aceleia a apei.

Cea de a doua experiență, spectaculoasă, se referă la călătoria în miezul materiei. Pentru această experiență, dădusem fiecărui elev un mic tub de sticlă de doi centimetri cubi, opacificat printr-o peliculă de aluminiu, în care pusesem cărbune activ. Desigur, elevii ignorau ce conțin aceste tuburi. Le-am cerut apoi să-și contracteze dublul cât de mult posibil, astfel încât tubul le-a părut atât de mare încât nu i-au mai văzut capetele. Iată observațiile obținute de doamna Pascaline de France: „Interiorul tubului este umplut cu un praf negru... Mă micșorez mult... Intru în tub.... Mă micșorez și mai tare, ca să explorez această materie neagră... Văd două sfere care se învârtesc în jurul meu... Un fel de nor... Apoi, mai departe, văd patru... Cinci alte mici sfere..."

Ceilalți elevi au obținut rezultate valabile, dar mai puțin

Scanned with CamScanner

precise. Rezultatul dat de doamna Pascaline de France înfățișează un atom de carbon. În călătoria ei, a ajuns pe locul nucleului, de unde a putut observa cei doi electroni plasați pe prima orbită și pe ceilalți patru, pe cea de a doua orbită. Ea a mai semnalat, pe deasupra, un al cincilea electron în alcătuirea unei molecule.

Cea de a treia experiență interesantă este aceea a călătoriei pe Lună. Așa cum fusese prevăzut, eu am plecat primul. Apoi, „călătorii" care m-au urmat au format un V, cum fac gâștele sălbatice pe cer, așa încât fiecare dintre ei m-a putut vedea înaintea lui. Ne-am îndepărtat foarte repede de Pământ, al cărui reflex albăstrui contrasta în universul de culoare neagră, smălțuit cu stele care sclipeau, asemeni unor lanterne magice, dând acestei călătorii o aparență feerică. Pe parcurs, am trecut prin mici mase semigazoase, zărite de toți participanții. Într-un anumit moment, am făcut un semn grupului să se oprească. Fiecare se stabiliză în spatele meu și am putut observa un fel de meteorit puțin consistent, care trecu prin fața noastră, degajând o culoare roșiatică. apoi ne-am continuat călătoria... Luna părea că se face, rapid, tot mai mare. Ajungând foarte aproape de acest satelit, i-am dat de cinci ori înconjurul înainte de a aseleniza. Am aselenizat într-o zonă situată între partea vizibilă și cea invizibilă a Lunii, văzute de pe Pământ. Senzațiile resimțite pe Lună au fost foarte agreabile. Cu toate că eram în stare de dedublare, am putut aprecia starea particulară a slabei atracții la nivelul solului. Acest fapt li s-a părut foarte curios elevilor care mă întovărășeau. Într-adevăr, pe când pe Pământ starea de imponderabilitate a unui om în stare de dedublare poate fi cu ușurință controlată, pe solul lunar dimpotrivă, pare că dorința de a te așeza e ușor contrariată. Un soi de elasticitate îi făcea pe noii exploratori care pășeau să salte, însă era vorba de o stare mentală care s-a risipit foarte curând. Mi-am dus prietenii la gurile unei cavități circulare pe care o cunoșteam și am intrat eu primul, lăsându-mă în jos, pe pereții negri-gălbui, până la fund.

Cei ce mă întovărășeau au șovăit câteva clipe înainte de a mă urma. Le-am făcut un semn larg cu mâna. A coborât

Scanned with CamScanner

domnul Pierre, urmat de doamna Marie-Josée, de doamna Marie-Ange și de doamna Maud. În fundul acestei cavități se afla un soi de tunel, la intrarea căruia aștepta un bărbat numit Zarca, pe care avusesem de mai înainte prilejul să-l prezint lui M.C., în împrejurări asemănătoare. Acest om nu era în stare de imponderabilitate, dar ne percepea perfect. Era acoperit cu un fel de membrană cenușie, care-i mula întregul trup precum și fața. Acest om ne pofti să-l urmăm. După ce am străbătut o încăpere, am putut observa la dreapta noastră o încăpere cu apă și cu vegetale, un soi de leguminoase înalte. Apoi, călăuza noastră ne duse într-o galerie, a cărei boltă era semi-circulară și astfel am ajuns într-o mare sală sublunară, cu atmosferă condiționată, compartimentată printr-un lung și transparent perete despărțitor. Prin acesta, am putut observa numeroase aparate asemănătoare ordinatoarelor, de care se ocupau bărbați și femei care nu purtau nici un costum de protecție. Erau îmbrăcați aproape la fel ca pământenii. Pe Marie-Josée a șocat-o vederea, printre aceste persoane, a uneia în întregime transparentă care a trecut pe lângă ea.

Dacă cele trei explorări pe care le menționez se pot dezvălui ca pur ipotetice pentru cei ce n-au experimentat niciodată călătoria afară din corp, ele rămân o aventură foarte curioasă pentru elevii mei și pentru mine.

De altminteri, trebuie reținut că ele s-au desfășurat într-un timp foarte scurt, fiecare experiență nedepășind maximum cinci-șase minute. Ulterior, am constatat în timpul fazei de dedublare, că în anumite cazuri a apărut o stare de toropeală și o impresie de instabilitate, tinzând să pună progresiv stăpânire pe subiect. Atunci, acesta se poate afla la limita dintre conștiință și vis. În starea aceasta de semiconștiență, activitatea psihică face oarecum loc inconștientului, care poate născoci idei preconcepute; cunoștințe literare sau alte informații știute de subiect pot, fără voia lui, să deformeze parțial sau total informația așteptată, iar rezultatele pozitive, dacă există, nu mai sunt clar formulate.

În sfârșit, am putut nota că nu totdeauna consemnele date înainte de plecarea în călătorii în afara corpului au fost

Scanned with CamScanner

respectate întocmai de către anumiți elevi, fie că ei se opreau la voia lor în vreun loc ce le atrăgea puternic atenția, fie că hoinăreau, fie că, iarăși, nu-și formulau precis ideea despre ceea ce trebuiau să facă.

Ca să conchidem, aș vrea să semnalizez fenomenele uimitoare care riscă să se producă în stare de dedublare. Primul fenomen este ciudat: asiști, câteodată, la absența neașteptată din cadru, după developarea fotografiei unei persoane în plină călătorie în afara corpului ei fizic, deși aceasta fusese cu adevărat fotografiată. Al doilea fenomen este în legătură cu ținuta vestimentară: am constatat, ca și elevii mei, că în stare de dedublare, corpul astral poartă aceeași îmbrăcăminte ca și cel fizic. Al treilea fenomen este cel al încorporării involuntare: este într-adevăr, posibil, unui dublu, să ocupe corpul fizic al unei alte persoane, ce se află, de asemenea, în stare de dedublare. Dimpotrivă, ultimul fenomen este din cale-afară de greu de obținut: acela al materializării unui dublu. Este vorba, atunci, de ceea ce se numește, darul de ubicuitate, pe care puțini oameni sunt capabili să-l realizeze, deoarece pretinde o enormă energie, durează foarte puțin timp și necesită o foarte înaltă stăpânire a tehnicii de dedublare.

Dumneavoastră și energiile dumneavoastră

Împărtășiți-mi experiențele dumneavoastră

„Enerviile" (energiile vitale ale oricărui individ), pe care tocmai le-am studiat în cursul precedentelor capitole, nu-i privesc numai pe alții. Le puteți detecta în dumneavoastră înșivă, resimțindu-le efectele și folosindu-le în viața de toate zilele.

Iată de ce vă sunt rezervate paginile ce urmează: notați-vă în ele impresiile dumneavoastră, constatările, experiențele rezultate din testele pe care vi le propun în fiecare capitol. Sau dacă nu, scrieți-le pe alte foi de hârtie.

Dacă rezultatele pe care le-ați obținut sunt spectaculoase,

Scanned with CamScanner

nu ezitați să mi le comunicați (indicați citeț în corespondență numele dumneavoastră, prenumele, adresa, numărul de telefon, scriindu-mi pe adresa următoare:

Jacques Mandorla, c/o Éditions du Rocher, 8, rue de l'Odéon, 75006, Paris, France.

Experiențele dumneavoastră cu magnetismul

Experiențele dumneavoastră cu radiestezia

Experiențele dumneavoastră cu hipnoza

Experiențele dumneavoastră cu clarviziunea

Experiențele dumneavoastră cu telepatia

Experiențele dumneavoastră cu dedublarea

Scanned with CamScanner

ADRESE UTILE*

Iată un număr de adrese ce vă pot îmbogăți cercetările, ajutându-vă să confruntați experiențele pe care le-ați efectuat cu ale altor persoane și, eventual, să vă perfecționați. Acest capitol nu are pretenția de a vă prezenta o listă exhaustivă a tuturor adreselor disponibile: este o panoramă largă și documentată care trebuie să vă permită, pur și simplu, să mergeți mai departe, dacă doriți, pe calea aleasă.

ENERGII, CLARVIZIUNE ȘI TELEPATIE

Aux mystères d'Éleusis
20, rue Richard-Lenoir, 75011 Paris. Tel.: (1) 43.72.61.35.
Librărie ezoterică propunând lucrări despre energii.

Centre d'étude des énergies et des thérapies de demain
48, rue de Richelieu, 75001 Paris. Tel.: (1) 42.60.05.05.
Acest centru propune aderenților săi să devină un canal de primire a energiilor.

Centre du Chèvrefeuille
39, rue du Faubourg-du-Temple, 75010 Paris.
Tel.: (1) 42.40.33.49.
Se ocupă de tot ce este vibratoriu.

Centre de parapsychologie du Bas-Berry
28 bis, promenade des Capucins, 36000 Châteauroux.
Tel.: 54.22.27.15.
Acest centru, creat de Daniel Bourdin, magnetizator-radiestezist, are drept scop difuzarea și profesarea științelor parapsihologice, prin intermediul cărților, al casetelor, al dosarelor, filmelor, conferințelor etc. Exemplu de prețuri de casete: „Experiențe de

* Toate aceste instituții și persoane se află în Franța (n. ed.).

Scanned with CamScanner

parapsihologie", (durata 4 ore): 200 franci; „Curs de radiestezie medicală și magnetism" (90 de minute): 90 franci.

IFACE (Institut français des académies du corps et de l'esprit)

9, rue de Capri, 75012 Paris. Tel.: (1) 43.40.07.95.

Se prezintă ca un centru de formare în „biomagnetism uman", concept creat de Jean-Marie Bataille, naturopat. IFACE propune o formațiune în trei etape (preț 860 franci):

– expedierea unei cărți despre biomagnetism (principalele capitole: „Radiovitalitatea", „Nutriția", „Sistemul circulator", „Tehnicile bio-electro-magnetizării";
– un test, bazat pe un chestionar legat de cartea precedentă;
– un stagiu de o zi la Paris, în grupuri de patru până la cinci persoane.

La absolvirea acestui program, IFACE remite o diplomă de biomagnetizator (care nu este recunoscută oficial) și vă promovează membru al Academiei franceze de biomagnetism uman, după acceptarea cartei și achitarea unei cotizații.

Klhey d'Aor

142, rue Amelot, 75001 Paris. Tel.: (1) 43.38.49.76.

E un fel de han spaniol* al ezoterismului: cursuri, conferințe și seminarii privind domenii foarte diferite, precum radiestezia, magia runică, astrologia etc.

Sirius

8, rue Mignet, 75016 Paris. Tel.: (1) 45.25.68.69.

Organizează conferințe despre energiile vibratorii, *chakre*, aure...

---

* Local în care fiecare mănâncă ce și-a adus de acasă (n. trad.).

Scanned with CamScanner

Centre français du magnétisme
3, rue d'Artois, 75008 Paris. Tel.: (1) 60.20.18.48.
Fondat și prezidat de către Jean-Claude Secondé, magnetizator și osteopat, discipol al părintelui Jean Jurion. Centrul francez de magnetism are drept scop difuzarea tuturor informațiilor pe care le deține în privința magnetismului și a radiesteziei, prin organizația „Journées du magnétisme" și formarea de magnetizatori și de radiesteziști prin cursuri orale sau prin corespondență.

GNOMA (Groupement national pour l'organisation de la médecine auxiliaire)
3 bis, rue Bleue, 75009 Paris. Tel.: (1) 47.70.36.70. Minitel.: 3615 GNOMA.
GNOMA, care publică o revistă bitrimestrială *Thérapeutiques naturelles*, este una dintre cele mai vechi grupări de vindecători profesioniști din Franța. Fondată de doctorul Claoué și de către domnul de Saint-Savin în 1951, GNOMA întrunește în jur de două sute cincizeci de membri (printre care Jacques Montagner) și este prezidată dinamic, din 1990, de către Jean-Michel Girardin. Cei mai mulți dintre membrii ei sunt magnetizatori, dar sunt și homeopați, vertebroterapeuți și tămăduitori de luxații. Incontestabil, GNOMA a activat mult pentru apărarea a ceea ce se numește „medicina auxiliară". Ea impune membrilor săi un cod de deontologie în douăzeci și cinci de articole, dintre care am reținut în principal:
- *articolul 3: tradipracticianul-vindecător (termenul folosit de* GNOMA *spre a-și desemna membrii) își interzice orice făgăduială iluzorie de vindecare;*
- *articolul 8: tradipracticianul-vindecător trebuie să respecte imperativ principiul fundamental al dreptului la viață;*
- *articolul 11: nu trebuie să pretindă niciodată unui*

Scanned with CamScanner

pacient să întrerupă un tratament medical în desfășurare, decât cu acordul medicului curent;

– *articolul 19: tradipracticianul-vindecător se abține să recurgă la publicitate spre a atrage atenția asupra activității lui. Dacă trebuie să intervină public sau în mass-media, atunci o va face în calitatea sa de reprezentant al profesiunii și de membru al* GNOMA, *după ce a adus faptul la cunoștința acesteia;*

– *articolul 25: apartenența la* GNOMA *nu este un drept câștigat pentru totdeauna. Ea trebuie meritată și poate fi repusă în discuție în orice moment, în caz de nerespectare a deontologiei.*

Madesign Photo

20, rue de la Michodière, 75002 Paris. Tel.: (1) 47.42.39.88.

Condusă de către Guy Gruais, această societate fabrică și comercializează aparatele „electrofotonice" cu efect Kirlian, al căror preț variază între 2.500 și 20.000 franci. Această societate stabilește, la cerere, bilanțuri bioenergetice complete (preț 300 franci). Trimiteți o fotografie a ambelor dumneavoastră mâini, împreună cu o analiză a stărilor dumneavoastră patologice și psihologice.

RADIESTEZIE

***Association des amis de la radiesthésie* (AAR)**

60 bis, avenue Foch, 95220 Herblay. Tel.: (1) 39.97.48.98.

Fondată în 1929 de către abatele Bouly și prezidată astăzi de Henri Rullier, este cea mai veche asociație franceză, regrupând radiesteziști și magnetizatori (printre membrii săi s-a numărat și celebrul abate Mermet). Cotizația anuală este de 40 franci. AAR organizează de-a lungul anului conferințe săptămânale (25 franci intrarea), miercurea, la orele 18:30, în rue des Prouvaires no. 1, 75001 Paris, conferințe susținute de specialiști reputați precum Alain

Scanned with CamScanner

Libes, Henri Rullier, doctorul Jean-Luc Ayoun... Editează, de asemenea, o revistă trimestrială de 32 de pagini (abonament anual: 60 franci).

La Maison de la radiesthésie

16, rue Saint-Roch, 75001 Paris. Tel.: (1) 42.60.41.84.

Creată în anul 1925 de către Alfred Lambert, este una dintre cele mai specializate din întreaga lume și prezintă mii de lucrări despre magnetism, radiestezie, homeopatie, acupunctură, tarot, clarviziune, astrologie.

Se găsește aici orice fel de material căutat de pasionații de radiestezie și de unde de formă: piramide, baghete, magneți și pendule. În privința acestora din urmă, se propune o alegere între peste treizeci de modele diferite, după material: lemn, cristal, agată, jad, alamă, cupru, gresie...

Prospections

110 bis, rue Marcadet, 75018 Paris. Tel.: (1) 42.52.25.02.

Creată de către Didier Audinot, specialistul francez nr. 1 în materie de căutări de comori, prăvălioara *Prospections* propune cel mai larg sortiment de instrumente clasice de detectare (pendule), dar mai ales electronice (detectori, „dowsers" – pendulele anului 2000 –...).

Veți găsi aici, de asemenea, numeroase cărți pe această temă, printre care remarcabila *Trésors de France*, lucrare uriașă de 546 de pagini, repertoriind peste 1200 de situri inedite de comori pierdute, ascunse, scufundate sau îngropate.

În fine, Didier Audinot editează lunar o revistă generală, *Trésors de l'histoire*, iar la câte două luni o revistă mai tehnică, *Trésors et détections*. Acestea sunt disponibile la librărie (sau prin abonament, scriind pe adresa: Traditions et Perspectives, BP 40, 91371, Verrières-le-Buisson).

Scanned with CamScanner

HIPNOZĂ

Académie d'hypnopédie appliquée
39, boulevard Magenta, Service CP, 75010 Paris.
Creată de către Chris Papis, autorul cărții *L'Hypnose autrement*, această academie organizează cursuri de formațiune în hipnoză. Autohipnoză: 12 ore (în timpul week-end-ului), 2.500 franci; stagiu de hipnoză: 48 ore, 10.000 franci; stimularea capacității de vânzare: 18 ore, 8.600 franci. A se prevedea 200 franci suplimentar, pentru cotizație.
La această academie puteți învăța o limbă străină (engleză, germană, rusă, chineză, japoneză...) într-un ciclu intensiv (120 de ore de curs într-o perioadă de 20 de zile, respectiv 6 ore pe zi) sau într-un ciclu lung (9 ore pe săptămână), permițând a reține definitiv între o mie cinci sute și o mie opt sute de cuvinte ale limbii alese.
De altfel, la aceeași adresă se află Federația internațională de cercetări în domeniul echilibrului individual prin sophrologie, hipnoză și relaxare (FIRE – SHR) care practică hipnoza terapeutică ce permite tratarea bolilor secolului XX: alcoolismul, tabagismul, bulimia, surmenajul, insomnia, depresiunea nervoasă...

***Groupement national des hipnotiseurs français* (GNHF)**
24, rue Sibuet, 75012 Paris.
Animată de către Jacques Leclerc, GNHF organizează stagii colective de învățare a autohipnozei după o metodă originală creată în 1983 de către domnul Leclerc. Această metodă, numită „autodeconectare instantanee" se practică la domiciliu, cu ajutorul unei cărți și a cinci casete audio (1170 franci) sau într-un stagiu colectiv de o zi (1470 franci).

Scanned with CamScanner

Institut Milton Erickson
24, rue des Écoles, 75005 Paris.
Minitel.: 3617 Je consulte Erickson.
Acest institut formează numai hipnoterapeuți profesioniști. Înființat la Paris în anul 1985, lucrează conform metodelor celebrului hipnoterapeut american (metodă calificată drept „noua hipnoză") și a format deja peste o mie de practicieni: medici generaliști, psihiatri, gastro-enterologi, ginecologi, sexologi, chirurgi-dentiști, dermatologi, psihologi. Adresele acestor profesioniști sunt disponibile prin Minitel.

DEDUBLARE

IANDS ***France (International Association for Near Death Studies)***
17, rue Froment, 75011 Paris. Tel.: (1) 40.96.91.65.
Această asociație (numită Iands și transmutație) este antena franceză a IANDS-ului american și studiază stările apropiate de moarte. Ea este animată de către Évelyne Mercier, care lucrează cu cadre universitare și cercetători.

Scanned with CamScanner

LEXIC

Iată lista tuturor termenilor esențiali pentru înțelegerea acestei lucrări.

ENERGII

ESP: prescurtare a expresiei „*Extra sensory perception*", creată de cercetătorul american Joseph Rhine și semnificând „percepție extrasenzorială". Ea regrupează toate percepțiile diferite de percepțiile clasice datorate celor cinci simțuri ale noastre.

enervie: nume dat de către Jacques Mandorla ansamblului diferitelor energii vitale universale, posedate de către individ și studiate în această carte: magnetism, radiestezie, hipnoză, clarviziune, telepatie și dedublare.

facultate X: nume dat de Colin Wilson energiei vitale.

forță cosmică: nume dat de doctorul Joseph Murphy energiei vitale.

forță odică (sau odilă): nume dat în anul 1845 de către baronul Karl von Reichenbach energiei vitale a ființei umane și asimilată astăzi aurei fotografiate cu aparatul cu efect Kirlian.

geobiologie: știință generală ce studiază raporturile dintre ființele vii și pământ.

lama: preot din Tibet, a cărui conducător suprem este Dalai Lama.

medium: persoană care provoacă apariția de fenomene paranormale. În doctrina spiritistă, medium-ul servește de intermediar între cei morți și cei vii.

Scanned with CamScanner

ocultism: ansamblu de cunoștințe rezervate adepților a ceea ce este ascuns și reprezentând mijlocitorul între natural și supranatural.

orgon: nume dat energiei universale de psihologul Wilhelm Reich.

parapsihologie: termen inventat în anul 1889 de către Dressoir și indicând studiul fenomenelor psihice neexplicate de științe.

psi (Ψ): literă grecească desemnând ansamblul fenomenelor parapsihologice.

psihotronică: termen folosit de cercetătorii din Europa de Est, sinonim parapsihologiei.

șaman: preot, vrăjitor, ghicitor și tămăduitor în anumite civilizații (Siberia, indienii din America...) Este mijlocitorul – atunci când intră în transă – între muritorii obișnuiți și forțele naturii, spiritele și strămoșii.

sinestezie: asociație de senzații simultane și de naturi diferite.

undă: termen din fizică desemnând o vibrație a cărei amplitudine este o funcție periodică a variabilelor de timp și spațiu.

unde cerebrale: unde emise de creier. Se consideră că există patru tipuri de stări:
- starea de veghe (atunci creierul folosește undele beta);
- starea de somn (undele delta);
- starea de transă (undele theta);
- starea de relaxare (undele alfa).

unde de formă: expresie creată de către André de Bélizal și corespunzând radiației pe care o emite orice formă geometrică (fie ea liniară, plană sau volum) sau umană (se vorbește atunci de aura) sub influența

Scanned with CamScanner

magnetismului terestru a cărui energie o captează, radiind-o apoi spre exterior.

unde nocive: pentru specialiștii în geobiologie, ființele vii ar fi supuse unor unde nocive, provenind din patru surse diferite: din magnetismul terestru, din apele subterane, din locuințe și din electricitate.

vibrație: sinonim cu undă.

MAGNETISM

aplicație: este unul din cele trei gesturi ale magnetizatorului (împreună cu impoziția și pasele), care constă în a pune mâna în contact direct cu corpul pacientului, spre a-i potoli o durere.

aura: radiație, în general invizibilă, care înconjoară corpurile tuturor ființelor vii.

chakra: cuvânt sanscrit însemnând „roată" și care desemnează rețelele energetice cu mare densitate de fibre nervoase existente în corpul omenesc. După tradiția indiană, există șapte *chakre* diferite, situate pe axul vertical craniu/sex și având fiecare o funcție precisă. Acestea sunt *chakra* craniană, frontală, cea a gâtului, a inimii, ombilicului, sexului și a rădăcinii.

centrii receptori magnetici: acest termen, creat de către profesorul Rocard, caracterizează cele șapte locuri de pe corpul omenesc (simetrice la dreapta și la stânga) care conțin magnetită: arcadele sprâncenelor, ceafa, coatele, josul spatelui, genunchii, călcâiele și degetul gros de la picior.

corp bioplasmic: nume dat de oamenii de știință sovietici haloului luminos detectat de aparatul Kirlian în jurul corpului fizic. Corpul bioplasmic se mai numește și „corp energie".

efect Kirlian: fenomen care pune în relief, sub forma unui

Scanned with CamScanner

halo (numit, de asemenea, aură), energia iradiată de un corp viu sau de un obiect supus unui câmp electric de înaltă tensiune distribuit la înaltă frecvenţă.

impoziţie: este acţiunea ce constă în a plasa mâna la câţiva centimetri de corpul unui pacient. Există două feluri de impoziţie: palmară (mâna deschisă îndreptată cu palma spre corp), care are un efect calmant şi cea digitală (degetele adunate ca pentru închinare), care are un efect excitant.

insuflaţie: vezi *suflu magnetic.*

magnetizator: în definiţia profesorului Yves Rocard este „o persoană ale cărei degete, acţionând asupra punctului sensibil al arcadei sprâncenelor unui subiect mediu, pot provoca rotaţia unui pendul ţinut de acest subiect".

Pentru marele public, este vorba de vindecătorul ce-şi foloseşte magnetismul curativ spre a alina durerile pacienţilor.

magnetism: este studierea proprietăţilor magneţilor naturali sau artificiali şi a diverselor fenomene ce rezultă din acestea (magnetism terestru, nuclear sau dezvoltat de un curent electric); dar mai este, de asemenea, un fluid sau o energie de care dispun anumite persoane, pentru a-i îngriji pe alţii. (Anton Mesmer a vorbit de „magnetismul animal", însă astăzi termenul folosit este de „magnetism curativ").

magnetită: oxid magnetic de fier ce se află din abundenţă în natură sub formă de mineral numit magnet natural (Fe_3O_4), însă există, de asemenea, în corpul omenesc, în stare de cristale. Profesorul Rocard a identificat şapte locuri care-l conţin (vezi *centrii receptori magnetici*).

mumificare: întărire a fructelor sau bucăţilor de carne după impoziţia mâinilor. Conform profesorului Rocard, acest rezultat provine din acţiunea magnetitei conţinută în articulaţiile degetelor.

Scanned with CamScanner

pasă: este cea de-a treia tehnică utilizată de magnetizatori, împreună cu cea a aplicației și a impoziției. Acest termen de *pasă*, apărut în limba franceză după anul 1835, indică mișcări ale mâinilor efectuate la câțiva centimetri de corpul subiectului, fie de la cap la picioare (pase longitudinale), fie de la un loc al corpului la altul (pase transversale). Există, de altminteri, două tipuri de pase care se deosebesc între ele prin viteza cu care sunt efectuate: pasele lente (durează cam treizeci de secunde) și pasele rapide (numite, de asemenea „cu mari curenți", care nu durează decât între trei și patru secunde).

reiki: termen creat în anul 1850 de către clericul japonez Mikao Usui și care desemnează magnetismul oriental obținut prin acțiunea asupra *chakre*-lor.

suflu magnetic: una din cele două tehnici practicate de magnetizatori (cealaltă fiind folosirea mâinilor). Constă în a sufla deasupra unei regiuni dureroase. Dacă suflul este cald (ca acela care aburește o oglindă), el are o acțiune de alinare. Dacă suflul este rece (ca acela cu care se răcește o mâncare fierbinte), se produce o acțiune de excitație.

RADIESTEZIE

act radiestezic: ansamblu de faze cuprinse între momentul în care operatorul începe o căutare cu ajutorul pendulului (sau al baghetei) și acela în care obține rezultate.

autosugestie: acțiunea de a se influența singur, voluntar sau nu. Mulți defăimători ai radiesteziei socotesc că reacțiile pendulului sau ale baghetei sunt efectul autosugestiei.

bacillogyr: termen vechi, provenit din latinescul *bacillum* („baghetă") și din grecescul *gyros* („care se învârtește") și desemnându-l pe descoperitorul de izvoare (pentru că el vede „cum i se învârtește" bagheta).

baghetă: instrumentul căutătorului de izvoare, din lemn de

Scanned with CamScanner

alun și având forma unui Y. Astăzi se confecționează din tot felul de materiale (palmier, plastic, fibră de sticlă, metal...) și se înfățișează sub mai multe forme.

baghetizant: termen folosit altădată spre a-l indica pe căutătorul de izvoare, care folosea bagheta.

biomagnetism: cuvânt creat de către profesorul Yves Rocard spre a înlocui termenul de „radiestezie" și a desemna sensibilitatea ființei umane la inegalitățile locale ale câmpului magnetic terestru.

convenție mentală: este codul individual pe care și-l fixează, prin gândire, fiecare radiestezist înainte de a lucra cu bagheta sau cu pendulul, spre a obține răspunsuri la întrebările pe care și le pune. De regulă, convențiile mentale folosite sunt următoarele: „da", pentru o rotație a pendulului în sensul acelor de ceasornic, „nu", pentru o rotație în sens contrar, „fără răspuns" pentru un pendul în nemișcare sau în oscilație longitudinală. Adepții acestei radiestezii numită mentală (sau psihică) se opun adepților radiesteziei numită fizică. Aceștia din urmă consideră că nu trebuie să existe nici o influență a gândirii operatorului asupra instrumentului cu care el caută.

dowser: acest termen britanic (însemnând „fântânar") desemnează un aparat supranumit „antena de căutare radiestezică" și e alcătuit din trei părți care se îmbucă (un mâner cu cameră radioactivă ermetică, o cameră de eșantionare și o antenă).

fading: termen împrumutat din vocabularul undelor radio și atribuit de abatele Mermet slăbirii momentane a sensibilității radiestezice.

fântânar: persoană căreia i se atribuie arta de a da la iveală izvoare ascunse, pături de apă subterane, zăcăminte de minereu, cu ajutorul baghetei sau al unui pendul.

furcușoară: termen născocit în anul 1826 de către contele

Scanned with CamScanner

de Tristan spre a desemna noua baghetă pe care o concepuse din fanoane de balenă.

giraţie: vezi *rotaţie.*

histeresis: în concepţia profesorului Yves Rocard este fenomenul de uşoară întârziere în căderea baghetei, resimţit de fântânar şi datorat timpului necesar reacţiei fiziologice a muşchilor lui.

impregnaţie: după ce s-a aflat într-un loc determinat, un obiect sau o fiinţă l-ar impregna cu unde care pot fi percepute prin radiestezie. Impregnaţia ar crea atunci o remanenţă (vezi acest cuvânt).

ireversibilitate: este fenomenul prin care un descoperitor de izvoare vede cum i se roteşte bagheta în mână sub acţiunea a ceea ce el resimte ca o forţă crescândă şi curând irezistibilă, pe care nu o poate împiedica (vezi pornirea baghetei şi semnalul căutătorului de izvoare).

lungime de undă: pentru radiesteziştii adepţi ai metodei fizice, acesta este numărul specific corespunzător „vibraţiei" unui obiect sau al unei fiinţe şi care este funcţie de intensitatea undelor emise de acesta. Expresia a fost, bineînţeles, împrumutată din vocabularul fizicienilor.

martor: eşantion de aceeaşi natură cu elementul căutat de radiestezist, ţinut în mână în acelaşi timp cu pendulul sau închis într-un pendul special care posedă o cavitate în acest scop.

metoda efectelor biofizice: expresie cu care denumesc sovieticii radiestezia.

miraj: imagine virtuală, văzută de anumiţi radiestezişti în jurul obiectului căutat sau aproape de locul unde se efectuează căutarea şi pe care unii o consideră ca pe un fel de halucinaţie.

Scanned with CamScanner

orientare mentală: expresie creată de către Émile Christophe spre a indica faptul că operatorul trebuie să se transpună într-o stare care să-i permită să precizeze delimitat ce anume dorește să cerceteze, spre a obține cel mai bun rezultat posibil.

oscilație: este mișcarea de dus-întors, fără rotație, a unui pendul într-un plan vertical. Se vorbește atunci de oscilație longitudinală, în opoziție cu rotația (vezi acest cuvânt).

pendul: instrument al radiesteziștilor, tinzând în zilele noastre să înlocuiască bagheta și constând dintr-o masă suspendată de un fir fără torsiune. Există foarte numeroase feluri de pendule.

Cât îl privește, profesorul Yves Rocard l-a numit „pendul explorator", spre a-l deosebi net, spune el, „din grămada de pendule în mod bizar suspendate de către augurii de altădată și de către anumiți ghicitori de azi".

pendulizant: termen utilizat câteodată spre a desemna persoana care utilizează pendulul.

perioadă: timpul scurs între două treceri succesive ale unui pendul în aceeași poziție și în același sens. Acest timp se exprimă prin formula matematică $T=2\pi\sqrt{\frac{l}{g}}$ (în care l este lungimea pendulului, iar g accelerația gravitațională). Se vede deci că timpul de oscilație al unui pendul este funcție de lungimea firului său, însă este total independent de masa lui.

radiestezie: cuvânt creat în anul 1929 de către abatele Bouly, plecând de la doi termeni de obârșii diferite (unul, latinesc: *radius*, „rază", celălalt grecesc, *aisthesis*, „senzație") și devenit celebru astăzi, până la a înlocui termenul de rhabdomancie.

Cuvântul *radiestezie* integrează două noțiuni: receptivitatea particulară a anumitor persoane față de radiațiile pe care le-ar

Scanned with CamScanner

emite anumite corpuri și de asemenea, procedeul de detecție, bazat pe această sensibilitate.

radiotelurie: cuvânt creat în anul 1929 de către Régnault și Larvaron spre a desemna căutarea efectuată la sol de către radiesteziști.

rază: pentru mulți dintre teoreticienii radiesteziei, ființele sau lucrurile ar emite radiații sub formă de raze imateriale și specifice, pe același principiu ca și razele X sau razele gamma.

În literatura radiestezică se mai întâlnesc, tot așa, termenii de radiații, radiere sau emitere de raze spre a exprima conceptul (cuvântul radiestezie semnifică, să nu uităm, „sensibilitate la raze"). Abații Mermet și Bouly sunt cei ce au popularizat noțiunea aceasta de raze radiestezice. Din punctul de vedere al abatelui Mermet există trei feluri de raze: fundamentale, capitale și luminoase. Pentru abatele Bouly, numai două: solare și martore.

remanență: pentru radiesteziști, un obiect sau un corp, chiar absent, ar lăsa după impregnație (a se vedea acest cuvânt), o urmă a prezenței sale prelungite într-un loc, urmă detectabilă cu pendulul și numită „remanență".

rezonanță: fenomen prin care un sistem în vibrație poate atinge o foarte mare amplitudine, atunci când vibrația se apropie de o frecvență naturală a acestui sistem.

rhabdomancie: modalitate de a ghici cu ajutorul unei baghete, folosită în antichitate. Cuvântul a fost format din doi termeni din limba greacă: *rhabdos*, „baghetă" și *manteia*, divinație.

rotație: mișcare circulară efectuată de pendul (se spune, de asemenea: giratie) într-un sens orar (al acelor de ceasornic) sau antiorar (sensul contrar).

saltul baghetei: mișcarea baghetei fântânarului, în raport cu punctul ei de echilibru. Dacă vârful se îndreaptă către cer,

Scanned with CamScanner

saltul se numeşte pozitiv; dacă se îndreaptă către sol, i se spune negativ (vezi *ireversibilitate* şi *semnalul fântânarului*).

sensul rotaţiei: identifică mişcarea pendulului (vezi *rotaţie*).

sensibilitate la izvoare: pentru profesorul Yves Rocard este cifra ce caracterizează sensibilitatea unei fiinţe umane la variaţiile câmpului magnetic. Această sensibilitate este funcţie de numărul de gamma aplicat pentru stimulare şi de timpul ce-i va trebui pendulului ca să intre în rotaţie pendulară.

semnalul fântânarului: pentru Yves Rocard este fenomenul datorat unei scăderi a tonusului muscular, conform căruia bagheta îşi depăşeşte poziţia limită şi începe să se rotească în mâinile subiectului fără ca acesta să o poată opri strângând-o mai tare (vezi *ireversibilitate* şi *saltul baghetei*).

sintonizare: termen din fizică, exprimând egalitatea de frecvenţă existentă între două circuite electrice. Radiesteziştii au recuperat cuvântul spre a însemna acordul perfect dintre mişcarea pendulului şi ceea ce se caută.

teleradiestezie: cuvânt creat în anul 1933 de către Émile Christophe spre a denumi radiestezia la distanţă.

toiag: termen folosit câteodată spre a desemna bagheta (în *Biblie* se află, astfel, pasajul cu toiagul lui Iacob).

HIPNOZA

aprofundare: cea de-a doua etapă a unei şedinţe de hipnoză, care constă – după ce s-a realizat inducţia ce creează starea Z1 – în a împinge pacientul în starea Z2 (vezi *etapele unei hipnoze*).

autohipnoză: hipnoză provocată prin autosugestie şi în cursul căreia o persoană este şi hipnotizator şi hipnotizat, în

Scanned with CamScanner

același timp.

carte de identitate hipnotică: este tabela ce indică receptivitatea dumneavoastră la hipnoză, pe care vi-o veți completa după ce veți fi răspuns celor zece întrebări ale testului: „Sunteți ușor de hipnotizat?" Tabela figurează în capitolul despre hipnoză.

catalepsie: suspendare totală a mișcării voluntare a mușchilor, în cursul somnului hipnotic. Se mai numește și rigiditate musculară.

căderea pe spate: momentul în care subiectul hipnotizat își pierde cunoștința și cade pe spate.

etapele unei hipnoze: sunt în număr de cinci: inducția, aprofundarea, exploatarea, sugestia posthipnotică și procedura de trezire.

exploatare: a treia etapă a unei ședințe de hipnoză, după inducție și aprofundare, constând în a-ți atinge scopul dorit (tratament, învățătură, anesteziere...).

fascinație: una din cele patru tehnici (împreună cu sugestia, magnetismul și telepatia) permițând hipnotizarea unui subiect. Există o fascinație vizuală și una auditivă.

feed-back: măsurare constantă a consecințelor spre a putea acționa în permanență asupra cauzelor.

frazeologie: folosirea de cuvinte sau de fraze potrivite, în scopul hipnotizării unui subiect. Se disting patru forme de frazeologie: aceea care face apel la imaginația subiectului, aceea fondată doar pe puterea hipnotizatorului, aceea care favorizează căderea pe spate și aceea numită clasică.

hipnoză: stare învecinată cu somnul, dar diferită de acesta, provocată fie de medicamente, fie prin tehnici de sugestie.

hipnotism: ansamblul fenomenelor care constituie somnul

Scanned with CamScanner

artificial provocat.

inducție: prima etapă de pierdere a cunoștinței în cursul unei ședințe de hipnoză, constând în a aduce pacientul în starea Z1 (vezi acest cuvânt).

letargie: stare caracterizată printr-un somn profund și prelungit, în care funcțiile vitale par suspendate.

narcoză: somn provocat pe cale artificial de o substanță (numită narcotică), precum sedativele, drogurile (marijuana, mescalina, LSD) sau alcoolurile.

pierdere a cunoștinței: momentul în care subiectul intră în faza Z2 (vezi acest cuvânt).

procedura de trezire: este a cincea și ultima etapă a oricărui act hipnotic. Ea constă în a nu lăsa niciodată un subiect să se trezească singur și, mai ales, brusc.

regresiune sub hipnoză: ședință de hipnoză constând în a-l determina pe pacient să „coboare" în copilăria sa cea mai fragedă, spre a descoperi acolo eventual traumatisme înregistrate de inconștientul său. Anumiți hipnotizați, precum Edgar Cayce, descind chiar înainte de nașterea subiectului și vorbesc de viețile lor anterioare: realitatea acestui fenomen n-a fost, totuși, până acum dovedită științific.

rigiditate musculară: vezi *catalepsie.*

somn paradoxal: termen creat de către neurologul francez Michel Jouvet spre a denumi faza cea mai activă a somnului, în cursul căreia se constată o supraactivitate cerebrală, o rotație a globilor oculari sub pleoape și vise intense.

somnambulism: stare de automatism inconștient care se manifestă prin acte coordonate în timpul somnului.

sophrologie: tehnică și cuvânt create în anul 1960 de către doctorul Alfonso Caycedo. Literal, termenul vine din limba greacă și înseamnă „studierea spiritului în echilibru".

Scanned with CamScanner

Corespunde unor stări de conştiinţă obţinute printr-o relaxare dinamică a pacientului.

stări hipnotice: acestea sunt diferitele faze ale pierderii cunoştinţei. Duprat enumera optsprezece, unii cercetători americani urcă până la cincizeci, pe când Éric Barone, simplificând, lasă doar trei: Z1, Z2 şi Z3.

stare hipnoidă: stare ce prezintă aparenţa somnului, datorită faptului că facultăţile de percepţie şi activitatea intelectuală a subiectului sunt încetinite.

stare modificată de conştiinţă: stare de hipnoză în care, de-a lungul transei, subiectul îşi abandonează simţul critic.

sugestie hipnotică: faptul de a inspira unui subiect pus sub hipnoză o stare în care activitatea sa voluntar conştientă nu intervine. Se cunosc şaisprezece reguli diferite de sugestie.

sugestie posthipnotică: numită şi prin iniţialele SPH. Este cea de a patra etapă a unei şedinţe de hipnoză, constând – în timp ce subiectul se află în starea Z1 sau Z2 – în a pronunţa anumite fraze pe care acesta, fără să ştie, le va memora şi care vor rămâne eficiente după trezirea sa.

ton: în hipnoză, vocea hipnotizatorului are o mare importanţă. Ea poate aborda patru tonuri diferite, funcţie de ceea ce doreşte a se obţine de la subiect:

ton patern: voce brutală, autoritară;
ton matern: voce blândă, mângâioasă;
ton pasionat: voce încărcată de emoţie;
ton indiferent: voce neutră, ca aceea a unui ordinator vocal.

transă: starea unui subiect depersonalizat de parcă un spirit străin i s-ar fi substituit.

Z1, Z2, Z3: acestea sunt cele trei stări hipnotice definite de Éric Barone.

Scanned with CamScanner

În starea Z1, subiectul este conştient şi relaxat. Nu acceptă decât sugestii pozitive, care-l vor aduce la o stare de uşoară adormire.

În starea Z2, subiectul este în pierdere de cunoştinţă. El acceptă sugestii de inhibări. Când iese din această stare, subiectul pare a fi uitat cu desăvârşire ceea ce s-a produs. Însă e o uitare superficială şi provizorie.

În starea Z3, subiectul plonjează într-o stare de profundă inconştienţă, iar când se trezeşte nu-şi mai aminteşte nimic. Această stare se mai numeşte şi „comă hipnotică", „transă profundă" sau „letargie".

CLARVIZIUNE

clarviziune: percepţie paranormală a evenimentelor prezente, fără ajutorul vreunui agent susceptibil de a i le comunica (pentru trecut vezi *retrocogniţie* iar pentru viitor *precogniţie, precunoaştere* sau *profeţie*). Se vorbeşte, de asemenea, de fenomenul dublei vederi.

mancie: cuvânt alcătuit din grecescul *manteia*, semnificând „divinaţie". Majoritatea tehnicilor divinaţiei (ghicitului) s-au creat plecând de la acest sufix: cartomancie, chiromancie etc.

precogniţie, precunoaştere: percepţie paranormală a unui eveniment pe care nimeni nu-l poate cunoaşte dinainte.

premoniţie: vezi *precogniţie.*

profeţie: percepţie paranormală a unui eveniment viitor.

psihometrie: termen creat de doctorul Buchanan pentru a desemna facultatea de a povesti istoria unui obiect, originea lui şi anumite evenimente de seamă ale existenţei sale trecute, numai luându-l în mâini şi concentrându-te asupră-i.

psihopatotactie: cuvânt creat de către Raymond Réant, plecând de la grecescul *psukhe* „suflet" şi din latinescul *tactus*, „simţul pipăitului", spre a înlocui termenul de psihometrie.

Scanned with CamScanner

retrocogniție: cunoașterea paranormală a trecutului.

viziune: termen desemnând toate fenomenele de percepție extrasenzorială (ESP), însumând trecutul, prezentul și viitorul. Există numeroase tehnici, al căror nume provine din chiar suportul viziunii și din radicalul grecesc *mantis*, „divinație" (exemplu, chiromancie, divinație prin liniile mâinii, cartomancie, prin cărți de joc etc.).

TELEPATIE

agent: în telepatie, este subiectul emițător de mesaje trimise percipientului (primitorul).

carcasă psihică: protecție mentală obținută prin puterea gândirii, spre a bloca emisiunile psihice negative venind din exterior.

dagyd: vezi *păpușă.*

păpușă: suport de ceară sau de argilă reprezentând persoana asupra căreia acționează vrăjitorul. Se mai numește și *dagyd.*

percepție transcutanată: numită, de asemenea, vedere extraocultă. Expresia a fost creată de inginerul francez René Warcollier și se referă la percepția telepatică a culorilor, străbătând plicurile sigilate.

percipient: persoană (numită „receptor") care primește mesaje de la emițător (numit „agent") prin telepatie.

poltergeist: cuvânt de origine germană însemnând „spirit care lovește" și care se referă la fenomenele de ordin psihokinetic desemnând deplasări de obiecte, zgomote (*raps*), perturbații electrice în interiorul unei locuințe, cel mai adesea provocate fără știrea ei de către o persoană la vârsta pubertății.

posesiune: acțiune telepsihică în care se află un individ sub

Scanned with CamScanner

autoritatea unei alte persoane trăind în stare de dedublare în corpul său fizic (este vorba, prin urmare, de încorporare).

psihokinezie: fenomen cunoscut și în prescurtarea PK și desemnând acțiunea la distanță a gândirii asupra unui obiect sau asupra materiei vii.

raps: zgomote surde, trădând prezența unui poltergeist.

stricarea vrăjii: acțiune constând în a deprograma imaginile mentale sau reale utilizate de autorul unei vrăji și având o acțiune nefastă asupra victimei.

sincronia morții: fenomen telepatic ce-i leagă între ei pe gemeni.

telekinezie: vezi *psihokinezie.*

telepatie: termen creat în anul 1883 de către britanicul Frederic Myers spre a desemna facultatea a două persoane (numiți agenți sau percipienți, dintre care una este emițătorul, iar cealaltă receptorul) de a schimba informații sau senzații fără intervenția celor cinci simțuri obișnuite.

teleportare: deplasare de obiecte numai sub acțiunea gândirii telepatice.

telepsihie: sinonim cu *telepatie.*

tychoscop: aparat inventat de un cercetător francez de la CGE, Pierre Janin, permițând efectuarea de experiențe telekinetice.

vrăjire: acțiune telepsihică a unui individ (vrăjitor), constând în a impresiona la distanță, psihic sau fizic, un alt individ (vrăjit). Despre vrăjitor se mai spune că „deoache". Stricarea vrăjii se face de către un preot exorcist.

xenoglossie: fenomen ce constă în vorbirea de către un subiect a unei limbi ce-i este necunoscută.

Scanned with CamScanner

bilocație: vezi *dedublare.*

coarda de argint: numită astfel de Sfântul Pavel, ea este cordonul ombilical invizibil care leagă corpul astral de corpul fizic, în timpul unei dedublări.

corp astral: este corpul eterat (sau corp bioplasmic sau corp mental) care plutește în jurul corpului lui fizic.

decorporare: momentul exact al dedublării în cursul căruia subiectul simte cum iese corpul său astral din corpul fizic.

dedublare: fenomenul de ieșire a corpului astral din corpul fizic.

încorporare: facultate a unui dublu de a ocupa corpul fizic al unei alte persoane, aflate, de asemenea, în stare de dedublare.

levitație: ridicarea în spațiu a corpului fizic, fără sprijin și nici ajutor material.

materializarea unui dublu: vezi *ubicuitate.*

moarte iminentă: este starea vecină morții (numită de americani NDE: *Near Death Experiment*), prin care au trecut persoane revenite la viață după ce au fost considerate moarte. Conform studiilor doctorului Moody, toate aceste persoane au avut de-a face, în cursul acestei experiențe, cu unsprezece elemente caracteristice: insolitul, auzirea verdictului, sentimentul de seninătate, zgomotul, tunelul întunecat, abandonarea corpului, întâlnirea cu ceilalți, ființa de lumină, defilarea faptelor vieții, frontiera și întoarcerea.

proiecție astrală: tehnică ce constă în a părăsi momentan corpul fizic spre a te deplasa într-un corp nematerial, numit corp astral. Această expresie a fost creată de Elena Blavatsky, fondatoarea Societății teosofice, în anul 1875.

Scanned with CamScanner

ubicuitate: facultatea de a fi prezent în mai multe locuri în același timp.

tulpa: formă mentală, creată de preoții lama, putând să se materializeze și să fie văzută în același timp de cel care o suscită, cât și de cei din preajmă.

Scanned with CamScanner

BIBLIOGRAFIE

ENERGII

Amadou Robert: La Parapsychologie (Parapsihologia) (Denoël)

Bergson Henri: L'Énergie spirituelle (Energia spirituală) (PUF)

Berlitz Charles: Événements inexpliqués et personnages étranges du monde (Evenimente neexplicate și personaje stranii din lume) (Éditions du Rocher)

Bourgeois Isabelle și *Mervin Sabrina:* Le Guide de l'occulte (Ghidul ocultului) (Philippe Lebaud)

Brousse Simone: L'Équilibre de l'énergie humaine (Echilibrul energiei umane) (Éditions du Rocher)

Charroux Robert: Le Livre du mystérieux inconnu (Cartea misteriosului necunoscut) (Robert Laffont)

Chauchard Paul: La Chimie du cerveau (Chimia creierului) (PUF)

Chauvin Rémy: La Fonction psi (Funcția psi) (Robert Laffont)

Krippner Stanley: Les Pouvoirs psychiques de l'homme (Puterile psihice ale omului) (Éditions du Rocher)

Larcher Hubert și *Ravignant Patrick:* Les Domaines de la parapsychologie (Domeniile parapsihologiei) (Culture, Art, Loisirs)

Lignon Yves: L'Autre cerveau (Celălalt creier) (Albin Michel)

Scanned with CamScanner

Lupasco Stéphane: L'Énergie et la matière vivante (Energia și materia vie) (Éditions du Rocher)

Manning Mathew: D'où me viennent ces pouvoirs? (De unde-mi vin aceste puteri?) (J'ai lu)

Murphy Joseph (doctor): Découvrir votre dimension cosmique – Comment utiliser les pouvoirs de votre subconscient (Descoperiți-vă dimensiunea cosmică – Cum să folosiți puterile subconștientului) (Éditions du Rocher)

Ostander Sheila și *Schroeder Lynn:* Fantastiques recherches parapsychologiques en U.R.S.S. (Fantastice cercetări parapsihologice în U.R.S.S.) (Robert Laffont)

Picard Gilbert: La France envoutée (Franța sub puterea vrăjii) (Le Carrousel)

Réant Raymond: Parapsychologie pratique pour tous – Pratiquez la parapsychologie – La parapsychologie et l'invisible (Parapsihologia practică pentru toți – Practicați parapsihologia – Parapsihologia și invizibilul) (Éditions du Rocher)

Rhine Louisa: Les Voies secrètes de l'esprit (Căile secrete ale spiritului) (Fayard)

Roux Ambroise, Krippner Stanley și *Solfvin Gérald:* La Science et les pouvoirs psichyques de l'homme (Știința și puterile psihice ale omului) (Sand)

Silvestre Colette și *Maar Linda:* ABC des sciences occultes (ABC-ul științelor oculte) (Jacques Grancher)

Smet Marc de: La Clarté intérieure (Iluminarea interioară) (L'Âge du Verseau)

Toquet Robert: Les Pouvoirs secrets de l'homme (Puterile secrete ale omului) (J'ai lu)

Scanned with CamScanner

Watson Lyall: Histoire Naturelle du Surnaturel (Istoria naturală a supranaturalului) (J'ai lu)

Wilson Colin: L'Occulte (Ocultul) (Philippe Lebaud)

Wonder Jacquelyn și *Donovan Priscilla:* Utilisez les pouvoirs de votre cerveau (Folosiți puterile creierului dumneavoastră) (Éditions du Rocher)

MAGNETISM

Acedo Éditth: Ces mains qui lisent le corps (Aceste mâini care citesc corpul) (Éditions du Trigramme)

Alalouf Serge: Des mains qui guérissent (Mâini care vindecă) (Robert Laffont)

Bailly, Franklin și *Servan:* De l'examen du magnétisme animal (Despre investigarea magnetismului animal) (Slatkine)

Baron Jean-Bernard (doctor): Les Aimants dans la vie d'aujourd'hui (Magneții în viața de astăzi) (Philippe Lebaud)

Coers Christian (doctor): Médicins ou magiciens (Medici sau magicieni) (Arthaud)

Créola Gilbert: Le Magnétisme à la portée de tous (Magnetismul la îndemâna tuturor) (Le Hameau)

Dalet Roger (doctor): Supprimez vous-même vos douleurs par simple pression d'un doigt (Suprimați-vă singuri durerile prin simpla apăsare cu un deget) (Opera Mundi)

Donnet Louis (doctor): Les Aimants et votre santé (Magneții și sănătatea dumneavoastră) (Dangles)

Durville Hector: Magnétisme personnel ou psychique (Magnetism personal sau psihic) (Perthuis)

Fontaine Janine: La Médecine des trois corps (Medicina celor trei corpuri) (Robert Laffont)

Scanned with CamScanner

Jagot Paul-Clément: Comment guérir par le magnétisme (Cum să te vindeci prin magnetism) (Dangles)

Josipovici Jean: Franz-Anton Mesmer, magnétiseur, médecin et francmaçon (Franz-Anton Mesmer, magnetizator, medic și francmason) (Éditions du Rocher)

Klotz Henri-Pierre (profesor): Du bon usage de la médecine (Despre modul de a folosi corect medicína) (Presse de la Renaissance)

Libes Alain: Les Clés du corps (Cheile corpului) (Jacques Grancher)

Mandorla Jacques: ABC du magnétisme (ABC-ul magnetismului) (Jacques Grancher)

Mandorla Jacques și *Simpère Françoise:* Le Guide des guérisseurs et autres thérapeutes (Ghidul vindecătorilor și al altor terapeuți) (Philippe Lebaud)

Mesmer Franz-Anton: Le Magnétisme animal (Magnetismul animal) (Payot)

Mességué Maurice: C'est la nature qui a raison (Natura este cea care are dreptate) (Robert Laffont). Des hommes et des Plantes (Oameni și plante) (Robert Laffont)

Moine Michel: Guérir par la radiesthésie (Vindecarea prin radiestezie) (Éditions de l'Hermite)

Saint-Savin Charles de: Le Magnétisme et votre santé (Magnetismul și sănătatea dumneavoastră) (Libraire Courrier du Livre)

Van Eiszner Anne: Le Magnétisme autrement (Magnetismul altfel văzut) (Jacques Grancher)

Wanono Émile: Le Magnétisme (Magnetismul) (Ramsay)

Scanned with CamScanner

Wirth: L'Imposition des mains (Impoziția mâinilor) (Trédaniel)

RADIESTEZIE

Auscher Jean: L'Art de découvrir les sources et de les capter (Arta de a descoperi izvoarele și de a le capta) (Baillière). Les Mystérieux Pouvoirs du cerveau humain démontrés par la radiesthésie graphique (Puterile misterioase ale creierului omenesc demonstrate prin radiestezia grafică) (Desforges)

Barbarin Georges: Qu'est-ce que la radiesthésie? (Ce este radiestezia?) (Plon)

Bélizal André de și *Morel:* Physique microvibratoire et forces invisibles (Fizica microvibratorie și forțele invizibile) (Desforges)

Bird Christopher: La Main divinatoire, l'art de la radiesthésie (Mâna divinatorie, arta radiesteziei) (Robert Laffont)

Bourdoux, părinte-reverend: Notions pratiques de radiesthésie pour les missionnaires (Noțiuni practice de radiestezie pentru misionari) (Desforges)

Bozon: Radiesthésie: charlatanisme, art ou science? (Radiestezia: șarlatanie, artă sau știință?) (Chiron)

Chaumery Louis și *Bélizal André de:* Traité expérimental de physique radiesthésique (Tratat experimental de fizică radiestezică) (Dangles). Essai de radiesthésie vibratoire (Eseu despre radiestezia vibratorie) (Desforges)

Crozier Jean-Louis și *Mandorla Jacques:* ABC de la radiesthésie (ABC-ul radiesteziei) (Jacques Grancher)

Scanned with CamScanner

France (père) Henry de: Le sourcier moderne (Fântânarul modern) (Maison rustique)

Jurion, părinte-reverend: La radiesthésie, moyen de connaissance universel – Thérapeutiques naturelles: radiesthésie médicale – La radiesthésie: techniques et applications (Radiestezia, mijloc universal de cunoaştere – Terapeutici naturale: radiestezie medicală – Radiestezia: tehnici şi aplicaţii) (Belfond)

Kersaint Jean-Pol de: Tout par la radiesthésie (Totul prin radiestezie) (Dangles)

Koechlin de Bizemont Dorothée: Le Pendule, premières leçons de radiesthésie (Pendulul, primele lecţii de radiestezie) (Solar)

Lacroix-a-L'Henri René: Théories et procédés de radiesthésie – Manuel théorique et pratique de radiesthésie (Teorii şi proceduri de radiestezie – Manual teoretic şi practic de radiestezie) (Dangles)

Lavalou Yvon: La Radiesthésie, pratique du pendule (Radiestezia, practica pendulului) (Éditions du Rocher)

Leprince (doctor): Radiesthésie médicale (Legrand) – La Médiumnité radiesthésique ou les vertus divinatoires du pendule (Radiestezie medicală; Mediumnitatea radiestezică sau virtuţile divinatorii ale pendulului) (Dangles)

Luzy Antoine: La Recherche radiesthésique dans le temps et l'espace – Le Mystère et la vérité en radiesthésie – La radiesthésie moderne (Cercetarea radiestezică în timp şi în spaţiu – Mister şi adevăr în radiestezie – Radiestezia modernă) (Dangles)

Mermet (abate): Le Pendule révélateur – Comment j'opère (Pendulul revelator – Cum lucrez) (Maison de la radiesthésie)

Scanned with CamScanner

Moine Michel: Guérir par la radiesthésie (Vindecarea prin radiestezie) (Éditions de l'Hermite) – Guide de la radiesthésie (Ghidul radiesteziei) (Stock)

Müller Helmut: Pratique de la radiesthésie (Practica radiesteziei) (De Vecchi)

Pencreach Roger: Vers la radiesthésie du 3e millénaire (Către radiestezia mileniului trei) (Desforges)

Rocard Yves: Le Pendule explorateur (Pendulul explorator) (ERG) – Le Signal du sourcier (Semnalul fântânarului) (Dunod) – Les Sourciers (Căutătorii de izvoare) (Que sais-je, PUF) – La Science et les Sourciers (Știința și căutătorii de izvoare) (Dunod)

Saint-Marc André de: Manuel pratique de radiesthésie (Manual practic de radiestezie) (Faire Savoir)

Servranx (frații): La Radiesthésie appliquée aux affaires – Vos débuts en radiesthésie (Radiestezia în afaceri – Începuturile dumneavoastră în radiestezie) (Maison de la radiesthésie)

Turenne Louis: De la baguette de coudrier aux détecteurs du prospecteur, zece volume (De la bagheta de alun la detectorii prospectorului) (Desforges et Omnium Littéraire)

HIPNOZĂ

Barone Éric și *Mandorla Jacques:* ABC de l'hypnose (ABC-ul hipnozei) (Jacques Grancher)

Baruk Henri (profesor): L'Hypnose et ses dérivés (Hipnoza și derivatele sale) (Que sais-je –PUF)

Benhaiem Jean-Marc (doctor): L'Hypnose sur ordonnance (Hipnoza pe rețetă) (Éditions du Félin)

Scanned with CamScanner

Chambraud Jean-Pierre: L'Hypnose aux frontières du paranormal (Hipnoza la frontierele paranormalului) (Éditions du Rocher)

Chertok Léon: Mémoires d'un hérétique (Memoriile unui eretic) (La Découverte) – La Découverte de l'hypnose (Descoperirea hipnozei) (Petite Bibliothèque Payot)

Godin Jean (doctor): La Nouvelle Hypnose, vocabulaire, principes et méthodes (Noua hipnoză, vocabular, principii și metode) (Albin Michel)

Jagot Paul-Clément: Théorie et pratique de l'hypnotisme (Teoria și practica hipnotismului) (Dangles)

Le Coz Martine: Hypnose et graphologie (Hipnoza și grafologia) (Éditions du Rocher)

Papis Christian: L'Hypnose autrement (Hipnoza dintr-un alt unghi) (Chiron)

Peccolo Jean-Yves: La Sophrologie pratique (Sophrologia practică) (Éditions du Rocher)

Rager Guy-Roland (doctor): Hypnose, sophrologie et médecine (Hipnoză, sophrologie și medicină) (Éditions Fayard)

Roustang François: Influence (Influența) (Éditions du Minuit)

Tordjman Gilbert (doctor): Comment comprendre l'hypnose? (Cum să înțelegem hipnoza?) (Le Hameau)

Webb Dominique: L'Hypnose et les phénomènes psi (Hipnoza și fenomenele psi) (J'ai lu)

Scanned with CamScanner

CLARVIZIUNE

Alexandre Élisabeth și *Mathon Agnès:* Le Guide des voyants et astrologues (Ghidul clarvăzătorilor și al astrologilor) (Philippe Lebaud)

Belline: Un voyant à la recherche du temps futur (Un clarvăzător în căutarea timpului viitor) (J'ai lu)

Charpantier Josiane: Le Livre des prophéties (Cartea profețiilor) (Marabout)

Desmond și *Goulene:* Enquête chez les voyants (Anchetă în lumea clarvăzătorilor) (Alain Moreau)

Dessuart Joseph și Annick: la Voyance (Clarviziunea) (PUF – Que sais-je?)

Duval Maria: Comment devenir voyant (Cum să devii clarvăzător) (Alain Lefeuvre)

Fontbrune Jean-Charles de: Nostradamus, historien et prophète (Nostradamus, istoric și profet) (Éditions du Rocher)

Hewitt și *Lorie:* Nostradamus, prédictions pour la fin du millénaire (Nostradamus, preziceri pentru sfârșitul mileniului) (Solar)

Ionescu Vlaicu și *Brosses Marie-Thérèse de:* Les Dernières Victoires de Nostradamus (Ultimele victorii ale lui Nostradamus) (Éditions Filipacchi)

Maby Pascale: Le Dossier des prophètes, voyants et astrologues (Dosarul profeților, clarvăzătorilor și astrologilor) (Albin Michel)

Madame Soleil: Ma vie et ses secrets (Viața mea și secretele sale) (Fayard)

Morel Corinne: La Voyance autrement (Clarviziunea privită dintr-un alt unghi) (Jacques Grancher)

Scanned with CamScanner

Réant Raymond și *Sotto Alain:* Pouvoirs étranges d'un clairvoyant (Straniile puteri ale unui clarvăzător) (Sand et Tchou)

Reju Daniel: Les Prophéties de saint Malachie (Profețiile Sfântului Malachia) (Éditions du Rocher)

Sabato Mario de: Prophéties jusqu'à la fin de siècle (Profeții până la sfârșitul secolului) (Jacques Grancher)

Tarade Guy: Les Dernières Prophéties pour l'Occident (Ultimele profeții pentru Occident) (Robert Laffont)

Tervagne Simone de: Le Livre d'or de la voyance (Cartea de aur a clarviziunii) (Garancière)

TELEPATIE

Amadou Robert: La Télépathie (Telepatia) (Grasset)

Carington Wathely: La Télépathie (Telepatia) (Payot)

Ehrenwald J.: Le Lien télépathique (Legătura telepatică) (Robert Laffont)

Jagot Paul-Clément: L'Influence à distance (Influențarea la distanță) (Dangles)

Murphy Joseph (doctor): Le télépsychisme (Telepsihismul) (Éditions du Rocher)

Panati Charles: Le Phénoméne Uri Geller à l'épreuve de la science (Fenomenul Uri Geller sfidează știința) (Robert Laffont)

Rhine Joseph Banks: La Double Puissance de l'esprit (Dubla Putere a spiritului) (Payot)

Sotto Alain și Oberto Varinia: La Télépathie (Telepatia) (Retz)

Vassiliev Leonid: La Suggestion à distance (Sugestia la distanță) (Vigot)

Scanned with CamScanner

DEDUBLARE

Atwater P.: Retour de l'après-vie (Întoarcerea de dincolo de viață) (Éditions du Rocher)

Barbarin Georges: L'Après-mort (Starea de după moarte) (Éditions du Rocher)

Bernard Jean-Louis și *Dubois Bernard:* Les Autres Vies et la Réincarnation (Celelalte vieți și reîncarnarea) (Éditions du Rocher)

Bourgine Jérôme: Le Voyage astral (Călătoria astrală) (Éditions du Rocher)

Monroe Robert: Le Voyage hors du corps (Călătoria afară din corp) (Éditions du Rocher)

Moody Raymond: La Vie après la vie și La Lumière de l'au-delà (Viața de după viață) și (Lumina de dincolo) (Robert Laffont)

Muldoon Sylvan și *Carington Hereward:* La Projection du corps astral (Proiecția corpului astral) (Éditions du Rocher)

Osis Karlis și *Haraldsson Erlendur:* Ce qu'ils on vu au seuil de la mort (Ce au văzut ei în pragul morții) (Éditions du Rocher)

Réant Raymond: La Parapsichogie et l'invisible (Parapsihologia și invizibilul) (Éditions du Rocher)

Rénard Hélène: L'Après-vie (De-după-viață) (Philippe Lebaud)

Van Eersel Patrick: La source noire (Izvorul negru) (Éditions Grasset)

Wilson Ian: Expériences vécues de la survie après la mort (Experiențe trăite de supraviețuire după moarte) (L'Âge du Verseau)

Scanned with CamScanner

CUPRINS

Ce vrea să zică noțiunea de energie? 5
- Conceptul meu despre enervii 5
- Ce gândesc francezii despre fenomenele parapsihologice legate de energie? 6
- Descoperirile cercetătorilor 8
- Energii și unde de formă 11
- Un al șaselea simț, dincolo de cele cinci simțuri obișnuite? 12
- Energiile și „legea serialității" lui Kammerer 13
- Energii și unde cerebrale 13
- Energiile și legile fizicii 15
- Energiile și stările de conștiință modificate 16
- Energiile și cercetările din viitor 17

Magnetismul: energia care permite să vindecați cu mâinile 19
- Magnetismul de-a lungul istoriei 19
- Lumea magnetizatorilor 24
- Cercetările oamenilor de știință 28
- Cum să devii magnetizator 35
- Testați-vă magnetismul personal 41
- Magnetismul curativ: energia care vindecă 47
- Secretele unui magnetizator excepțional: Jacques Montagner 51

Radiestezia: energia pe care v-o revelează bagheta și pendulul 59
- Radiestezia de-a lungul istoriei 59
- Instrumentele radiesteziei: baghete și pendule 63
- Lumea radiesteziștilor 69
- Cercetările oamenilor de știință 71
- Cum să devii radiestezist 76
- Testați-vă energia radiestezică 81
- În ce domenii puteți folosi radiestezia 86
- Secretele unui radiestezist excepțional: Jean-Louis Crozier 93

Hipnoza: energia care modifică starea de conștiință a creierului 99
- Hipnoza de-a lungul istoriei 99

Scanned with CamScanner

- Fazele unei ședințe de hipnoză 104
- Hipnoza în viața de toate zilele 105
- Cercetările oamenilor de știință 114
- Cum să devii hipnotizator 119
- Cum să practicați cu eficacitate o ședință de hipnoză 129
- Test: sunteți ușor de hipnotizat 132
- Descoperiți autohipnoza 139
- Secretele unui hipnotizator de excepție: Éric Barone 142

Clarviziunea: energia care permite să cunoașteți trecutul, prezentul și viitorul 147

- Clarviziunea de-a lungul istoriei 147
- Lumea clarvăzătorilor și clarvăzătoarelor 154
- Diferite tehnici de clarviziune 165
- Testați-vă capacitățile de clarvăzător 171
- Secretele unui clarvăzător excepțional: Axel Le Mée 174

Telepatia: energia care acționează la distanță 181

- Telepatia de-a lungul istoriei 181
- Cercetările oamenilor de știință 185
- Testați-vă capacitățile telepatice 195
- Secretele unui specialist excepțional în telepatie: Robert Amadou 199

Dedublarea: energia care permite să călătorești în afara corpului 205

- Dedublarea de-a lungul istoriei 205
- Relatări incredibile de dedublare 211
- Cercetările oamenilor de știință 214
- Cum să izbutiți a vă dedubla 219
- Testați-vă capacitățile de dedublare 223
- Secretele unui excepțional specialist în dedublare: Raymond Réant 224
- Dumneavoastră și energiile dumneavoastră 229
- Împărtășiți-mi experiențele dumneavoastră 229

Adrese utile 231

Lexic 238

Bibliografie 257

Scanned with CamScanner

Cărți apărute la Editura Vremea
în Colecția Zodiac – Parapsihologie

Dorian Green – *Zodiac universal*

Problema viitorului a interesat dintotdeauna pe fiecare dintre noi.

De-a lungul istoriei, sute de minți luminate s-au străduit să închege scheme de descifrare a personalității umane și, prin aceasta, sisteme de cunoaștere a viitorului.

Au fost strânse în această carte cele mai importante tipuri și variante de zodiace și horoscoape, înmagazinând o experiență de mii de ani de cercetare a acestui domeniu.

Volumul cuprinde zodiacele: european, chinezesc, arboricol, floral, arab, aztec și indian.

John Gray – *Cum să reușim în dragoste*
Ghid practic pentru îmbunătățirea relațiilor cu persoana iubită

John Gray este autorul mai multor volume care tratează despre problemele cuplului.

Timp de douăzeci de ani el a condus seminarii cu această temă în toate marile orașe ale Americii. Pe baza unei vaste experiențe, el a elaborat o terapie simplă și eficace, care vine în ajutorul perechilor aflate în dificultate. Volumul este un best-seller tradus în toate limbile de mare circulație. Sfaturile cuprinse în el au ajutat nenumărate cupluri să-și îmbunătățească relațiile și să-și comunice mai clar sentimentele și dorințele.

Lucrarea este un manual al relațiilor de dragoste în anii '90. Autorul dezvăluie felul în care se deosebesc bărbații de femei, în toate domeniile vieții. Și nu numai că cele două sexe comunică diferit, dar ele gândesc, simt, percep, reacționează, răspund, iubesc și apreciază în mod diferit. Aproape că par să

Scanned with CamScanner

provină de pe planete diferite, vorbind limbi diferite și având alte nevoi de hrană.

Înțelegerea aprofundată a diferențelor ajută la eliminarea multora dintre frustrările întâmpinate în relațiile cu sexul opus și în încercările de a-l înțelege. Neînțelegerile pot fi spulberate rapid sau prevenite. Speranțele nerealizate sunt corectate ușor. Când îți aduci aminte că partenerul diferă de tine la fel de mult ca cineva de pe altă planetă, poți să te relaxezi și să cooperezi, în loc să te opui și să încerci să elimini diferențele.

Pentru a obține cărțile editurii VREMEA puteți trimite comanda dvs. printr-o simplă carte poștală pe adresa Editura Vremea, București, Bd. I.C. Brătianu 44bis, bl.P7, et.3/25, sector 3.

Dacă veți comanda:

–1 carte – veți beneficia de gratuitatea transportului poștal;

– 2 cărți – veți beneficia de 10% reducere și de gratuitatea transportului poștal;

– 3 sau mai multe cărți – veți beneficia de 15% reducere și de gratuitatea transportului poștal.

Scanned with CamScanner

PARANORMAL • PARAPSIHOLOGIE

JACQUES MANDORLA

ENERGIILE SECRETE

Cunoscut cercetător în domeniul științelor parapsihologice, Jacques Mandorla prezintă în acest volum principalele energii secrete care se află în adâncul fiecăruia dintre noi.

Dintotdeauna au existat oameni înzestrați cu puteri supranaturale.
Clarvăzătorii au darul prezicerii.
Telepații ghicesc gândurile oricui.
Hipnotizatorii pot impune celorlalți voința lor.
Prin dedublare spiritul călătorește afară din corp.
Radiesteziștii pot descoperi apă, comori și chiar persoane dispărute.
În om zac ascunse energiile secrete care ne pot ajuta să înfăptuim lucruri neobișnuite.
Această carte ne învață cum să descoperim, să stimulăm și să folosim energiile neștiute din noi.
La sfârșitul volumului cititorul va găsi explicațiile termenilor întrebuințați în text precum și o listă de adrese și telefoane utile, ale persoanelor și instituțiilor din Franța care se ocupă cu studiul științelor parapsihologice.

ISBN 973-9162-26-6

Pret 4990 lei

Scanned with CamScanner